

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OXFORD LEGACY: BOOK TWO

The background of the cover features a dark, atmospheric photograph of several pink lilies. The flowers are in various stages of bloom, with some showing vibrant pink petals and others as buds. They are set against a dark, textured background that appears to be the interior of a gothic-style stone archway, with intricate carvings visible in the shadows. The overall mood is mysterious and elegant.

BREAK MY RULES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ROXY SLOANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kurallarımı Yıkın

Oxford Mirası Kitap 2

OceanofPDF.com

Roxy Sloane

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by AAHM Inc/Roxy Sloane Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı British Empire Designs

tarafından yapılmıştır ✿ Vellum ile

oluşturulmuştur

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Giriş Kurallarımı](#)

[Yıkın](#)

[Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:](#)

[Oxford Miras Serisi:](#)

1. [Tessa](#)
2. [Tessa](#)
3. [Aziz](#)
4. [Tessa](#)
5. [Tessa](#)
6. [Tessa](#)
7. [Tessa](#)
8. [Aziz](#)
9. [Tessa](#)
10. [Tessa](#)
11. [Tessa](#)
12. [Tessa](#)
13. [Aziz](#)
14. [Tessa](#)
15. [Tessa](#)
16. [Tessa](#)
17. [Aziz](#)
18. [Tessa](#)
19. [Tessa](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:](#)

OceanofPDF.com

Okuduğunuz için teŖekkürler! Ücretsiz kitaplar, haberler ve daha fazlasını almak için VIP listeme kaydolmak için BURAYA TIKLAYIN!

Beni Bookbub'da takip edin: <https://www.bookbub.com/authors/roxy-sloane>

www.roxysloane.com

<https://www.tiktok.com/@roxysloaneauthor?lang=en>

OceanofPDF.com

Oxford Mirası: İkinci Kitap
Kurallarımı Yıkın

Güvendiğim adam, peşinde olduğum canavar olabilir.

Oxford'a karanlık sırları ortaya çıkarmak için geldim ama onun yerine arzuyu

buldum. Anthony St. Clair. Geleceğin Ashford Dükü.

Bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim tensel bir zevk gösterdi, ama şimdi kime güveneceğimi bilmiyorum.

Beni koruyacak aziz o mu?

Yoksa beni öldürecek bir günahkâr mı?

OXFORD MİRASI ÜÇLEMESİ:

1. [Cross My Heart](#)
2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

OceanofPDF.com

Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:

OXFORD MİRASI ÜÇLEMESİ:

1. [Cross My Heart](#)
2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

KUSURSUZ ÜÇLEME:

1. [Kusursuz Arzu](#) (Caleb & Juliet)
2. [Kusursuz Harabe](#) (Caleb & Juliet)
3. [Kusursuz Ödül](#) (Caleb & Juliet)

ACIMASIZ ÜÇLEME:

1. [Acımasız Kalp](#) (Nero & Lily)
2. [Acımasız Oyunlar](#) (Nero & Lily)
3. [Acımasız Yemin](#) (Nero & Lily)

PAHA BİÇİLEMEZ ÜÇLEME

1. [Paha Biçilemez Öpücük](#) (Sebastian & Avery)
2. [Paha Biçilemez Sır](#) (Sebastian & Avery)
3. [Paha Biçilemez Kader](#) (Sebastian & Avery)

GÜNAH DÜETİ:

1. [Bir Günaha](#)
2. [İki Kural](#)

KINGPIN DÜETİ:

1. [Kingpin](#)
2. [Kraliçesi](#)

[Açık](#): Roxy Sloane'dan da [Tek](#)

[Başına Bir Roman...](#)

BAŞTAN ÇIKARMA SERİSİ:

1. Baştan ıkarma
2. Pazarlık
3. Davetiye
4. Serbest Bırakma
5. Sunum
6. Sır
7. İşaat
8. Açığa ıkarma

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Oxford Miras Serisi:

1. [Cross My Heart](#)
2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

Üçlemenin tamamı Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut!

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

ficssa

I nefes alamıyorum.

Göl kıyısında dizlerimin üzerinde olduğum yerde donup kaldım. Aziz önümde yere yayılmış, nihayet ç ı r ı l ç ı p l a k , şehvetle gerilmiş Beklenti. Sadece bir an önce, aynı heyecan verici telaşa kapılmıştım, onu ç ı r ı l ç ı p l a k soymaya ve çılgına çevirmeye hevesliydim, ama şimdi...

Kalçasına yaptırdığı küçük dövmeye bakarken kalbim göğsümde kurşun gibi atıyor. Etrafında yılan olan bir taç. Küçük ama ayırt edici ve nerede olsa tanırım.

Kız kardeşimin tarif ettiği dövmenin aynısı. Onu depresyonun derinliklerine sürükleyen ve kendi canına kıymasına neden olan korkunç bir saldırıdan hatırlayabildiği tek ayrıntı. Oxford'a geldiğimden beri o dövmeyi - ve o canavar adamı- arıyordum. Onu bu gece sızdığım gizli cemiyet partisinde bulacağımı düşünmüştüm ve haklıydım. Ama hayal ettiğim gibi değil.

Çünkü işte burada: Anthony St. Clair'in üzerine mürekkeple yazılmış. *Aziz*. Aşık olduğum adam, güvendiğim tek kişi, beni vahşi, pervasız zevkin doruklarıyla tanıştıran adam.

Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bana şefkatle sarılan ve kendimi yok eden intikam arayışından vazgeçmem gerektiğini söyleyen adam.

Bu o.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz. Buna inanamıyorum.

"Tessa?" Saint başını kaldırıyor, delici mavi gözleri hâlâ arzuyla kararmış. Bana tembel, baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyor; onu eriten gülümsemenin aynısı.

Beni defalarca. "Sana dalga geçmeyi bırakmanı söylediğimi sanıyordum."

Sersemlemiş bir halde nefes nefese kaldım. Şimdiye kadar nasıl görmemiştim? Ama her karşılaşmamız spontane ve tutkulu olmuştu, onu daha önce tamamen çıplak görmediğimi hiç fark etmemiştim. Gece yarısı partisinin loş ışıkları... Kulüpte gözlerim bağlıyken... Hatta ilk seksimizde beni duvara yaslamıştı, arkadan.

Ve her dakikasına bayıldım.

"Özür dilerim..." Midem bulanıyor, ağzımdan kaçırıyorum. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum, tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiği. "Yapamam..."

Saint'in yakışıklı yüzündeki arzu bir anda yerini endişeye bırakıyor. "Tessa?" Doğrulup bana doğru uzanıyor. Geri çekiliyorum.

"Sadece, sanırım hala biraz duygusalım, eskiden beri." Bakışlarından kaçmaya çalışarak gevezelik ettim. "İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama..."

"Şşş, sorun yok," diyor Saint, kıyafetlerini kolayca geri çekerek. Bana gülümsüyor, çok güven verici. "Burada oturup bir süre daha konuşabiliriz, ya da ne istersen."

İstediğim şey son beş dakikayı geri sarmak, böylece dövmeyi hiç görmemiş olurum. Ya da daha da geriye, onunla tanışmadan öncesine gitmek.

Böylece kız kardeşimin hayatını mahveden adama aşık olmazdım. Ne zaman Onunla nasıl güldüğümü, ona nasıl sır verdiğimi... Onu nasıl becerdiğimi.

Aman Tanrım.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum. Birkaç dakika önce تنها ve romantik görünen orman şimdi tehlikeli derecede sessiz. Burada yapayalnızız, etrafta kimse yok. Saint'in yanında kendimi çok güvende hissediyordum ama şimdi....

Artık hiçbir şeye güvenemiyorum.

"Hadi partiye geri dönelim," diyorum çabucak. Olayı çözdüğümü anlamasını istemiyorum. Bir plan yapana kadar olmaz.

"Emin misiniz?" Aziz kaşlarını çatıyor ve gülümsemeye zorlamak için her şeyimi harcıyorum.

"Benim için iyi olacak, biraz kafa dağıtmak. Eğlenceli," diye ısrar ediyorum. "Bu gece daha fazla oturup ağlamak istemiyorum."

Gözyaşlarımın her birine sebep olabilecek bir adamla değil. "Tamam o zaman." Aziz bana bir kez daha şefkatle gülümsüyor. "Dileğin emrediyorum."

Kıyafetlerinin geri kalanını düzeltiyor ve elimi tutuyor. Vücudumdaki her içgüdü iğrenerek geri çekilmek istiyor ama kendimi normal davranmaya zorluyorum. Her nasılsa, hiçbir sorun yokmuş gibi onunla birlikte, yan yana, ormanın içinden geçip partinin ışıklarına doğru yürümeyi başarıyorum. Ve her adımda başım dönüyor.

Nasıl Aziz olabilir?

Ona açtığım tüm o sırlar.... Her şeyi anlattım, Wren'in saldırıdan duyduğu acıyı ve benim onu kaybetmekten duyduğum yürek parçalayıcı kederi paylaştım. Bana ona bunu yapan adamın bir canavar olduğunu söyledi. Kötülük.

Başından beri bana gülüyor muydu?

Bu, ona güvenmemi sağlamak için bir tür hastalıklı oyun muydu? Hiç mantıklı değil.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından ev göründü. Bıraktığımız parti, yüksek sesle çalan müzik ve tüm Blackthorn Topluluğu üyelerinin dans edip içki içmesiyle devam ediyor, tüm görgü kuralları sefahate yenik düşüyor. Burada karanlık bir komplo bulacağımı düşündüğüme inanamıyorum, oysa burası iyi vakit geçiren bir grup ayrıcalıklı aristokrattan başka bir şey değil.

Ve gerçek tehdit bildiğimden daha yakındı.

Beni terasa götürürken Aziz'e yan gözle bakıyorum. Her zamanki gibi aynı görünüyor: Dağınık siyah saçları, fırtına mavisini gözleri ve tüm çekingenliğini unutturacak bir gülümsemeyle korkunç derecede yakışıklı.

Bir keresinde ona düşmüş melek demiştim. Şimdi ise şeytanın ta kendisi mi diye merak ediyorum.

"Bir içkiye ihtiyacım var!" Saint'in elini bırakarak yüksek sesle ilan ediyorum. "Bir sevgilim ol ve bana ısıltılı bir şeyler bul? Biraz da atıştırmalık. Ben bir tuvalet bulmaya gidiyorum. Hemen döneceğim."

Ani ruh hali değişikliğim karşısında yüzünde anlık bir endişe görüyorum ama gülümseyip başını sallıyor. "Tatlı mı tuzlu mu?"

"Şaşırt beni!"

Onu barın yanında bırakıp kalabalığın arasından geçerek büyük ana eve giriyorum. Koridorun sonunda bir tuvalet var, ama onun yerine doğruca ön kapiya yöneliyorum, kalbim sanki bir hapishane kaçıışı sahneliyormuşum gibi çarpıyor. Her an Saint'in sesini duymayı ya da yolumu kesmesini bekliyorum ama başımı eğip etrafımdaki parti müdavimlerini görmezden geliyorum ve sonunda dışarı fırlıyorum.

Ön yol şu anda kalabalık, arabalar hala geliyor ve insanları bırakıyor. Tabii ki parti sonrası, farkındayım. Saint bana resmi gizli cemiyet işleri bittiğinde taze kanların eğlencenin tadını çıkarmak için gizlice içeri gireceğini söylemişti. Kız kardeşim de böyle bir partiye katılmış olabilir. Kaçırıldığı ve bir hücrede esir tutulduğu yerde, bilinmeyen bir adam asla hatırlamadığı için minnettar olduğu şeyler yaparken.

Saint olamaz.

Boğazımdaki safrayı yutarak, bir grup göz alıcı kadını bırakan bir taksiye doğru ilerliyorum. "Oxford'a geri dönebilir miyim?" Umutsuzca soruyorum.

Şoför kaşlarını kaldırıyor, şüphesiz yüklü ücreti hesaplıyor. "Sorun değil, aşkım. Atla bakalım."

Arka koltuğa doğru hamle yapıyorum, nefesimi tutarken başımı eğiyorum ve Saint için kapıları gözlüyorum. Ama peşimden gelmiyor. Şoför pırıl pırıl, pahalı arabaların sıralarının yanından geçip, partinin parlak ışıklarını ve müziğini geride bırakarak garaj yolundan aşağı doğru ilerliyorum.

Bir an bile rahatlamıyorum. Ta ki kilometrelerce uzaklaşıp karanlık kırsalda hızla ilerleyene ve sonunda şaşkın gözyaşlarına teslim olana kadar.

"İyi misin?" Ben hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken şoför dikiz aynasından arkaya bakıyor.

"Uh huh," diye boğuk bir ses çıkardım. "Üzgünüm, ben sadece... Kötü bir ayrılık," diye mırıldanmayı başarıyorum ve o da bana sempatik bir şekilde başını sallıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, aşkım. Merak etme, sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

Ama sorular zihnimde dönüp dururken, bir daha asla daha iyi hissedeceğimi hayal edemiyorum. Bu gece olan her şeyi tekrar tekrar düşünüp cevaplar arıyorum ama bir türlü bulamıyorum.

Onu tanıdığımı sanıyordum. Beni önemseydiğini sanıyordum. Eminim hepsi yalan değildi?

Kimsin sen, Saint?

Oxford'a döndüğümde taksi şoförünü eski öğrenci evime yönlendirdim. Birkaç gün önce taşınmıştım-

Hayır, Saint beni evden çıkardı, merdivenlerden çıkıp kapıyı açarken fark ettim. Beni paketledi ve tüm eşyalarımı kendi evine taşıdı. Buranın güvenli olmadığını, beni korumak istediğini söyledi.

Başından beri korunmam gereken kişi o muydu?

Eski oda arkadaşlarım Jia ve Kris'in bu gece dışarıda olması ve dairenin sessizliği beni rahatlatıyor. Doğruca yatak odama gidiyorum ve yatağın üzerine çöküp şok içinde boş odaya bakıyorum.

Şimdi ne yapacağım?

Çantamdaki telefonum çalıyor ve çıkarıyorum, Oxford'a dönerken Saint'den gelen bir düzine cevapsız arama ve mesaj görüyorum.

Neredesin?

Partiyi terk mi ettin?

Sen iyi misin? Seni hiçbir yerde bulamıyoruz.

Tessa, endişeleniyorum. Lütfen, bana neler olduğunu anlat.

Mesajlar giderek daha endişeli hale geliyor ve beni aniden gitmiş bulduğunda yaşayacağı şaşkınlığı hayal ederek haince bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Ama o benim suçluluğumu hak etmiyor, diye hatırlatıyorum kendime, telefonumu tamamen kapatırken. Yaptıklarından dolayı duyduğum öfke, tiksinti ve hiddet dışında benden hiçbir şey hak etmiyor.

Ama ben hissetmiyorum.

Uyuşmuş bir şok ve inançsızlık dışında hiçbir şey hissedemiyorum.

Yatağa uzandım ve sersemlemiş bir halde tavana baktım, tanıdığım adamla peşinde olduğum canavarı uzlaştırmaya çalıştım. Yüzüme karşı defalarca yalan söyleyebilmesi bana hiç mantıklı gelmiyor. Kız kardeşime karşı böylesine korkunç suçlar işlemiş olabilir ama beni gerçekten önemsediyini düşünmemi sağlayabilirdi. Bu kadar şefkatli, destekleyici, tutkulu ve eğlenceli olması.

Hatıralar benimle alay ederken, gözyaşlarım tekrar akmaya başladı; acı ve ihanet dolu sıcak hıçkırıklarla, kırılmış bir halde orada yatıyordum.

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OceanofPDF.com

ficssa

I Hafta sonunu odama kapanarak, onun mesajlarını görmezden gelerek ve her şeyi anlamlandırmaya çalışarak geçirdim. Wren'in saldırısının arkasında Saint'in olabileceğini keşfetmenin şoku ve dehşeti değil sadece; ben

Kalp ağrımın gücü beni de şaşırttı. Sanırım Saint'e ne kadar derinden aşık olduğumu bile fark etmemiştim, ta ki her şeyin bir yalan olduğunu anlayana kadar.

Şimdi, ondan nefret etmek ve onu özlemek arasında gidip geliyorum. Adına küfrediyor ve umutsuzca başka bir açıklaması olduğuna inanmak istiyordum. Belki dövmeyle başkası yaptırmıştır... Belki bana yalan söylememiştir...

Pazartesi sabahı olduğunda, içimdeki savaştan dolayı bitkin düşmüştüm. Yatak odamdan tökezleyerek çıktım ve koridora indim. Ev arkadaşımın sesi mutfaktan boğuk, dedikoducu bir tonda geliyor.

"Ne olduğunu biliyor musun? Bütün hafta sonu hüngür hüngür ağladı."

"Söylemedi. Sadece ayrıldıklarını söyledi."

"Yani, tıpkı yapacağını bildiğimiz gibi onu terk etti." "O bir enkaz. Belli ki bunun olacağını tahmin edememiş."

"Ne yani? Deli gibi aşık olacağını ve dükle sonsuza dek mutlu yaşayacağını mı düşündü?" Kahkahalar yükseldi. "Onu uyarmaya çalıştık, o zengin piçler asla gerçekten umursamazlar."

"Şşş, sanırım geliyor. Sadece ona söylediğimizi söyleme."

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi destekleyerek kapıyı yüksek sesle açıyorum. "Günaydın." "Günaydın!" Kris ve Jia hemen hazır ola geçip bana

geniş gözlü sempati bakışları.

"Nasıl hissediyorsun?" Jia coos. "Kahve ister misin? Hiç uyudun mu?"

"Birazcık. Kahve de harika olur, teşekkürler." Kendime bir kase mısır gevreği doldurup masaya tünerken gülümsemeye zorluyorum. Kalp kırıklığıma güldükleri halde umursuyormuş gibi davranarak iki yüzlü davrandıklarını biliyorum ama bunu kabul ediyorum.

Gerçeği açıklamak zorunda kalmaktansa, terk edilmiş saf bir kadın olduğumu düşünmelerini tercih ederim.

"Bugün ne yapıyorsun?" Kris parlak bir şekilde soruyor.

"Çalışmak, sanırım," diye cevap veriyorum, üzgün bir şekilde. "Akademik danışmanım geçen hafta benimle konuştu, bursumu kaybetmek istemiyorsam işleri yoluna koymam gerektiğini söyledi."

Gerçi şimdi neden Oxford'da kalacağımın bile emin değilim.

"En azından bolca vaktin var," diyor Jia kendini beğenmiş bir şekilde. "Artık dikkatini dağıtacak bir şey yok."

Saint gibi.

"Doğru." Başımı salladım, uyuşmuştum.

"Neden duşu ilk sen almıyorsun?" Kris bana anlamlı bir bakış attı. "Bol miktarda sıcak su olmalı."

"Teşekkürler," diyorum, her ne kadar bunun nazik bir teklif olmadığı, iki gün boyunca aynaya bile bakmadan hıçkırarak ağladıktan sonra şu anda ne kadar kötü görüldüğümün bir işareti olduğu açık olsa da.

Saint'in ihaneti yüzünden mi yoksa aşık olduğum adamın böyle suçlar işleyebileceğine hâlâ inanmadığım için mi ağladığımı bilmiyorum.

"Bu akşam üniversitenin barında içki içeceğiz," diye ekliyor Jia. "Karaoke var."

Sen de gelmelisin!"

"Bilmiyorum..." Çekiniyorum.

"Dışarı çıkınca kendini daha iyi hissedeceksin," diye söz veriyor. "Zaten o pislik için ağlayarak zamanını boşa harcamamalısın."

"Otuzbirci," Kris de aynı fikirde. "Onsuz daha iyi olursun."

"Her şeyi unut gitsin." Jia ekliyor. "Biliyorsun o çoktan haftanın bir sonraki lezzetine geçti!"

Kris ona bir bakış attı.

"Ne? Üzgünüm," diye ekliyor bana, samimiyetsizce. "Ama seni uyarmaya çalıştık. O zengin piçlerin hepsi aynı. En azından artık onun gerçekte kim olduğunu biliyorsun. Bunu tecrübeye bağla ve yoluna devam et."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Teşekkürler," diyerek oda arkadaşlarıma kısa ve samimiyetsiz bir gülümseme veriyorum. "Haklısınız."

"Kahretsin, gitmemiz gerek," diyor Kris çantasını kaparken. Jia bana yine kendini beğenmiş bir sırıtışla bakıyor.

"Kendine iyi bak. Ve o düşü unutma!"

Kapı arkalarından kapandı ve ben dairede kaldım. Tek başıma.

Derin bir nefes alıyorum. Tekrar yorganın altına saklanmaktan başka bir şey istemiyorum ama onlara söylediklerim doğru: Zaten pek de parlak olmayan akademik performansıyla sallantıdayım. Oxford'daki geleceğim hakkında hiçbir fikrim yok ya da şu anda ne yaptığımı bile bile burada kalmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ama Saint'in ihanetini kafama takarak bir gün daha yalnız kalmaya dayanamıyorum, o yüzden ısrarla istedikleri düşü alıyorum ve kendimi yarı yarıya insan gibi hissedene kadar suyun altında keyif yapıyorum. Gri, bulutlu bir gün, bu yüzden en rahat eşofman altımı ve üniversite kazağını giyiyorum, sıcacık sarınıyorum ve Ashford College kütüphanesine doğru yola çıkıyorum.

"Merhaba Tessa," En sevdiğim tezgâhtar Maeve görevinin başında ve ben oymalı ahşap kapılardan içeri adımımı atarken beni selamlıyor. Kütüphane eski bir kiliseden dönüştürülmüş, yüksek tavanları, ahşap kirişleri ve vitray pencereleri var. "Sipariş ettiğiniz kitaplar bende," diye ekliyor arkasındaki raftan kitapları toplarken. "Onlar için bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi var, bu yüzden işiniz bittiğinde bana haber verin."

"Teşekkürler," diyorum ve desteyi alıyorum.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak ve kırmızı çerçeveli gözlerini gizlemek için kapatıcıyla biraz daha zaman geçirmem gerektiğini fark ediyorum.

"İyi!" Yalan söyledim. "Sadece alerjiler. Bunları en kısa zamanda size geri getireceğim!"

Üst kata, uzak köşedeki çalışma odama çıktım ve gün için yerleştim. Wren'e olanlarla ilgili gerçeği ortaya çıkarmak için Oxford'a gelmeye karar verdiğimde, sadece rastgele bir turist olarak ortaya çıkmanın bana ihtiyacım olan cevapları getirmeyeceğini fark ettim. Buraya, Wren'in araştırma bursunu aldığı Ashford College'a gelmeli ve onun adımlarının izini sürmek için bir öğrenci olarak içeriden araştırma yapmalıydım.

Hiçbir zaman akademisyen olmadım. Lisans eğitimimi zar zor tamamladım ve ardından Philadelphia'daki kar amacı gütmeyen sanat kuruluşlarında çalışmaya başladım. Yıllardır tek bir kitap bile okumamıştım ama 'geleneksel olmayan' eğitim geçmişine sahip kişilerin bir yıl boyunca Ashford'da eğitim görmesi için bir burs bulmayı başardım. Diğer bir deyişle, doğduklarından beri mükemmel notlar alamayan insanlar. Başvuru sürecinde sahte bir yol izlemeyi başardım ve

spotu kazanmak için parlayan referanslar, ama şimdi gerçekten buradayım, tüm derslerime ve eğitimlerime ayak uydurmaya çalışıyorum...

En iyi zamanlarda bile suyun üstünde kalmak tam zamanlı bir iştir. Ve bu kesinlikle öyle değil.

Bu haftaki programımı kontrol ediyorum. Bir sürü dersim ve iki kompozisyon ödevim var. Bunlardan biri Saint'in özgürlükçü ve radikal edebiyat dersi için. Yutkundum. O oturuma katılmamın imkanı yok, onunla aynı odada olduğumu hayal etmek bile içimi panikle dolduruyor, ama makaleyi teslim etmezsem danışmanımın başıma dert açacağını biliyorum. Haftanın konusu '*Özgürlükçüler ve Kilise*', bu yüzden iç çekerek gözden geçirmem gereken makale ve denemelerin listesini çıkardım, ilk tozlu kitabı aldım ve okumaya başladım.

Şanslıyım ki, yoğun metinler konsantrasyonumun her damlasını gerektirecek kadar zor. Okuma boyunca mücadele ediyorum ve bir sonraki kompozisyon ödevime geçmeden önce konuyla ilgili yarım yamalak bir makale yazıyorum. Ve bir sonrakine. Bir de bakıyorum ki bütün gün geçmiş, sadece kantinden bir sandviç almak için kısa bir mola verip tekrar çalışmaya dönmüşüm.

Başım odaklanamayacak kadar ağrıdığında hava kararmış ve kütüphane neredeyse boşalmış oluyor. Esneyerek geriniyorum ve eşyalarımı topluyorum. Maeve çoktan çıkmıştı, ben de kitapları iade kutusuna bıraktım, sırt çantamı kaldırdım ve kendimi avludan esen serin gece havasına bıraktım.

"İşte buradasın." Saint'in sesi beni olduğum yerde durdurdu. Başka bir binadan aceleyle geliyor, endişeli görünüyor. "Tessa, Tanrı'ya şükür. Her yerde seni arıyordum."

Donuyorum. *Lanet olsun.*

"Aziz..." Onu içeri alırken sesim titriyor. Çenesinde iki günlük kirli sakal ve açık bezelye ceketinin altında buruşuk bir düğme ile yırtık pırtık ve dağınık görünüyor.

Ona bakarken bile kalbim ağrıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, önümde durarak. "Kahretsin, Tessa, az önce partiden kayboldun. Her yerde seni arıyordum, ta ki biri seni giderken gördüğünü söyleyene kadar. Neden bana söylemedin?" diye soruyor, bir elini saçlarında gezdirerek.

"Özür dilerim, sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı," diyorum dikkatlice, etrafıma bakarak. Ama geç oldu ve avlu boş ve karanlık, sadece eski moda lambaların ışıltısı bizi aydınlatıyor.

Titriyorum.

"Uzay mı?" Saint tekrarlıyor, kızgın görünüyor. "Tessa, ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Benimle konuşmuyorsun, telefonlarıma cevap vermiyorsun. Ne haltlar dönüyor?"

Sertçe yutkunuyorum, göğsümde fırtınalar koparan çelişkili duygulara rağmen net düşünmeye çalışıyorum. "Bunu düşündüm ve aramızdaki bu şeyi bitirmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum," diyorum ona. Oda arkadaşlarıma anlattığım hikâyeye bu. Belki de bu durumdan kurtulmanın en iyi yolu budur - en azından ne halt edeceğimi bulana kadar.

Aziz vurulmuş gibi bana bakıyor. "Bunu bitirmek mi istiyorsun..." diye tekrarlıyor. "Tessa, sen neden bahsediyorsun? Ne oldu?"

Bakışlarından kaçıyorum. "Aramızdaki ilişki yürümeyecek," diyorum kararlılıkla. "Biz çok farklıyız. Sen bambaşka bir dünyadan geliyorsun. Sadece eğlenceli bir kaçamak yapmamız gerekiyordu," diye ekliyorum, "ama sonra işler sarpa sardı ve çok hızlı ilerledik. Blackthorn Topluluğu'nun partisi bana şunu fark ettirdi: Kimse zarar görmeden bu ilişkiyi bitirmek bizim için en iyisi." Çantamı bağlayıp yürümeye başlıyorum ama Saint yolumu kesmek için hamle yapıyor.

"Tessa, konuş benimle," diyor, kederli görünüyor. "Bu saçmalıkların benim için önemli olmadığını biliyorsun. Bana doğruyu söyle, sana bunu söyleten ne?"

"Sadece böyle hissediyorum," diye yalan söylüyorum, etrafından dolaşmaya çalışarak. "Biz farklı şeyler istiyoruz. Sen ateşli bir profesörsün, hatırladın mı? Yatağını sıcak tutmakta hiç zorlanmayacaksın."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Saint incinmiş görünerek soruyor. "Paylaştığımız onca şeyden sonra mı?"

Yine o hain suçluluk duygusunu hissediyorum. Sözlerimden yaralandığını, bu açıklamayı anlamlandırmaya çalıştığını görünce kararlılığımın azaldığını hissediyorum.

Savunmam tamamen çökmeden önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Açıkça ifade ediyorum. "Lütfen, aramayı kes. Beni yalnız bırakın."

Yürüyüp gideceğim.

"Tessa!" Saint arkamdan bağırıyor. "Tessa, bekle!"

Yetişiyor ve beni durdurmak için kolumu tutuyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kolumu çekerken adrenalinim yükseliyor. "Dokunma bana!" diye bağırıyorum.

Aziz beni anında bırakıyor, şaşkınlıkla bakıyor. "Benden korkuyor musun?" diyor gözlerinde beliren farkındalıkla.

Farkına varma ve acı.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama lütfen Tessa, konuş benimle," Saint'in yüz ifadesi şefkatli bir endişenin resmidir. "Sana yardım etmeme izin ver. Her ne oluyorsa, bunu çözebiliriz."

Kafamı sallıyorum, kafam her zamankinden daha karışık. Masum rolü bir an bile değişmiyor. Ya çok iyi bir oyuncu ya da neler olup bittiğinden haberi yok. Ama bu doğru olamaz.

Olabilir mi?

İçimde sefil bir öfke parıltısı hissediyorum. Bundan nefret ediyorum, bilmemekten. Onun aldatmacasına bir an daha katlanamam.

"Yalan söylemeyi kes!" Bağırıyorum, sesim karanlık avluda aniden yankılanıyor. "Her şeyi biliyorum Aziz, dövmeni gördüm!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bana bakıyor, kafası hâlâ çok karışık görünüyor.

"Dövme! Kalçandaki," diyorum acımasızca. "O da gördü." "Kim gördü?"

"Wren!" Patladım. "O gece, kaçırıldığı gece. Ona zarar veren adam hakkında hatırlayabildiği tek şey buydu. Bana her şeyi anlattı," diye ekliyorum acı acı. "Artık beni kandıramazsın. Sen olduğunu biliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

OceanofPDF.com

S Benim yaptığımı düşünüyor.

İnanamayarak Tessa'ya bakıyorum. Bu bir çeşit hastalıklı şaka olmalı. Buna inanması mümkün değil.

Ama o biliyor. Yüzündeki kırılğan şüpheyi, benden uzaklaşmaya başladığını ve üniversitenin kapısına doğru hızla yürüdüğünü görebiliyorum.

Kız kardeşine zarar veren canavarın ben olduğumu düşünüyor.

Aman Tanrım.

"Tessa!" Hemen harekete geçip peşinden koşuyorum. "Tessa, bekle!"

Yürümeye devam ediyor, ama onu tekrar kollarıma alma dürtüsüne direnerek yetiştiriyorum.

"Kız kardeşine ne oldu... Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun?" Onun yerine ben soruyorum, suçlamasıyla iliklerime kadar ürperiyorum.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum!" Tessa hıçkırıyor, gözyaşları karanlıkta yanaklarında parlıyor. "Seni tanıdığımı sanmıştım Aziz, düşünüyorum sanmıştım ama sonra o dövmeyle gördüm."

Lanet dövme. Partiden aniden kaçtığında bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydim. "Bu dövmeyle sahip olan tek kişi ben değilim," diyorum ona, o tekrar kaçmadan önce.

Tessa yürümeyi bıraktı. Bana döndü. "Ne?"

Gözlerinde rahatlama görüyorum ve bu bana inanacak bir şey veriyor.

Benim olduğumu düşünmek *istemedi*.

"Bu dövmeyle burada öğrenci olduğumdan beri yaptırıyorum," diye açıklıyorum hızlıca. "Arkadaşlarım ve ben finallerden önceki bir gece bir cesaretle yaptırдық. Kendimiz tasarladık. Sadece sarhoşken yaptığımız bir şakaydı-"

Bunun ne anlama geldiğini fark ederek durdum. Eğer Wren'e zarar veren adamda bu dövme varsa.

O geceki arkadaşlarımdan biri Tessa'nın kız kardeşine zarar veren canavardı. Hayatını mahveden ve onu ölüme sürükleyen kişi.

Nefes veriyorum. "Tanrım, Tessa, çok üzgünüm..."

Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. Koyu renk saçları gözlerine düşüyor. "Sen değil miydin?" diye soruyor, sesi umutla yükseliyor.

"Hayır, bebeğim. Yemin ederim," diyorum ona dürüstçe. "Geçen yılki Blackthorn Cemiyeti partisi mi? Güney Fransa'da ailemin evindeydim, kitabım üzerinde çalışıyordum. Sana makbuzları getirebilirim," diye ekliyorum. "Uçak biletleri, kredi kartı faturaları. Bana inanmak için neye ihtiyacınız varsa. Beni tanıyorsun," diye ısrar ediyorum. "Birini asla böyle incitmeyeceğimi biliyorsun."

Tessa yutkunuyor, büyük boy paltosunun içinde kaybolmuş gibi görünüyor. Yaşadığı kafa karışıklığı ve ihanet duygularını hayal etmeye çalışıyorum ama biliyorum ki asla yanına yaklaşılamazdım. Onu aldattığımı, suçlanması gereken kişinin ben olduğumu düşünmek...

Onu kaybedebilirim.

Korku beni kavıyor, keskin ve metalik. Bu kadın tanıştığımız andan beri beni büyüledi ve birlikte geçirdiğimiz her gece onu daha çok istememe neden oldu. *Ona ihtiyacım var.*

"Çok üzgünüm Tessa," diyorum, içimde kopan öfkeli duygu fırtınasına rağmen sesimi dengede tutarak. Tüm içgüdülerim ona sarılmam, onu rahatlatmam için bağılıyor. Yüzünden okunan şoku ve çatışmayı atlatmasına yardım etmemi istiyor. Ama kendimi geride durmaya ve benden istediği alanı ona vermeye zorluyorum. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, eğer o dövmeyle gördüysen ve benim-"

Telefonum ceketimin cebinde yüksek sesle çalıyordu. Tessa beni ararsa duyabilmek için zil sesini açık tutuyordum. Şimdi, bakışmamızı bozmadan hızlıca çıkarıp susturuyorum.

"Bir yere gidelim ve bunu konuşalım," diye ısrar ediyorum. "Ya da bu gece hâlâ yalnız kalmak istiyorsan, bunu anlarım. Ama lütfen beni sonsuza kadar dışlama. Yemin ederim, hiçbir şey değişmedi," diye yemin ediyorum, onu kaybetme düşüncesiyle sarsılarak. "Ben hâlâ senin tanıdığın adamım. Sana söyledim, ben açık bir kitabım. Sana karşı her zaman tamamen dürüst olacağım, yemin ederim."

Tessa tereddüt ediyormuş gibi görünüyor ama telefonum tekrar çalıyor ve söyleyeceklerini yarıda kesiyor.

Bir laneti bastırıyorum ve bu sefer lanet şeyi kapatmak için çekiyorum. "Kim o?" Tessa soruyor.

"Annem." Duraksadım, kaşlarımı çattım. Bu saatte beni arayarak ne yapıyor? "Ama önemli değil," diyorum çabucak. "Şu anda senden başka hiçbir şeyin önemi yok."

Annemin çağrısını reddeder reddetmez, bir başkası geliyor. Bu sefer kardeşim Robert'tan.

"Cevap ver," diyor Tessa, durakladığımı görünce.

"Hayır-" Ona ulaşma şansımı kaybetmek istemiyorum ama Tessa başını sallıyor, ürkek bir şekilde benden uzaklaşmaya başladı bile.

"Şu anda bunun hakkında konuşamam," diyor. "Haklısın. Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ama bana inanıyorsun, değil mi?" Korku göğsümde paramparça oluyor. Kahretsin, bana inanmak zorunda.

Tessa gözlerime bakıyor ve nefes veriyor. Sonra isteksizce başını sallıyor.

Bu sadece ufak bir hareket, çenesinin kısa bir eğimi, ama içime bir rahatlama gönderiyor.

Tanrı'ya şükür.

"Konuşmaya hazır olduğumda seni arayacağım," diye ağzından kaçırıyor. "Lütfen o zamana kadar benimle iletişime geçme."

Ben daha tek kelime edemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve kapının ışıklarına doğru kaçıyor.

Ve lanet olsun, onun gitmesine izin vermek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Robert tekrar arıyor. Öfkeli bir hırıltıyla cevap veriyorum. "Ne var, lanet olası? Bu kadar önemli olan ne?"

Bir duraklama oluyor, sonra ağabeyimin sesi gergin bir şekilde geliyor. "Londra'ya gelmen gerekiyor. Acil bir durum var."

Hâlâ Tessa'nın ardından bakıyorum ve ne dediğini anlamam biraz zaman alıyor. "Acil durum mu?" Tekrar ediyorum.

"Babam hastanede. Ağır bir kalp krizi geçirdiğini söylüyorlar. Hemen buraya gelmen gerek."

Oxford'dan aşağıya doğru araba sürüyorum. Hastaneye vardığımda saat gece yarısını geçmiş oluyor ve Robert'ın yönlendirmesiyle yeni kardiyo-torasik kanadın VIP bölümüne gidiyorum. Burası neredeyse terk edilmişti ama bir hemşire babamın odasından çıkıyordu. Açık kapı aralığında duraklıyorum.

Babam hastane yatağında uyukluyor, Robert köşede cep telefonuyla konuşurken annem yastıklarıyla uğraşıyor.

makinelerin düşük uğultusu. Babamın burun deliğinden bir tüp geçiyor ve sarkık yeşil hastane önlüğünün boynunun altında kablolar kayboluyor. Solgun ve zayıf görünüyor. Her zaman tanıdığım yürekli, kararlı adamın bir kabuğu gibi.

Bir an öylece duruyorum, tuzlu ve biberli saçlarının artık yaşla birlikte gri görünmesi ve gözlerinin altındaki gölgelerin çökük ve yorgun olması karşısında hayrete düşüyorum. Bu adam her zaman durdurulamaz bir güç gibi göründü, yanımda sürekli bir diken gibi. Beklentilerimle alay ediyor ve her zaman hayal kırıklığıyla doluydu. Ama şimdi öyle kırılgan görünüyor ki, beni derinden sarsıyor.

"Azizim," annem orada dikildiğimi fark ediyor ve ayağa kalkıyor. "Tanrıya şükür geldin."

Bana doğru geliyor ve beni kırılgan bir şekilde kucaklıyor. Bu fiziksel yakınlık gösterisi büyük Lillian St. Clair'in karakterine hiç uymuyor ve bu işin ciddi olduğunu gösteren bir başka işaret.

Onu bırakıyorum ve odaya tamamen giriyorum. "Ne oldu?" Yatağa yaklaşarak soruyorum. Babam Alexander'ın bilincinin yerinde olduğunu görüyorum ve zayıf bir gülümseme sunuyor.

"Endişelenecek bir şey yok," diyor. "Hiçbir şey için bu kadar yaygara koparılmaz."

Robert, "Ağır bir kalp kriziydi," diye düzeltiyor onu. Volta atıyor, endişeli bir enerji yayıyor. Ailenin en küçüğü olan Robert, aile şirketine babamla birlikte çalışıyor ve genellikle dengeli bir iyimser. Ama bu gece neredeyse babamız kadar bitkin görünüyor.

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

"Birkaç saat önce. Geç saate kadar çalışıyordu. Yine. Doktorlar, sekreteri onu bulmasaydı ölebileceğini söylüyor."

"Olabilirdi, olabilirdi," diye geçiştiriyor babam endişesini. "Beni uğurlamak için bundan daha fazlası gerekecek. Tricia'ya zam yapmam gerektiğini de hatırlat bana," diye ekliyor şakacı bir tavırla. "Zavallı kadının yüzündeki ifadeye bakınca defibrilatörlere kendisinin ihtiyacı olacağını düşünmüştüm."

"Hayatım, bunu ciddiye almalısın," diye azarlıyor annem onu.

"İstiyorum." Babam odanın öbür ucunda gözlerimle buluşuyor. "Lillian, neden gidip bana yiyecek bir şeyler bulmaya çalışmıyorsun?" diye soruyor aniden. "Ve Robert, sen de şu doktorun peşine düş, böylece kardeşine her şeyi açıklayabilir."

Robert bir ileri bir geri bakıyor, sonra başını sallıyor. "Hadi anne," diyerek onu kapıya doğru yönlendiriyor. "Bakalım sana bir fincan çay yapacaklar mı?"

sinirlerini yatıştırmak için."

"Bunu yapmak için aydan daha fazlası gerekecek," diyor ince dudaklarıyla, ama babamla beni yalnız bırakarak onun peşinden dışarı çıkıyor.

Yatağa yaklaşıyorum. "Gerçekten nasıl hissediyorsun?" Yanındaki masanın üzerinde duran plastik buzlu su bardağına uzandığında elindeki hafif titremeye dikkat ederek sessizce soruyorum. Bardağı alıp ona uzatıyorum ve o da yavaşça bir yudum alıyor.

"Daha iyiydim," diye yanıtlıyor, iç çekerek yastıklara geri yaslanıyor. "Ama her şey o kadar da kötü değil. Ofisten izin almayı düşünüyordum. Onların deyimiyle küçük bir bahçe izni."

"Bunu elde etmenin daha kolay yolları var," diyorum, her ne kadar ses tonundan rahatsız olsam da. Babam şaka yapacak bir adam değildir, özellikle de bana karşı. Bunu şimdi yapıyor olması, bana bu işin onun söylediğinden daha ciddi olduğunu gösteriyor.

"Belki briç oynarım, annen hep bir hobi edinmemi söyler," diye devam ediyor babam. "Ya da belki çim bowlingi. Bana henüz torun vermemiş olmanız çok yazık, beni kesinlikle meşgul ederlerdi."

"Fermuarı kapalı tutmakla ilgili tüm o derslere ne oldu?" Hafifçe sordum. "Dünyanın St. Clair ailesinin soyuna saldırmak için bekleyen servet avcılarıyla dolu olduğunu söylediğini sanıyordum."

Babam hafifçe gülüyor ama öksürüğü kesiliyor. Suyundan bir yudum daha alıp sakinleşiyor. "Zaman değişiyor oğlum," diyor, sesi biraz titreyerek. "Ve böyle anlar... İnsanın geleceği düşünmesini sağlıyor. Kendisi gittikten sonra geride ne kalacağını."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum hemen, her zamankinden daha sinirli bir şekilde. "Neredeyse altmış beş yaşındasın. İstersen bir sürü ocuk daha yapmak için bolca zamanın var."

"Annenin bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim," diyor babam hafif bir gülümsemeyle.

"O zaman onu daha genç bir modelle takas et, tüm arkadaşların bunu yapıyor," diye şaka yapıyorum - birkaç hafta önce Lancaster Media partisinde kulak misafiri olduğum sessiz konuşmayı hatırlamadan önce. Tesadüfen babamın genç bir Fransız kadınla hararetli ve samimi görünen bir konuşma yaptığını gördüm. Ne hakkında tartıştıklarını tam olarak duyamadım ama bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Boğazımı temizliyorum ve hemen konuyu değiştiriyorum. Babamın işleri beni ilgilendirmez. "Doktorlar seni ne kadar daha

Burada mı?"

"Gözlem için birkaç gün daha. Kan basıncım hala yüksek ve başka bir olaydan kaçınmak için değişiklikler yapmam gerektiğini söylüyorlar."

"Ne tür değişiklikler?" Ben soruyorum.

"Bilirsiniz işte, diyet, sağlık, günlük stresimi azaltmak," diye gözlerini deviriyor babam. "Tricia bana birkaç salata yedirecek ve eminim her şey yoluna girecek."

O kadar emin değilim ama bu konuda onu zorlamıyorum. Bir esneme sesi çıkardı ve ben de yatağın yanından kalktım. "Geç oldu. Dinlenmelisin," diyorum ona, hâlâ ondaki değişimden sarsılmış bir halde. "Gidip doktorlarınızla konuşacağım."

Başını sallıyor, zaten uykusu var. "Geldiğin için teşekkürler evlat." "Elbette," diye mırıldandım. "İyi uykular."

Kendimi savrulmuş ve dengesiz hissederek odasından çıktım. Babamla ilişkimiz pek iyi olmayabilir, ağabeyim Edward on yıl önce vefat ettiğinden beri aramız gergin. Birdenbire aile soyunun geleceği benim asi omuzlarıma yüklendi ve ailem bunun onlar için nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu gizlemedi. Mesafemi korudum ve Ashford mirasının, dük unvanının, eczacılık işinin, her şeyin oğlu ve varisi olarak hak ettiğim konumu almam ve yerleşmem konusunda verdikleri öğütleri görmezden geldim.

Bunun bir parçası olmak istemedim ve sorumluluğun değil, zevkin peşinde kendi yolumu çizmeye kararlıyım. Ama babamı bu halde görmek, ölümlülüğüyle yüzleşmek zorunda kalmak.

Bu miras bana her zamankinden daha yakın, üzerime çöken korkunç bir ağırlık gibi geliyor. Bana asla Edward'ın iyi örneğine uygun yaşayamayacağımı hatırlatıyor.

Bana her zaman ikinci en iyi olacağımı hatırlatıyor.

Annem görüldüğünde asansöre giden yolu yarılamıştım. "Anthony, bekle" dedi, beni köşeye sıkıştırarak. "Hemen gidiyor musun?"

"Sadece birkaç saat uyumak için," diyorum ona, bugün olan her şeyden bitkin düşmüş bir halde. Tessa partiden kaybolduğundan beri berbat bir haldeyim ve duvara toslamak üzere olduğumu söyleyebilirim. "Sen de biraz dinlenmeye çalışmalısın," diye ekliyorum, yüzündeki gergin ifadeyi ve gözlerindeki gölgeleri görünce. "Sabah o daha uyanmadan buraya dönebiliriz."

"Geri döndüğün sürece sorun yok," diyor Lillian sıkıca. "Doktorlarıyla konuşup bir plan yapmamız gerekiyor. İşinden dolayı bu kadar stresli olmasaydı bu asla olmazdı. Klinik deneyler, yeni ürün lansmanı... Bir adamın üstesinden gelemeyeceği kadar çok şey var ve Tanrı biliyor,

Kardeşin elinden geldiğince deniyor ama dizginleri eline alacak kadar olgun değil."

Gerginim. "Bunun benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu akademik saçmalıklarla yeterince oyalandığını söylüyorum." Annem bana kararlı ve sert bir bakış atıyor. "Eğlendin, ama artık bir adım öne çıkıp bu aileye karşı sorumluluklarınla yüzleşmenin zamanı geldi.

-Baban erkenden mezara girmeden önce."

Ben cevap veremeden uzaklaşıyor, ama sözleri yankılanarak suçlu kalbimin derinliklerine işliyor.

Kendimi bildim bileli hayatımın bu kısmıyla savaşıyorum. Tüm beklentilerine ve baskılarına karşı direniyor, doğduğum günden beri DNA'mda yazılı olan kaderi görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum - ve Edward'ın öldüğü gün, beni her şeyin varisi olarak bıraktı.

Ama babamı hastane yatağında bu şekilde görünce, içten içe artık kaderimden kaçamayacağımı anladım.

Bazı şeyler değişmeli.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

OceanofPDF.com

ficssa

Tarihi kolejleri ve antik mimarisiyle şehrin eski kısmında her zamanki rotamı takip ederek kaldırımları arşınlarken sabahın erken saatlerinde Oxford sokakları mutluluk verici bir şekilde bomboştu. İçimin yandığını hissediyorum.

ama vazgeçmiyorum, Ashford'a geri dönüp avludan geçerek nehir kıyısı boyunca koşuyorum.

Burası sessiz. Sonbahar tüm ihtişamıyla geldi ve ağaçlardaki yapraklar canlı kırmızılara ve turunculara dönüşüyor; hava sert ve şafak sisi hala çayırların üzerinde alçakta asılı duruyor. Erken antrenman yapan mürettebat ekibini görebiliyorum ama durup izlemiyorum. Kafamı boşaltmam gerekiyor. Tek başıma.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde o kadar çok şey oldu ki, hala tüm ifşaatların etkisindeyim. Saint'e güvenmekten, bana ihanet edip etmediğini merak etmeye ve sonra bunu tekrar sorgulamaya... Değişimler yüzünden duygusal kırbaçlanma yaşıyorum. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ama kalbimde hissettiklerimi inkâr edemem.

Onu özliyorum.

Sonunda nefesimi tutmak için duruyorum, nefesim sabah sislerini buğulandırıyor. Kütüphanenin dışındaki o geceden bu yana iki gün geçti ve Saint'den tek bir kelime bile duymadım. Ona benimle iletişime geçmemesini söyledim -bu yüzden ulaşmaması mantıklı- ama ne zaman aramayı düşünsem, onu Wren'e zarar vermekle suçladığımda gözlerindeki ihanet ifadesini hatırlıyorum.

Şimdi ona ne diyebilirim ki?

Acı çekiyordum, kafam karışmıştı, umutsuzca bunun doğru olmamasını diliyordum - ama yine de, erkek arkadaşınızı sadist bir canavar olmakla suçladığınızda bu bir teselli değil.

Şimdi benden nefret ediyor mu? O zaman suçlayıcı görünse bile, eğer öyleyse bunu ona karşı kullanmazdım.

Ve şimdi soruşturmamda yeni bir kırıksıklık var. Yılanlı taç dövmesi.

Saint, Finallerden önce bazı arkadaşlarıyla sarhoşken cesaret edip mürekkep aldığını söyledi ve şu anda bu gerçeğe takılan bir parçamı durduramıyorum. Çünkü bu yine bir ipucum olduğu anlamına geliyor. Belki de gizli topluluk meselesi çıkmaz sokak değildi. Belki de o gizemli notlar bana o yönü işaret ediyordu, çünkü Saint ve arkadaşları üyeydi.

Yıllık parti avlanma yeri idi. Wren onlardan biri tarafından kaçırıldı.

Ve şimdi yeni bir şüpheli havuzum var ve bu havuz oldukça küçük. O dövme adam... Saint'le ilgili her şeyi berbat etmiş ve onun hakkında tamamen yanılmış olabilirim, ama gerçeğe her zamankinden daha yakın olduğum ortaya çıktı.

Sadece diğer adamların kim olduğunu bulmalıyım.

Koşumu bitiriyorum ve yavaşça geriniyorum. Avludan geri dönüp posta kutumu kontrol etmek için kapı girişinde durduğumda üniversite canlanmaya başlıyor. Yarı yarıya başka bir yardımcı isimsiz not umuyorum; hatta belli belirsiz şifreli bir tane bile, ama bugün posta kutumda beni bekleyen hiçbir şey yok, asla gitmeyeceğim üniversite etkinlikleri için birkaç rastgele el ilanı dışında. Onları çöpe tikiştiriyorum ve eski taş kapıda durup görevli yıpranmış kapıcı Blake'e günaydın diyorum.

"Dışarısı serinliyor, ha?" diye gülümsüyor bana, Ashford Koleji'nin renkleri olan kırmızı ve siyah örgü bir atkı takmış.

"Sonbaharı seviyorum," diye itiraf ediyorum, "Tüm yapraklar değişiyor, her şey sıcak oluyor."

Blake kıkırdıyor. "Tıpkı kız kardeşin gibi," diyor ve onun da Wren'le bu şekilde sohbet ettiğini hatırlayarak sarsılıyorum. "Onu elinde şu balkabağı kremalı kahve içeceklerinden biri olmadan yakalayamazsın."

Wren ile yaprakların arasında oynadığımız çocukluğumun sonbaharları aklıma geldi. Arka bahçede saatler geçirir, kolajlar ve baskılar yapmak için en canlı renkleri toplardık.

"En sevdiği mevsimdi," diye katılıyorum, sonra Wren hakkında geçmiş zamanda konuştuğumu fark ediyorum. Üniversitede kimseye onun öldüğünü söylemedim ama neyse ki masanın arkasında paketleri ayırmakla meşgul olduğu için bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Neyse, kütüphaneye gitsem iyi olacak. Denemelerin zamanı geldi."

"Kendine iyi bak," diyerek bana dostça bir gülümseme verdi. "Oh, ve Profesör St. Clair'e en iyi dileklerimi ilet. Haberler çok kötü," diye ekliyor mırıldanarak. "Ona hepimizin en iyisini umduğumuzu söyle."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Ayrılığımızdan mı bahsediyor? Ama hayır, bu kadar düşüncesiz olamaz. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Babası," diye yanıtlıyor Blake. "Üniversitedeki herkes onun bir an önce iyileşmesi için dua ediyor. Tabii Alexander St. Clair daha sert bir yapıya sahip. Eminim onu yavaşlatmak için kalp krizinden daha fazlası gerekecektir."

Kalp krizi mi?

"Ben... Elbette, düşüncelerinizi ileteceğim," diye cevap vermeyi başarıyorum, zihnim koşturuyor. "Güle güle!"

Kulübeden çıkıyorum, kaldırımları dolduran sabahçı kalabalığının arasından körlemesine ilerliyorum. Saint'in babası kalp krizi mi geçirdi? Ondan haber almamama şaşmamalı! İlişkilerindeki tüm dikenlere rağmen, adam hâlâ onun babası, onu yetiştiren adam ve eğer Aziz onu neredeyse kaybediyorsa...

Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Koşmaya başladım. Aramızda her ne oluyorsa, şu anda bir önemi yok.

Onun yanında olmalıyım.

HIZLA YER DEĞİŞTİRİP Londra'ya giden ekspres treni yakalıyorum. Yolda Imogen'e mesaj atıyorum ve Saint'in babasının yatırıldığı hastanenin bilgilerini alıyorum. Ancak kalabalık resepsiyona vardığımda ve görevliye oda numarasını sorduğumda beni taşa tutuyor.

"Özür dilerim," diyor bana, çift gözlüğünün üzerinden bana bakarak.

"Hastalarımız hakkında bilgi vermiyoruz. Aileden misiniz?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, hayal kırıklığıyla. "Ama lütfen, onları görmem gerek. Ben... oğlunun arkadaşıyım."

Arkadaşı, olası eski kız arkadaşı, onunla çılgın bir cinsel maceraya atılan kadın...

Kadın etkilenmemiş bir şekilde ters ters bakıyor. "Size yardımcı olamam," diyor kararlı bir şekilde. "Lütfen kenara çekilin ve sıradaki kişinin geçmesine izin verin."

Hayal kırıklığı içinde iç çekip masadan uzaklaşıyorum. Şimdi ne yapacağım? Saint'i tekrar aramayı deniyorum, zaten bir düzine mesaj bıraktım, ama açmıyor.

"Tessa?"

Etrafımda dönüyorum. Saint'in küçük kardeşi Robert, elinde bir tepsi kahve ile ana kapıdan içeri giriyor. "Oh, Tanrı'ya şükür," diyorum aceleyle. "Oda bilgilerini almaya çalışıyordum ama resepsiyon görevlisi geçmeme izin vermedi, Saint de telefonuna cevap vermiyor ve-" Gevezelik ettiğimi fark ederek duruyorum. "Önemli değil. Sen nasılsın?" diye soruyorum. Robert bitkin görünüyor, saçları kırıışmış ve geniş gövdesi sarkmış. "Baban nasıl? Olanları duydum, bir gelişme var mı?"

"Durumu daha iyi," diye yanıtlıyor Robert ve ben rahatlatarak nefes veriyorum. "Doktorlar hâlâ bazı testler yapıyorlar ama yatak istirahatine devam ettiği sürece yarın eve gidebilecek, ki babamı tanıyorsam bu onun için hiç de kolay olmayacak."

"Çok sevindim," diyorum içtenlikle. "Saint burada mı?" Robert başını sallıyor. "Hadi, seni yukarı çıkarayım."

Beni masanın yanından geçirip asansörlere ve bir tür VIP kanadı gibi görünen, alt kattaki kaosa kıyasla sakın bir vaha olan dördüncü kata götürüyor. Bay St. Clair'in odası cilalı bir koridorun sonunda. Robert doğruca içeri giriyor ama ben kapıda duraksayıp manzarayı inceliyorum. Saint pencerenin yanında durmuş, arkası dönük bir şekilde şehre bakarken, babası Alexander yatakta oturuyor. Saint'in annesi Lillian ona zararlı görünen yeşil bir meyve suyu içiriyor.

"Tadı ot gibi," diye itiraz ediyor Alexander. Solgun görünüyor ama hala bağlı olan ve onu izleyen makinelere rağmen gücünü geri kazanıyor gibi görünüyor. "Her zamanki kahvem nesi var?"

"Doktorlar dedi ki-"

"Doktorlara kabadayılık tasla. O yeşil pisliği o kadar çok seviyorsun ki içiyorsun. Ah, işte geldik." Robert elinde kahveyle içeri girerken Alexander gülümseyerek başını kaldırır. "Cappuccino? Peki ya kruvasan?"

"Robert," diye azarlıyor onu Lillian, mükemmel bir Chanel giymiş. "Diyetiyle ilgili ne demiştik?"

"Sus, sevgilim," diyor Alexander, şefkatle. "Bırak da bir erkek huzur içinde kahvesinin tadını çıkarsın. Oh, merhaba," diyor beni ilk kez fark ederek. "Tessa'ydı, değil mi?"

Adım söylendiğinde Saint dönüyor. O da yorgun görünüyor, ancak her zamanki gibi kendinden emin bir rahatlık içinde, şık bir düğme ve siyah yıkanmış kot pantolon giyiyor; koyu renk saçları gözlerinin üzerine dağılmış, kırılmaya ihtiyacı var.

O kadar yakışıklı ki, ona bakmak bile acı veriyor.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda kilitleniyor ve ben ona destekleyici bir gülümseme sunuyorum, ama onun ifadesi sert kalıyor. Okunamaz.

"Merhaba, evet. Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim," diye ekliyorum, Lillian'ın kısılmış gözlerine bakarak. "Haberleri yeni duydum ve nasıl olduğunuzu görmek istedim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Aziz'in annesi buz gibi bir gülümseme sunar. "Ne kadar tatlı. Hayır, teşekkür ederim, hepimiz iyiyiz."

"TAMAM." Orada öylece duruyorum, kendimi cidden garip hissediyorum. Saint tek kelime etmiyor ve ben buraya geldiğime pişman olmaya başlıyorum. Belki de yaptığım onca korkunç suçlamadan sonra benimle konuşmak istemiyordur.

"Bu zor zamanda bizi düşündüğünüz için minnettar olmadığımızdan değil," diye devam ediyor Lillian. "Ama bunun bir aile meselesi olarak kalmasını tercih ediyoruz, eğer sakıncası yoksa..."

"Tabii ki." Sifonu çektim. Gerçekten buraya ait değilim. "Kusura bakmayın. Şimdi gidiyorum. Ashford'daki herkes en iyi dileklerini gönderiyor," diye ekliyorum Alexander'a ve gitmek için dönüyorum.

Koridordan aşağı inip tekrar asansörü beklerken Saint çıkıyor ve yavaşça bana doğru yürüyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Merhaba," diyorum usulca, yüzünde bir duygu belirtisi arıyorum. "Nasılsın?"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Doğruyu söylemek gerekirse daha iyiydim." "Tahmin edebiliyorum."

Uzun bir duraklama oluyor ve nereden başlayabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Konuşabilir miyiz?" Ona bakarak umutla soruyorum. Aramızda bir güç alanı var, keşke aşabilsem dediğim bir mesafe.

Aziz bana bakıyor ve biraz yumuşamış gibi görünüyor. Başını sallıyor. "Ama burada değil," diyor, babasının odasına doğru bakarak. "Biraz hava almam lazım."

"Aşağıda bir kafe gördüm," diye teklif ediyorum ve o da başını sallıyor. "Hadi gidelim."

Sessizlik içinde lobiye iniyoruz ve Saint'in pahalı bir sandviç, benim de yoğurt ve granola aldığım kafeye gidiyoruz. Küçük avluda bir masa bulup oturuyoruz ama ben bir şey yiyemiyorum. Saint'e ve masanın öbür ucundan bana bakarken yüz hatlarında beliren ağırlığa odaklanmış durumdayım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kalbim acıyor. "Seni böyle suçladığım için, Wren'i incittiğim için. Sadece başka ne düşüneceğimi bilemedim. O dövme, saldırganı hakkında hatırladığı tek gerçek ayrıntı ve onu sende gördüğümde... paniğe kapıldım. Anlamalısın, her şey birbiriyle örtüşüyor gibiydi," diye ekliyorum, ona neden bu şekilde sırt çevirebildiğimi anlamasını istiyorum. "Ama tüm parçaları bir araya getirdiğimde bile bir parçam buna inanamadı," diye yemin ediyorum. "Senin böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum. Bunun muhtemelen teselli olmadığını biliyorum," diye ekliyorum, hayıflanarak, ama Saint bana başıyla onay veriyor.

"Aslında öyle."

Şaşırarak göz kırpmıyorum. "Yani benden nefret etmiyor musun?"

Aziz'in kaşları çatıldı. "Tabii ki hayır. O zaman şok oldum ve incindim mi? Evet, tabii ki. Size yalan söylediğimi, Wren'e zarar verebileceğimi düşünmeniz..." Aziz başını sallar. "Ama bu benim suçum, senin değil. Sen sadece kanıtları takip ediyordun. Senin yerinde olsaydım ben de aynı sonuca varırdım."

Büyük bir rahatlamayla nefes veriyorum. Benden nefret etmiyor. Beni anlıyor. "O zaman neden beni aramadın?" Elini uzatarak soruyorum. İçgüdüsel olarak parmaklarımı onunkilere doluyorum, o da aynısını yapıyor ve şimdiden ona bu kadar küçük bir şekilde bağlı olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylediğimi biliyorum ama babanla ilgili her şeyi düşününce..."

Aziz iç çekiyor. Aşağı bakıyor, parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. "İlk başta her şeyi kafamda kurguluyordum, seni bu işin içine sürüklemek ve ailemle uğraşmak zorunda bırakmak istemedim-"

"Bu umurunda değil," diye ısrar ediyorum. "Ben senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

"Teşekkür ederim." Aziz gözlerime bakıyor ve bana yumuşak, kalp eriten bir gülümseme veriyor. "Ama sadece bu değil..." Gülümsemesi soluyor. "Dövme yüzünden. Bana söylediğinden beri durmadan onu düşünüyorum."

"Oh." Elini sıkıyorum, yüzüm buruşuyor. "Doğru."

"Eğer Wren'e saldıran adamda da aynı mürekkep varsa..." Aziz başlar, suratı asıktır. "O zaman bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? O bir parçasıydı

On yıl önce dövmelemlerimizi yaptırdığımız gruptan. Kız kardeşinizi kaçırın, ona o şekilde zarar veren adam... O benim arkadaşlarımdan biri."

Sessizlik çöküyor. Rahatsız edici gerçeğı sindirmek için günlerim oldu ama Saint için durumun çok daha kötü olduğunu görebiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum faydasızca.

"Ben de." Saint nefes alıyor, sonra kararlı bir bakışla gözlerimin içine bakıyor. "Şimdi sadece hangisi olduğunu bulmamız gerekiyor."

Göz kırpıyorum. "Yardım mı edeceksin?" Yanıtına şaşırarak soruyorum. Sesinde bir an bile tereddüt ya da isteksizlik yok.

"Sana yapacağımı söylemiştim." Saint kaşlarını çatıyor, sanki ortada bir soru yokmuş gibi. "Ne olursa olsun bu işte birlikteyiz."

"Saldırgan en yakın arkadaşlarınızdan biri olsa bile mi?" Kontrol etmeden edemiyorum. "Bu artık rastgele bir gizli cemiyet üyesi değil. Onu tanıyorsun. Ona güveniyorsun. Dövmelerinizi üniversitede yaptırdıysanız, onu neredeyse hayatınızın yarısında tanıyorsunuz demektir!"

Aziz bana acımasız bir gülümseme veriyor. "Ve eğer kız kardeşine zarar verdiyse, o zaman benim arkadaşım değildir." Sanki her şey bitmiş gibi sertçe başını sallıyor ve ben kendimi durduramıyorum. Koltuğumdan kalkıp masaya doğru uzanıyorum ve onu dudaklarından öpüyorum.

Saint de beni yavaş ve derin bir şekilde öpüyor ve aramızdaki sıcaklığın dünyanın geri kalanını yok ettiğini hissediyorum.

Bu işte birlikteyiz.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, nihayet geri çekildiğimde.

"İyi bir adam olduğun için," diye cevap veriyorum, göğsümde yükselen duygu dalgasını görmezden gelmeye çalışarak. Deniyorum ve başarısız oluyorum. Çünkü vücudumdaki her içgüdü bana kendimi Saint'in kollarına atmamı ve asla bırakmamamı söylüyor. Aramızdaki şeyler o kadar hızlı ilerliyor ki, artık birbirimiz için ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Ama eminim ki, 'sıradan seksi kaçamakları' dikiz aynasında bıraktık.

Bu gerçek bir şey.

Kendimi mahcup hissederek boğazımı temizliyorum. "Peki, şimdi ne yapacağız?" 'Biz' kelimesinin ağzımda yarattığı hissin tadını çıkararak soruyorum. "Dövmeli arkadaşların kim bu arada?"

Aziz arkasına yaslanır. "Beş kişiydik," diyor ve onları sayıyor. "Ben, Hugh, Max, onları zaten tanıyorsun. Artı Sebastian Wolfe ve Felix Western."

"Dört şüpheli," diyorum, bir amaç ürpertisi hissederek. Bunca zamandır samanlıkta iğne arıyordum, ama şimdi birdenbire liste çok daha kısaldı.

Ama Saint başını sallar. "Felix o yaz, mezuniyetten önce öldü. Bir partide sarhoş olmuş ve gece yarısı gölde yüzmeye karar vermiş." Saint pişmanlıkla başını sallıyor. "Tam bir trajediydi."

Sempatik bir gülümseme sunuyorum. "Yani geriye üç kişi kalıyor."

Ve içlerinden biri çoktan radarıma girdi bile. Max Lancaster: zengin bir playboy, küresel bir medya imparatorluğunun varisi ve Wren'i ne kadar iyi tanıdığı konusunda çoktan yalan söylemiş bir adam. Oxford'dayken birlikte takılıyorlarmış, hatta belki de çıkıyorlarmış.

Başka ne hakkında yalan söylüyordu?

Saint'in telefonu çalıyor. "Doktorların yeni test sonuçları var," diye bildiriyor mesajı kontrol ederken. "Geri dönmeliyim."

Onu babasının odasına kadar götürüyorum ve Saint koridorda duraklıyor. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim," diyor bana. "Ders çalışmakla meşgul olduğumu biliyorum."

"Elbette, bunun bir önemi yok. İstedığın kadar kalabilirim," diye ekliyorum ama Aziz başını sallıyor.

"Oxford'a geri dön, kitaplara gömül ve yatağımı benim için sıcak tut," diyor bana, gülümsemesi için için yanıyor. "Bu gece onu taburcu ettikten sonra döneceğim."

"Tamam," diye gülümsedim. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Öylesin," diye beni rahatlatıyor Saint, beni kucaklıyor. "Sadece burada olman bile yeter de artar bile."

Kollarını bana doluyor, bir anlığına bana sarılıyor, katı ve sıcak. Sonra geri çekiliyor, çenemi yukarı kaldırıp yavaş ve şefkatli bir öpücükle ağzımı alıyor. Eriyip gidiyorum, ona yakın olmak istiyorum.

Tanrım, onu özledim.

Sonunda Aziz isteksiz görünerek geri çekiliyor. "Fikrimi değiştirip seni bir dolaba sürüklemeyden önce git," diyor göz kırparak, beyaz önlüklü bir kadın babasının odasına doğru yürürken.

"Doktor Heller?" Saint soruyor, o da başıyla onaylıyor ve Saint onu odaya kadar takip ediyor. Test sonuçları ve tedavi planları hakkında alçak sesle konuştuklarını duyuyorum.

Bu benim çıkmam için bir işaret.

Merdivenlerden lobiye iniyorum, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Saint'in babası iyi olacak ve ikimiz de

olmak... Şey, her ne isek. Ama bu sefer aramızda yalan ya da aldatma yok. Görevim hakkında ona karşı tamamen dürüst olabilirim. Ona güvenebilirim.

Ona güven ve onu *iste*.

Dudaklarımda hâlâ öpücüğünün yakıcı izini hissederek ürperiyorum. Düşünceler içinde kaybolmuş, tekrar baş başa kalabileceğimiz zamanı sabırsızlıkla beklerken, hastanenin ana kapısının dışında neredeyse birine çarpıyordum.

"Özür dilerim," diye koro halinde konuşuyorum, sonra Saint'in annesi Lillian olduğunu görüyorum. "Oh, merhaba Bayan St. Clair," diyorum garip bir şekilde.

"Oğlumu arıyordum," diyor, gözleri üzerimde geziniyor. Trene yetişmek için acele ederken bulabildiğim ilk temiz kıyafetleri aldım, bu yüzden kot pantolon ve ceketimin altında buruşuk bir gömlek giyiyorum, eminim tam bir karmaşa gibi görünüyorum.

"Saint babasıyla birlikte. Doktor az önce konuşmak için geldi," diye ekliyorum. "Teşekkür ederim," diyor ince bir sesle, sonra duraksıyor.

"Şunu bilmelisin ki

Saint ailevi sorumlulukları nedeniyle artık çok meşgul olacak. Şirkete yardım etmek için adım atacak, bu çok gecikmiş bir adım."

Yavaşça başımı sallıyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"Oxford'daki öğretmenlik görevinden de izin alıp tam zamanlı olarak Londra'ya taşınacağımı söyleyebilirim," diye ekliyor kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Elbette özgürlüğünün tadını çıkardı, eğlendi ama bu asla uzun sürmeyecekti. O geleceğin Ashford Dükü. Artık boş *şeylere* ayıracak zamanı olmayacak. Ailesi her zaman önce gelecek."

Belli ki beni o iğrenç dikkat dağıtıcılardan biri olarak görüyor. Başka bir deyişle, geri çekil.

Gülümsememi hoş tutmayı başarıyorum. "Aziz yetişkin bir adam," diyorum eşit bir şekilde. "Eminim hayatında kimin ya da neyin dikkat dağıtıcı olduğuna kendisi karar verebilir. Kendine iyi bak," diye ekliyorum, neşeyle. "Eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Başımı dik tutuyorum ve o cevap veremeden yürüyüp gidiyorum ama giderken buz gibi bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum.

Titriyorum. İçimden bir ses Lillian St. Clair'in hafife alınmaması gerektiğini söylüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

ficssa

B Oxford'a döndüğümde, Ashford Koleji'ne yakın, pahalı tarihi evlerle dolu yapraklı bir sokakta bulunan Saint'in konağına gidiyorum. Eklektiğin verdiği huzurun tadını çıkararak kendimi içeri bırakıyorum, Tarihi bir ev ve pasif agresif yorumlarıyla oda arkadaşlarının yokluğu. Şimdilik burası bana ait.

Rahat mutfaktan bir şişe maden suyu alıp üst kata çıkıyorum. Saint'in yatak odası geniş ve sade, krem ve lacivert tonlarında dekore edilmiş, ayaklarının altında antika halılar var. Eşyalarım hâlâ kavgamızdan önce bıraktığım çanta ve kutularda duruyor. Şimdi, eşyalarımı düzgün bir şekilde yerleştirmek için zaman ayırdığım için mutluyum, giysilerimi büyük gömme dolapta benim için hazırladığı alana taşıyorum ve uzun, sıcak bir duş almadan önce pırıl pırıl *en-suite* banyoda banyo malzemelerimi yerleştiriyorum.

Ve tüm bunlar olurken, zihnim fazla mesai yapıyor. Hugh Ambrose. Max Lancaster. Sebastian Wolfe.

Yılanlı taç dövmesini paylaşan üç adam. Kardeşimin saldırısından suçlu olabilecek üç adam.

Ve hepsi de çılginca zengin ve iyi bağlantıları olan üç adam.

Bu adamlardan birine karşı çıkmayı düşünürken bile içimde bir güvensizlik hissediyorum. Onların parasına, ayrıcalıklarına, avukat ordusuna ya da güçlü dostlarına sahip değilim. Sahip olduğum tek şey beni harekete geçirecek kederim ve öfkem, Wren hakkındaki gerçeği öğrenmek için ettiğim yemin.

Ve şimdi Saint de benim köşemde.

Gülümsüyorum, onun yanımda olduğunu bilmek biraz daha iyi hissettiriyor. Hangisi olduğunu bulduğumda savaş hakkında endişeleneceğim, diye karar veriyorum.

son eşyalarımı da kaldırdım. Şimdilik, bu adamlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor.

Uzun, rahat bir jarse etek ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum, mutfağa gidip dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum ve bir fincan çay ve biraz bisküvi ile yerleşip yeni şüpheli listemi araştırıyorum. Bana yabancı olan Sebastian Wolfe ile başlıyorum. Yine de isim tanıdık geliyor ve nedenini anlamam uzun sürmüyor: Geçen yıl tüm haberlere çıkmıştı. Görünüşe göre, önemli bir finans adamı, kendi babasını öldürmekle suçlanan bir milyarder - ve sonra gerçek katili ortaya çıkarmak için bir komplonun parçası olarak kendi ölümünü taklit etti.

Gözlerimi dört açarak haberlere göz gezdiriyorum. Skandal patlak verdiğinden beri Sebastian ülke dışındaydı, ara sıra New York'ta ve kolunda yeni karısıyla özel bir tropik adada fotoğraflanıyordu. Bir paparazzi fotoğrafı onu şık bir restorandan çıkarken gösteriyor, kameralara bakıyor: uzun, soğuk ve heybetli.

Wren'e zarar veren o olabilir miydi?

Bazı notlar aldım, sonra devam ettim. Listemdeki bir sonraki isim Hugh Ambrose. Duraksadım, isteksizdim. Hugh'u biraz tanıyorum ve iyi bir adama benziyor. Babası bir sonraki başbakan olmak için yarışıyor ve Hugh bir hayır vakfının başında. Bana orada harika bir iş teklif etti ve kontrol etmeye gittiğimde, enerjiye, amaca ve dünyanın dört bir yanındaki projelerde yaptıkları tüm harika işlere aşık oldum.

Ama bu bir şey ifade etmiyor, kendime hatırlatıyorum. Pek çok canavar göz önünde saklanmayı bilir. O da listedeki son adam Max Lancaster kadar şüpheli.

Playboy. Bir medya imparatorluğunun varisi. Ve bu üç kişiden sadece birinin Wren ile bir bağlantısı olduğunu biliyorum. Onunla Oxford'a ilk geldiğinde tanıştığını zaten itiraf etti. Sıradan bir arkadaşlıkmiş gibi davrandı - belki de nişanlısı o sırada odada olduğu için- ama söylediklerinden anladığım kadarıyla kız kardeşimi söylediğinden daha iyi tanıyordu.

Takılıyorlar mıydı? Annabelle'in arkasından bir tür yasadışı ilişki mi yaşıyorlardı? Ve bu bağlantı onun kaçırılmasına ve saldırıya uğramasına nasıl yol açtı?

Öğleden sonrayı derin düşüncelere dalarak, hepsini araştırarak geçiriyorum ve ön kapıdan gelen anahtar sesini duyduğumda neredeyse şaşırıyorum.

"Alo?" Saint'in sesi koridordan geliyor.

Gülümseyerek dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Buradayım," diye sesleniyorum cevap olarak. Ayak sesleri geliyor ve sonra Aziz kapıda beliriyor, yorgun görünüyor.

"Hey," diye kalktım ve onu bir öpücükle selamladım. "Baban hastaneden iyi bir şekilde taburcu oldu mu?"

Saint başını sallıyor, anahtarlarını ve paltosunu bırakıyor ve uzun bir iç çekişle nefes veriyor. "Yine de sonsuza kadar sürdü. Annem doktorlara ilaçları hakkında yüzlerce kez soru sorup durdu, sonra da onu ambulansa bindirmek için ısrar etti. Şimdi Sussex'teki eve yerleştiler. Orada dinlenip iyileşebilir."

"Sevindim," diyorum kollarımı beline dolayarak. "Şimdi, dinlenmen ve iyileşmen için ne *yapabiliriz*?"

Saint kıkırdamayı başarıyor. "Dürüst olmak gerekirse, buraya döndüğüm için şimdiden daha iyi hissediyorum. Seninle birlikte."

Alnımdan öpüyor ve bir an öylece durup birbirimize sarılıyoruz. Tanrım, onun kollarına geri dönmek çok iyi hissettiriyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, sadece onun kokusunu ve kucağının sabit sıcaklığını içime çekiyorum.

"Nasılsın?" Aziz şefkatli bir gülümsemeyle bana bakarak soruyor.

"Tamam," diyorum, hâlâ ona sarılıyorum. "Sanırım hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Çılgın birkaç gün oldu. Blackthorn Derneği'nin partisi, sonra baban..."

"Biliyorum." Saint bana sıkıca sarıldı. "Yine de burada olduğun için mutluyum. Eve, senin yanına döneceğimi bilmek son yirmi dört saati çok daha kolay hale getirdi."

Gülümsüyorum. "Ben de burada olduğuma memnunum. Evdekinden çok daha iyi ısınyorsun. Ve çok daha iyi atıştırmalıklar."

"*Choco Leibniz*'i buldun mu?" Kıkırdıyor, hemen hemen yok ettiğim süslü çikolatalı gofret paketini fark ediyor. "Sadece senin için stokladım."

"Dikkatli ol," diye takılıyorum, gülümseyerek. "Beni %70 katı kakaoyla tavlama devam edersen benden asla kurtulamazsın."

"Belki de plan budur." Saint gözlerimle buluşuyor ve aramızdaki sıcaklık cızırdıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, aniden nefesim kesiliyor. Aramızdaki bağ artık farklı. Daha güçlü, daha sağlam. Artık sadece vahşi çekimin heyecanı değil, daha derin bir şey hakim.

Gerçek duygular.

Gerçek risk.

"Aç mısın?" Kollarından geri çekilerek sordum. Biraz bunalmıştım. "Yakınlarda bir yerde yemek yiyebiliriz." Ben önerdim. "Sen ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtlıyor Saint, ama daha yakından baktığımda onun oldukça bitkin olduğunu görebiliyorum.

"Evde kalalım," diye karar verdim.

"Ben yemek yaparım." Aziz bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibi görünme," diye sırtıyorum, buzdolabının ve dolaplarının içindekileri kontrol etmek için hareket ediyorum. "Ben çok yetenekli bir kadınıyım."

"Oh, biliyorum." Saint'in sesi baştan çıkarıcı bir hal alıyor ve ben ona baktığımda bana için için yanan bir bakış atıyor. "Birkaçını hatırlıyorum. Canlı bir şekilde."

Gülüyorum. "Sen, şuraya otur ve ellerini kendine sakla," diye talimat veriyorum, odanın ortasındaki çiftlik masasının taburesini işaret ederek. "Karıştırmak ya da doğramak için ihtiyacım olmadığı sürece. Bu gece yardımcı şeflik görevini sen üstleniyorsun."

"Peki, şef." Saint selam veriyor, dediğimi yapıyor ama caz müziği açmadan ve ikimize de birer kadeh şarap koymadan önce değil. Bir tanesini bana uzattı ve sonra ağzı sıcak ve tatlı bir öpücük çaldı.

Gülmekten kırılıyorum. "Ne dedim ben?"

"Ellerimi uzak tutmak için," diye cevaplıyor Saint sırtarak. "Ama ağzım hakkında bir şey söylemedin."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha uzun; dili yavaş, şehvetli bir dansla benimkine doğru kayıyor.

Titriyorum, kanım şimdiden beklentiyle ısınıyor, onun tadını seviyorum. "Aç olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyorum, dudakları kulak mememi kemirmek için ilerlerken.

"Öyleyim."

Lanet olsun. Sesindeki alçak hırıltı kalçalarımı sıkıyor ama kendimi ulaşamayacağım bir yerde dans etmeye zorluyorum. "Otur. Kal," diye işaret ediyorum ve o da sırtıyor.

"Bu gece otoriter mi hissediyorsun? Sanırım bu hoşuma gitti."

"Her şeyi seviyorsun," diye cevap veriyorum, cilveli bir şekilde, malzemeleri bir araya getirmeye başlarken. Saint orada uzanmış beni izlerken gerçek bir yemek yapmaya odaklanamayacağımı şimdiden söyleyebilirim, çok cazip, bu yüzden basit bir makarnanın en iyisi olduğunu düşündüm. Neyse ki kileri inanılmaz kaliteli malzemelerle dolu ve en sevdiğim sos için ihtiyacım olan her şeyi bulmam uzun sürmüyor.

"İşte, doğrayın," diye zeytinleri, kaparileri ve ançüzeleri uzatıyorum, bir yandan da ocağın üzerinde bir tencere su kaynatmaya başlıyorum. "Puttanesca yapıyoruz."

"Neden öyle dediklerini biliyorsun, değil mi?" Saint bıçağa uzanırken eğlenmiş görünüyor.

"Hayır, neden?"

"İtalyanca fahişe anlamına gelen *puttana*'dan geliyor. Kelimenin tam anlamıyla 'fahişelerin tarzında' anlamına geliyor."

"Ne?" İtiraz ediyorum, gülerek. "Yok artık."

"Bu doğru." Aziz şimdi genişçe gülümsüyor ve onu daha rahatlamış görmek beni mutlu ediyor. "Efsaneye göre, müşterilerini keskin aromayla baştan çıkarırlarmış."

"Bunu uyduruyorsun."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Araştırabilirsin."

Saint ayağa kalkıyor ve malzemelerle dolu doğrama tahtasını ocağın yanına getiriyor. Onu yere bırakıyor, sonra arkamda durup saçlarımı bir tarafa doğru tarıyor, böylece boynumun kenarına tüy gibi hafif öpücükler kondurabiliyor.

"Dikkatimi dağıtmayı bırak," diye gülerek yemek yapmaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Senin birçok yeteneği olan bir kadın olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor Saint'in sesi köprücük kemiğime doğru ve tenimde dalgalanan hisler karşısında zevkle iç çekiyorum. "Çoklu görev yapmak bunlardan biri değil mi?"

"Sen *bunu* yaparken değil," diye soluyorum, elleri önüme geliyor ve göğüslerimi nazikçe kavıyor, kazağımın içinden onları şekillendiriyor ve alay ediyor.

Saint beni sobaya yasladığında, elleri kışkırtıcı bir yumuşaklıkta olsa bile vücudu bana karşı sertleştiğinde, akşam yemeğiyle ilgili tüm düşüncelerimi unutarak göğsüne yaslanıyorum. Ellerini üstümün altından yukarı kaydırıyor ve parmak uçlarını meme uçlarımda üzerinde gezdiriyor, ağzı boynuma öpücükler fısıldarken onları okşayarak iki sert tepe haline getiriyor.

"Aziz..." Ellerine doğru eğilerek yumuşakça inliyorum.

"Tanrım, Tessa..." Saint'in sesi şehvetle kalınlaşıyor, ben geri bastırıp kıcımlı onun sert aletinin çıkıntısına sürüyorum. "Seni arzulamaktan deliye döndüm."

Birden beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor, kalçalarından tutup kaldırıyor ve masaya yatırıyor. Ağzı benimkini buluyor ve onu hevesle öpüyorum, dillerimiz birbirine kayarken bacaklarımı beline doluyorum, içimde bir cehennem yükseliyor. Bana sürünüyor ve beni inletiyor.

Nefis sürtünme merkezime sürtünüyor, sonunda ağzını ayırıp karanlık bir niyetle bana bakana kadar.

"Acıktım..." diye mırıldanıyor, ellerini kalçalarımın iç kısmına doğru kaydırıyor. Eteğimi sıyrıyor ve beni yavaşça geriye doğru iterek çiftlik evindeki masanın üzerine uzanmamı sağlıyor.

Tenimde hipnotik daireler çizerken nabzım hızlanıyor.

Saint iç çamaşırımı çekiştiriyor, elleri kalçalarımı ve göğüslerimi okşamaya devam ederken tenime öpücükler bırakıyor, o kadar yumuşak ki. İnanılmaz hissettiriyor ve onu izlemek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum, vücudunun her dokunuşta ve yavaş okşamada hareket ettiğini görmek hislerimi daha da artırıyor.

Saint gözlerimle buluşuyor. "Bu gece otoriter olanın sen olduğunu sanıyordum," diye düşünüyor, gözleri şehvetle dolu. Eğildi ve kalçamın iç kısmını hafifçe ısırdı. "Ve ben sadece senin istekli asistanım..."

Isırık yalamaya dönüşüyor, daha yukarılara, göbeğime doğru kayıyor. Beklentiyle nefes alıyorum, geriliyorum ama o duraklıyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerden birkaç santim ötede.

"Öyleyse, benim patronum ol." Saint'in nefesi bana karşı sıcak ve ben sıkılıyorum, zaten içimin derinliklerinde onun için ağrıyorum. "Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyle, şef."

Orada bekliyor, hareket etmiyor, talimat için hazır.

Kontrolü ele almam için.

Bir güç heyecanı hissediyorum. Cinsel maceralarımızda başı çeken hep Saint oldu ve her dakikasını çok sevdim ama lanet olsun, onu böyle görmek, beni istediğim şekilde tatmin etmeye hazır görmek yeni bir heyecan veriyor.

"Tadıma bak," diye emrediyorum ona, nefes nefese. Bacaklarımı daha geniş açarak onu davet ediyorum. "Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum. Dilini..."

Saint alçak bir onay hırıltısı çıkarıyor ve sonra başını bana doğru eğip yavaş, lezzetli bir vuruşla klitorisimi yalıyor.

Oh.

Masaya yaslanıyorum, ağzının bana verdiği hissi seviyorum, dilini yavaş bir ritimle şişmiş tomurcuğumun üzerinde yumuşakça döndürüyor. Saint beni sabit, kapsamlı vuruşlarla keşfederken, zevkin parlak telaşına dalmak cennet gibi.

"Hoşuna gitti mi şef?" diye takılıyor, dilini yavaşça klitorisimin üzerinde ileri geri gezdiriyor.

İnliyorum. "Daha hızlı," diye nefes nefese kaldım, ustaca vuruşları altında kıvranmaya başlamıştım bile. "Daha fazla."

"Nasıl isterseniz."

Saint ağzını bana geri veriyor, şimdi daha hızlı yalıyor, kan dolaşımında yeni bir ateş yakıyor. Sıcaklığın yükseldiğini hissederek ağzına doğru eğildim. "Durma," diye inliyorum, bir elimi başının arkasına doğru kaydırıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor. "Tanrım, durma!"

Saint bir zevk hırıltısı çıkarıyor ve bacaklarımı omuzlarına atarak beni daha da yaklaştırıyor, şimdi beni yutuyor. Dili çılgınca bir hareketle klitorisime çarpıyor ve kalçalarımın daha fazlası için masadan kalkmasına neden oluyor.

"Dokun bana," diye nefes alıyorum, kontrolün tadını çıkarıyorum.

"Parmaklarına ihtiyacım var.

İçeride..."

Aziz bana itaat ediyor, önce bir, sonra iki parmağını dar amıma sokuyor. Etrafında kenetleniyorum, izinsiz girişini, kalın gerginliğini seviyorum, dili şişmiş klitorisimi yıkarken beni dolduruyor.

Sonra pompalamaya başlar.

"Aziz!" Haykırıyorum, şimdi zevk içinde kayboldum. Kahretsin, bu çok iyi. Çok dolu. Direnmek için çok fazla. Ağzına doğru eğilirken başını daha sıkı kavıyorum, muhteşem duyum tepesini kovalıyorum. Saint'in bana karşı şehvetle inlediğini duyuyorum, parmakları nabız atıp çağırırken çılgınca yalıyor, beni tam içime sürüyor. "Tanrım... Siktir... Aziz!"

Dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıp emiyor ve ben baş döndürücü bir zevk sarmalının içinde paramparça oluyorum. Orgazmım boyunca beni yalayıp daha fazlası için nefes nefese ve inleyerek bırakırken, ağzına karşı çılgınca sarsılıyorum.

"Biraz daha, bebeğim?" Saint yankılanıyor ve başımı kaldırdığımda bana saf bir şehvetle baktığını görüyorum, parmakları hala içime kalın bir şekilde pompalanıyor, titremelerim beni takip ediyor.

"Sen." Gömleğinin yakasına uzanıp onu terli, soluk soluğa bir öpücük için kendime çekiyorum. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum, vücudumda hâlâ dalgalanan kontrole yeni bir heyecan katıyor. Gözlerinin içine bakarak geri çekiliyorum. "Becer beni," diye bağıriyorum, nefes nefese. "Beni al, nasıl istersen. *Kullan beni.*"

"*Siktir.*" Saint derin ve minnettar bir sesle inliyor. "Bebeğim... Bundan emin misin?"

Beni daha sıkı kavıyor. Bakışları üzerimde karanlık bir şekilde dolaşiyor, sanki bana ne tür pis, ahlaksız şeyler yapacağını planlıyor.

Ve lanet olsun, bu beni daha da ıslatıyor.

"Kararları ben veriyorum, unuttun mu?" Ona nefes nefese hatırlatıyorum. "Sana söylüyorum, sana *emrediyorum*. Sik beni. Ben seninim."

Kelimeler ben düşünmeden ağzımdan dökülüyor ama lanet olsun, kulağa hoş geliyorlar. Çünkü şu anda, böyle, vücudum zevkten kızarmış ve kanım hala saf, arzulu bir ihtiyaçla yanıyor, öyleyim.

Onun.

"Yere yat bebeğim," diyerek beni masadan kaldırıyor ve dengesiz bacaklarımın üzerine oturtuyor. Kazağımı çıkarıp sütyenimi yırtarak beni çıplak bırakıyor ve kıcıma acı bir tokat indirip omuzlarımdan iterek beni mutfak zeminine yönlendiriyor. "Yüzüstü, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Bana ne kadar iyi bir kız olacağını göstermenin zamanı geldi."

İnliyorum, elimde değil. Arzudan sarhoş olmuş gibi hissediyorum, hevesle serin fayansın üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve vücudumu onun emirlerine göre düzenliyorum: avuç içlerim düz, vücudum kavisli, kığım havada.

"Siktir, şu haline bak." Saint takdirle homurdanıyor ve kıcıma tekrar tokatlıyor. Keskin acıdan nefesim kesiliyor, Saint giysilerini yırtıp çıkarırken titriyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve sahiplenici bir tavırla avuçlarını sırtımda ve kalçalarımda gezdiriyor. "Verdiğin kadar iyi almayı da seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye soluyorum, başım sarkıyor, göğüslerim serbestçe sallanıyor. Kalçalarımı oynatıyorum, açık pencereden gelen esintinin çıplak tenimi serinletmesini seviyorum. "Yaptığın her şeyi seviyorum."

Saint alçak sesle kıkırdıyor, bir elini saçlarıma gömüp sıkıca yumruk yapıyor. "Göster bana bebeğim. Bu siki emmeyi ne kadar sevdiğini göster bana."

Beni saçlarımdan tutup aşağı çekiyor ve tek bir yumuşak hareketle sikini ağzıma sokuyor. Şaşkınlıktan neredeyse boğulacaktım, ama Saint beni yerimde tutuyor, onu sonuna kadar almaktan başka seçeneğim kalmayana kadar boğazımın derinliklerine batıyor.

Sikeyim.

Nefes nefese kaldım, bunalmıştım ve bundan hoşlanıyordum. Tadı, kokusu, gerginliği, arzuladığım şekilde bana sahip olması. Onu almak için çabalıyorum, boğazımı gevşetiyorum ve dudaklarımı kalın shaftının üzerinde gezdiriyorum.

Aziz bir iniltiyle cevap veriyor. "İşte iyi bir kız," diye mırıldanıyor, sesi de vücudu kadar yumuşak. Yanağımı nazikçe okşarken ve pis övgülerini fısıldarken ağzımı sikerek tekrar derinlere doğru itiyor. "Sonuna kadar, güzelce ve derinden yut. Tanrım... Sikim ağzındayken çok mükemmel görünüyorsun."

Titriyorum, emerken ve yalarken onun etrafında zevkle inliyorum. "İşte böyle sevgilim," diye övüyor. "Em beni. Beni senin için güzelce ıslat. Çünkü daha yeni başlıyoruz..."

Aniden eğilip kıcıma bir tokat indiriyor ve beni inletiyor. Ama aynı hızla, kıcımın yanağındaki acıyı yumuşatıyor, dokunuyor. Okşuyor.

Parmaklarını yanaklarımın arasına daldırdı ve kıcımın sıkı tomurcuğunu okşadı.

Yasadışı dokunuşunun beklenmedik hazzından titrerken bile şok içinde nefes alıyorum, geriliyorum.

Saint saçlarımı sıkıca kavrayarak beni yerimde sabitliyor. "Vücudunu kullanmamı istediğini söylemiştin... *Hepsini.*"

Keskin, pis bir tükürük sesi geliyor ve sonra tükürüğünün ıslak sıcaklığının kış yanaklarımın arasına damladığını hissediyorum. Parmakları yine oramı okşuyor, ıslaklığı yayıyor ve halkanın hemen içinde daha derine sokuyor.

Aman Tanrım.

Şok ve zevk içinde inliyorum. Bu adam bana ne yapıyor? Hâlâ bir eliyle saçlarımı tutuyor, diğer eliyle ağzımı sikinin üzerinde tutuyor ve o yasak yerde daireler çiziyor ve kahretsin, vücudumu böylesine zahmetsizce kontrol etmesi, her dokunuşuyla benden zevk alması kahredici.

Doyamıyorum.

"Hoşuna gitti mi sevgilim?" Saint masaj yapıyor ve ben inleyerek utanmadan elini geri itiyorum. *Tanrım, evet.*

Nefes nefese beni sikinden çekip çıkarıyor. "Yere yat," diye homurdanıyor ve yüzündeki çığ, vahşi şehvet parıltısını yakalamak için zar zor zamanım oluyor ki karo zemin sırtıma soğuk bir şekilde çarpıyor ve Saint üzerimde, bacaklarımı kulaklarıma doğru itiyor ve bir kükremeye içime giriyor.

Zevkle çığlık atıyorum.

Aleti o kadar derine giriyor ki, zor nefes alıyorum. *Çok fazla.* Kalınlığına alışmak için duraklamaya çalışıyorum ama Saint bir saniye bile yavaşlamıyor. İçime giriyor, beni yere mıhlıyor, tekrar tekrar içime giriyor, sürtünme ve sürtünme zevkinin bir isyanı, ben akılsız, kemiksiz, ciğerlerimin tepesinde feryat edene ve çılgınlık içinde onu pençeleylene kadar.

"Aziz! *Siktir!*"

Acımasız. Bu bir vahiy. Çığlıklarım onun inlemelerine karışıyor ve etlerimiz pis tokatları, kirli ve çığ ve o kadar iyi ki dayanamıyorum bile. Bir ulumayla doruğa ulaşıyorum, bedenim coşku içinde paramparça olurken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Ve Saint sadece beni beceriyor. Tekrar tekrar boşalıyorum, saymayı unutuyorum, vücudunun ham eziyeti, sikinin gerginliği ve bileklerimdeki ellerinin beni sabitleyen, hapseden lezzetli tutuşu dışında her şeyin izini kaybediyorum, böylece onu almaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ben tamamen cehenneme teslim olurken, onun vereceği her şeyi al.

"Tessa!" Saint boğuk bir çığlık atıyor ve sonra içime titreyerek giriyor, bedenlerimiz sarsılıp titrerken serbest kaldığını haykırıyor, ta ki çılgınlık soluyor; yere yığılmış, neredeyse baygın halde kalıyoruz.

Vay anasını.

Sersemlemiş bir halde nefes nefese kaldım. En çılgın rüyalarımdaya bile daha önce hiç böyle sikilmemiştım. *Sahiplenilmiş*. Kullanıldım, ondan istediğim gibi. Şaşkın bir kahkaha attım, zevk hala damarlarımda yıldız tozu gibi yoğun.

Saint başını yanıma uzandığı fayansın üzerinden kaldırıyor, en az benim kadar bitkin görünüyor. "İyi misin?" diye soruyor kısık sesle, ama bitkin haliyle bile uzanıp terli yüzümdeki saçları tarıyor, bakışları şefkatli ve sorgulayıcı.

Başımı sallıyorum. Ya da en azından deniyorum. Hâlâ bedenimi tamamen terk etmediğimden emin değilim.

"İyiden de öte," diyorum nefes nefese. "Ne oluyor lan...?"

Gülüyor, alçak, düzensiz bir sesle. "Beni öldüreceksin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben mi?" Kendimi ona doğru sürüklüyorum, böylece ona yaslanıp iyileşiyorum. "Hepsi sendin profesör."

"Yalanlar." Boş boş saçlarımı okşuyor, nefes alış verişini artık daha düzenli. "Tanrım, Tessa... İnanılmazsın."

Memnuniyetle parlıyorum. "Ben de sana."

Bir an öylece uzandık, yakınlık ve tatmin duygusunun tadını çıkarıyorduk, ta ki ocaktan bir fokurdama sesi geldiğini fark edene kadar. "Su!" Diye bağıriyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Masaya döndüğümde tencerenin neredeyse kuruyacak kadar kaynadığını görüyorum. Bir bez kaparak küfrediyorum ve Saint ayağa kalkıp tembel bir esnemeyle geriniyor. "Bundan sonrasını ben hallederim," diyor boxer'ını çekiştirerek. "Sen şuraya yaslan, nefis görünüyorsun."

"Bundan emin misin?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum. "Mutfaktaki siciline bakılırsa..."

"Bunu asla unutamayacağım, değil mi?" Saint gülüyor ve beni kenara çekip tavayı yeniden doldururken dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve dikkatini

sos malzemelerine. "Hadi, rahatla. Bu gösteriden sonra el pençe divan durmayı hak ediyorsun."

"Biliyor musun? Haklısın." Bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissederek ışınlıyorum. Eğer muhteşem, neredeyse çıplak bir adam bana yemek pişirmek ve her ihtiyacımla ilgilenmek istiyorsa, onunla bu konuda tartışmayacağım. Gömleğini çekip düğmelerini ilikliyorum, sonra bir tabureye zıplıyorum ve sihirli bir şekilde devrilmeyen şaraptan bir yudum alıyorum. "Burada oturup manzaranın tadını çıkaracağım."

Ben yavaşça yeryüzüne geri dönerken Saint sırtıyor, ustalıkla doğruyor ve soteliyor. Onu yemek yaparken izlerken artık her şeyin farklı olduğunu fark ediyorum. Aramızdaki vahşi kimya başından beri vardı, ama daha önce seksimiz bir tür pervasız heyecan, bilinmeyenin macerası tarafından tüketiliyordu. Bu hala orada, beni zevkin doruklarına çıkarıyor, ama aramızda yeni bir şey de var.

Güven.

Ne olursa olsun Aziz'in benimle ilgileneneğini bilerek tamamen teslim olmamı sağlayan bir şey. Her zamankinden daha cesur ve utanmaz olmamı sağlayan bir şey, çünkü şehvetin sisi dağıldığında, artık sorularla baş başa kalmayacağımdan emin olabilirim.

Artık bu işte birlikteyiz.

Aziz makarnamızı tabaklıyor ve masaya oturarak bana katılıyor. Yemeğimi bir güzel sunuyor ve ben de açlıkla bir çatal yerleştirip bir ısırık alıyorum.

"Mm, bu çok lezzetli," diye haykırıyorum. "Bir şef yardımcısı için hiç fena değil," diye ekliyorum, alay ederek.

Kıkırdıyor. "Ben sadece senin uzman yönlendirmeni takip ediyordum." Şarap kadehlerimizi dolduruyor ve bir süre sessizce yiyoruz, bitkin ve aç bir halde. Sonra, tabağının yarısı boşaldığında, Saint soruyor: "Peki, başlamak ister misin?"

"Ne üzerine?" Hala yemeğimi içime çekerek soruyorum. Tuzlu ve lezzetli ve az önce yaptığım antrenmandan sonra mükemmel bir şekilde doyurucu.

"Şüphelilerin listesi. Soruşturmamız." Oh.

Bu.

Başımı çeviriyorum ve onun bilmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. "Çoktan başladın, değil mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Belki... Sadece biraz araştırma, geçmişlerini doldurmak için," diye itiraf ediyorum. "Max ve Hugh'u biraz tanıyorum ama şu Sebastian Wolfe denen adam... Epey sabıkası var."

Saint hemen başını sallar. "Seb değil. Hepsinin içinde o benim en yakın arkadaşım," derken sesi kararlıdır. "Bunu o yapmadı. Hiç şansı yok."

Saint'in arkadaşlarına duyduğu içgüdüsel sadakati görünce içimde bir huzursuzluk hissettim. Öyle ya da böyle, bu sadakat test edilecek, hem de yakında. "Eğer o değilse, o zaman onu hemen eleyebiliriz," diye öneriyorum, "Bu bile başlı başına yardımcı olacaktır."

Aziz yavaşça başını sallar. "Haklısın. Seb'i arayıp ne zaman bir araya gelebileceğini soracağım."

"Hepimiz," diye hatırlatıyorum ona. "Benim de orada olmam gerekiyor."

Duraksıyor "Bunun kolay bir yolu olmayacak, değil mi?" Aziz soruyor ve içimde bir sızı hissediyorum. Şu anda adaletin peşinde koşarken alt üst ettiğim sadece benim hayatım değil, onunki de.

"Şimdiden pişman mısınız?" Yüzünde gerçeği ararken bile hafifçe soruyorum.

Ama Aziz'in bakışları eşit ve dürüst. Gözlerinde hiçbir sır saklı değil. "Cevapları bulacağız," diyor ve elime uzanıp sıkıyor. "Neyi seçersen seç, ben senin yanındayım."

"Ya da üstümde," diyorum, cilveli bir gülümsemeyle ortamı yumuşatarak. "Ya da arkamda..."

Aziz kıkırdar. "Sakın bana bir tura daha hazır olduğunu söyleme."

Aniden beni kucağına çekiyor ve nefesim kesilene kadar yavaşça öpüyor. "Ayak uydurman gerekecek yaşlı adam," diye fısıldıyorum, o gülerken alay ederek.

"Buna pişman olacaksın, sevgilim." Saint alt dudağımı ısırtıyor ve kanım yeniden ısınıyor.

"Yap beni," diye fısıldıyorum ve kısa süre sonra tekrar onun kucağında kayboluyorum. Önümüzde ne kadar zor seçimler olursa olsun, tekrar birlikteyiz ve şu anda ihtiyacım olan tek şey bu.

Ckapt'ca W

OceanofPDF.com

ficssa

I Ambrose Vakfı'ndaki işi kabul edeceğim. Üniversite çalışmalarımı nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Şimdiden çok geride kaldım ama Hugh Ambrose şüpheliler listemde olduğu için bu fırsatı kaçıramam. yaklaşmak ve daha fazlasını öğrenmek için.

"Bu harika bir haber," diyor, haber vermek için aradığımda sesi coşkulu geliyordu. "Ekibe çok iyi uyum sağlayacağını biliyorum. Bağış toplama müdürümüz Priya, geçen haftaki fikirlerinizden bazılarını hâlâ konuşuyor."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ve bunda ciddiyim. "Yine de, derslerim ve eğitimlerim devam ederken buradan, Oxford'dan uzaktan çalışmam gerekecek."

"Neye ihtiyacınız varsa," diyor Hugh hemen. "Bunu başarabiliriz." "Sosyal medyayı kullanma planım hakkında gerçek bir teklif hazırlamaya başlasam nasıl olur?

medya fenomenleri bağış toplama erişimimizi genişletmek için?" Ben önerdim. Teklifi yüz yüze sunduğumda herkes heyecanlandı. "Hafta sonunda ofise gelip bu konuyu yüz yüze konuşabilirim."

"Kulağa harika geliyor," diye kabul ediyor Hugh. "Tüm işe alım bilgilerini göndereceğim ve teknik elemanlarımızın size burada tüm doğru hesapları ayarlamasını sağlayacağım. Ekibe hoş geldiniz!"

"Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkürler," diye yanıtlıyorum. "Umarım gerçek bir fark yaratabiliriz."

Ve karanlık bir taraf saklayıp saklamadığını öğrenin.

Haftanın geri kalanını Oxford'da Saint ile geçirdim, akademik programıma yetiştim ve Hugh ve ekibi için sunum hazırladım. Kararsızım. Hugh harika bir adama benziyor ve vakfı gerçekten iyi işler yapıyor, dünyanın dört bir yanındaki hayırsever projeleri destekliyor. Ama onun güler yüzlü mizahına ya da iyi işlerine güvenemem, en azından Wren'in saldırısı için bir mazereti olup olmadığını anlayana kadar. İnternette araştırmalara tıklayıp dosyalarımı oluştururken, onun da diğerleri kadar güçlü olduğunu kendime hatırlatıyorum. Politikacı babası Lionel'in Başbakan olmasına sadece haftalar kaldı, eğer anketlere inanılacak olursa. Hugh'un serveti, bağlantıları ve yılan tacı dövmesi var.

Ve kaybedecek çok şey var.

Beni tehdit etmesi için isimsiz bir haydut gönderecek kadar mı? Kendi kıl payı kurtulduğum saldırıyı hatırlayarak ürperiyorum. Birinin beni Blackthorn Topluluğu'nu araştırmamam konusunda uyarmaya çalıştığı zaman göğüs kafesimde oluşan çürükler hâlâ duruyor. Bu bir oyun değil. Bu insanlar suçlarını gizlemek için her şeyi yaparlar. Ama şimdi duramam. Gerçeğe yaklaşıyorum.

Kız kardeşimin intikamını almaya yaklaştım. Çünkü ona kim zarar verdiyse - ona ilaç verdiyse, onu kaçırdıysa, o hücrede ona kim bilir ne yaptıysa - intiharının sorumlusu o. Onun içinde bir şeyleri kıran ve onu karanlık bir yola sürükleyen oydu. Tıbbi araştırmalarıyla dünyayı değiştirecek olan mutlu, umutlu kadını yok etti; sevgili kız kardeşimi benden aldı. Benim koruyucumu. Arkadaşımı.

Ve o her kimse, bunu ona ödeteceğim.

"Yeni bir işteki ilk günün..." Saint'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Kutlamak için sana bir evrak çantası almalıymışım gibi hissediyorum."

Şöyle bir baktım. Cuma günü erkenden Londra'ya giden bir trendeyiz ve hafta sonu için çantalarımızı hazırladık. Saint'in, babası iyileştiği için ailesiyle görüşmesi gerekiyor ve ben de bütün hafta Priya ve ekiple e-posta yazışması yaptım.

Kırlar pencerelerimizin önünden geçerken, "Bu gerçek bir iş değil," diye belirtiyorum. "Bunu sadece Hugh'ya yakınlaşmak için kullanıyorum."

"Ve davaya inandığın için," diye hatırlatıyor Saint bana bilmiş bir bakışla. "Hatırla, mülakattan sonra yüzünü gördüm. Ekibi ve misyonu sevmiştin. Sevmeseydin bu hafta sunumun üzerinde bu kadar çok çalışmazdın."

"Tamam, *belki* de iş konusunda heyecanlıyım," diye itiraf ediyorum. "Ambrose Vakfı harika bir organizasyon."

"Hugh'u temizlediğimizde, orada çalışmak için harika bir zaman geçireceksin," diyor Saint hafifçe, telefonuna bakarak.

Yine bir tedirginlik hissediyorum. Çünkü yakında bir gün, çocukluk arkadaşlarından hangisinin gerçekten bir canavar olduğuna dair kanıtları ortaya çıkaracağız ve o gün geldiğinde... Saint'in henüz bununla yüzleşmeye hazır olduğundan emin değilim. Benim tarafımda olduğunu ve ne olursa olsun gerçeği bulmama yardım edeceğini söylüyor ama şu anda her şey sadece şüpheliler ve varsayımlardan ibaret. Suçlu taraf hâlâ gizemini korurken destek sözü vermek kolay.

Ama Aziz, onlarca yıllık dostluğun ardından adamın gözlerinin içine bakıp onu reddedebilir mi?

"Sunumunuz için gergin misiniz?" Saint soruyor. "Harika olacaksın, endişelenme."

"Sebastian Wolfe'dan haber aldınız mı?" Konuyu listedeki diğer şüphelilerden birine çevirerek soruyorum. "Bu hafta sonu ülkeye dönebileceğini söylemiştiniz."

"Az önce mesaj attı, Avery'yle dün gece yatmışlar," diye yanıtlıyor Saint. "Daha sonra akşam yemeği önerdim. Bugün jet lag'in nasıl geçtiğine bakıp bana haber verecekler. Ama bu hafta sonu buluşacağız," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum, planlarımızın sonunda bir araya gelmesinden memnunum. Bir an önce harekete geçip gerçeği öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama bu sırrın derinlere gömülü olduğunu biliyordum. Wren'e gerçekten ne olduğunu ortaya çıkarmak için sabır ve strateji gerekecek. Dışarıdaki açık alanlar yerini Londra banliyölerine bırakırken ona, "Bir şey duyar duymaz bana haber ver," diyorum. Yakında hedefimize varacağız. "Bütün gün vakıfta olacağım, sonra Kensington'daki evine gelirim?"

"Evet. Bu bana hatırlattı." Saint benim için bir anahtar çıkarıyor. "Bu ev için ve sana güvenlik kodlarını da mesaj atacağım."

Yaşam koşullarımın ne kadar hızlı yükseldiğini, köhne öğrenci evlerinden Saint'in lüks mülklerine nasıl geçtiğimi düşünüp sırtımdan kendimi alamıyorum. "Koleksiyona eklenecek başka gayrimenkul olmadığına emin misin?" Oxford'daki evinin diğer parlak yeni anahtarıyla birlikte anahtarlığımı takarak alay ediyorum. "Paris'te bir *pied-à-terre*, belki? Bermuda'da bir delik?"

Aziz gülümsüyor. "Madem bahsettiniz, İskoçya'da bazı mülklerimiz ve Provence'ta bir aile evimiz var..."

"Doğal olarak," diye şaka yapıyorum. Bazen Saint'in geleceğin Ashford Dükü ve bir ilaç servetinin varisi Anthony St. Clair olduğunu unutuyorum. "Bugün ofiste olacak mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, isteksiz görünüyor. "Babam hâlâ dinleniyor, ben de karargâha yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım."

"Sen iyi bir evlatsın," diyorum ve o da alaycı bir kahkaha atıyor.

"Bunu anneme söyle. Bütün hafta boyunca şirketle daha fazla ilgilenmem için beni sıkıştırıp durdu."

"Şey... Seninle gurur duyuyorum," diye ekliyorum. "Ashford, Wren'in Alzheimer araştırmasını finanse ediyordu, bu yüzden şirket her ne üzerinde çalışıyorsa, bunun iyi bir amaç için olduğunu biliyorum. İnsanlara yardım etmek için. Ve açıkçası, önemli olan tek şey benim fikrim, bu yüzden..."

Yine gülüyor ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Ailesiyle arasında sarsıntılı bir ilişki olduğunu biliyorum. Yıllarını, ağabeyi öldükten sonra aniden omuzlarına binen sorumluluklara direnmeye çalışarak geçirdi; şimdi biliyorum ki babasının son sağlık sorunu bu sorumluluğu her zamankinden daha ağır hale getirdi.

Tren yavaşlayıp istasyona yaklaşırken ona "Harika olacaksın," diye güvence veriyorum. "Sana inanıyorum."

"Bunun benim sıram olduğunu sanıyordum?" Saint çantalarımızı aldı. Göz kırıyorum. "Dipnotlarda sana da yer vereceğimden emin olabilirsin."

Doğu Londra'nın havalı bir bölgesinde, açık ofis alanı ve canlı sanat eserleriyle dolu, dönüştürülmüş bir depoda bulunan Ambrose Vakfı ofislerine gidiyorum. Hugh'un bütün sabah toplantılarda olduğunu öğreniyorum, böylece İK işe alım evraklarını tamamlamaya ve büyük sunumum için notlarımı hazırlamaya odaklanabiliyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?" Priya beni almak için masamın yanında durarak soruyor. Kırklı yaşlarında, canlı, saçma sapan bir kadın, onu etkilemem gerektiğini biliyorum. Özellikle de Hugh beni bir anda Saint'le çıktığım için işe aldığından beri.

"Evet!" Ayağa fırlıyorum ve notlarımın olduğu dosyayı tutuyorum.

"Ben hazırım." En azından öyle umuyorum.

"Konferans odasındayız," diyor ve beni yukarı çıkarıyor. "Burada her şey çok gösterişsiz," diye ekliyor, muhtemelen gözlerimdeki dehşeti fark etmişti. "Gösterişli bir sunum yapmana falan gerek yok. Sadece bizimle sohbet et, bize ne düşündüğünü ve planı nasıl harekete geçirebileceğimizi anlat."

Biraz rahatlayarak başımı sallıyorum. Priya beni bağış toplama ekibinin geri kalanıyla tanıştırıyor, hepsi de yeterince arkadaş canlısı görünen dört kişi daha. Sonra bana bakıyorlar.

beni bekliyordu. Derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum. "Temiz su girişimi için bir sonraki kampanyanıza odaklanan bir eylem planı hazırlıyordum..."

Konuşmaya devam ediyorum, yüzlerindeki ilgili ifadeleri gördükçe kendimden biraz daha emin oluyorum. Hugh bana, vakfın bağış toplama yaklaşımında oldukça eski kafalı olduğunu, büyük paralar kazanmak için gösterişli galalara ve yüksek sosyete yardım müzayedelerine bel bağladığını söyledi - bu tür etkinlikler genellikle ev sahipliği yapmak için gelirlerin büyük bir kısmına mal olsa da. Şimdi ise yeni bir yaklaşım benimsemek istiyor. Farkındalık ve para toplamak için daha modern, genç yollara bakmayı, sosyal medya fenomenlerini kullanmayı ve kitlelerine ulaşmak için kampanyalarda onlarla ortaklık kurmayı önerdim. "Hedeflememiz gereken influencer'ların listesini çıkardım," diye açıklıyorum hazırladığım materyalleri dağıtarak.

"Listelediğim ilk on isim tek başlarına yirmi milyondan fazla takipçiye sahipler."

"Yirmi milyon mu?" Priya hayretle yineliyor. "Bu, ulusal çapta bir reklam kampanyasıyla elde edebileceğimizden çok daha fazla göz."

"Hem de çok daha ucuza," diye katılıyorum. "Sponsorluk ücretlerini sormak için onlara çoktan ulaştım ve dürüst olmak gerekirse, bence çoğunu ücretsiz olarak ortak edebiliriz. Bu onlar için harika görünüyor," diye ekliyorum. "Sosyal farkındalık, hayırsever bir misyon. Herkes kazanır."

"Kulağa harika geliyor."

Bakıyorum ve Hugh'nun kapı aralığında gülümsediğini görüyorum. "Görünüşe göre işe koyulmuşsun," diyor ve diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirten sesler çıkarıyor.

Priya, "Bununla devam etmelisin," diye başını sallar. "Ve beni haberdar et. Bunun gerçekleşmesi için neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin."

Toplantı sona eriyor ve ofisteki ilk günümde kendimi rezil etmediğim için bir gurur ve rahatlama hissediyorum. "Ekibe faydalı olacağını biliyordum," diyor Hugh, benimle birlikte çıkarken. "İşi kabul etme konusunda fikrini değiştiren neydi?"

"Oh, şey, bu çok büyük bir amaç," diye belli belirsiz cevap veriyorum. Ona şu anda soruşturmamda baş şüpheli olduğunu söyleyecek değilim, bu yüzden sadece bir gülümseme gösteriyorum. "Beni ikna ettin."

"Böyle ikna edici olabilirim," diye gülümsüyor Hugh. Dağınık koyu sarı saçları, altın çerçeveli gözlükleri ve düğmeli gömleğiyle biraz asosyal bir havası var. Her zaman Saint'in zenginleri arasında en kibarının o olduğunu düşünmüşümdür.

Arkadaşlar, abartısız ve samimi, ama şimdi ona yeni gözlerle bakıyorum, ikiyüzlü bir çiftte hayatın izlerini arıyorum.

"Nasılsın bakalım?" Masama geri döndüğümüzde dostça soruyorum. Hugh'ya beklenti dolu bir gülümseme vererek oyalanıyorum. Burada bulunmamın tek nedeni onunla bir dostluk kurmak ve mümkün olduğunca çok şey öğrenmek. "Seni o zamandan beri görmedim... Blackthorn partisiydi, değil mi?"

"Doğru," diye başını sallıyor Hugh. "Eğlenceli bir geceydi."

"Öyleydi," diye katılıyorum. "Yine de... Sanırım daha fazlasını bekliyordum, bilirsiniz, büyük Blackthorn Topluluğu'ndan."

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre, gizli topluluklar oldukça sıradan olabiliyor," diye kabul ediyor ve sesini gizlice alçaltıyor. "Biz sadece herkesin çılgın maceralar peşinde olduğumuza inanmasını sağlıyoruz, böylece gerçekte olduğumuzdan çok daha havalı olduğumuzu düşünüyorlar."

Gülümsüyorum. "Bu normal bir toplantıydı, değil mi?" Sesimi rahat tutarak soruyorum. "Böyle şeylere çok katılır mısın?"

"Yapmalıyım," diye yüzünü buruşturdu Hugh. "Babam her zaman bana bunların miras ve gelenek için önemli olduğunu söyler ama doğrusunu söylemek gerekirse ben bunları biraz havasız buluyorum. Yine de iş için harikalar," diye ekliyor ve başını sallayarak etrafımızı süzüyor. "Büyük para bağışçılarımızın çoğu cemiyet üyesi, yani bu etkinlikler gerçekten de sadece bir ağ kurma aracı. En azından 64 mezunu Humphrey Hewton-Littlegate ile kriket skorları hakkında sohbet etmek zorunda kaldığımda kendime böyle söylüyorum" diye ekliyor sırtarak.

Ben de onunla birlikte gülüyorum.

"İşte bu yüzden burada olman harika," diyor Hugh bana dostça bir gülümsemeyle. "Vakıf için bir şeyleri sarsacaksın. Bunu söyleyebilirim. Ayrıca, bunu söylememeliyim ama Saint'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim," diye ekliyor. "Yani, o toplantılardan birine katılması nadir görülen bir şey, ama bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapması? Duyulmamış bir şey. İkinizin arasında her ne oluyorsa, umarım işe yarar."

"Teşekkürler. Ben de," diye kabul ediyorum. Telefonumun masanın üzerinde çaldığını fark ediyorum ve numarayı kontrol ediyorum. "Şeytandan bahset. Yoksa Aziz mi demeliydim..."

Hugh sırtıyor. "Ona bana bir squash maçı borçlu olduğunu söyle," diyor ve cevap vermem için beni rahat bırakıyor.

Açıyorum.

"Nasıl geçti?" Saint hemen soruyor. "Bahse girerim onları çok şaşırtmışsındır."

Gülümsüyorum. "Buradaki ekip çoraplar için fazla havalı," diye rapor veriyorum, etrafıma bakarak. "Ama iyi gitti... İyiden de iyi."

"İşte benim kızım."

Saint'in rahat övgüsü içime bir sıcaklık gönderiyor. "Peki ya sen? Ashford'da işler nasıl?" Ben soruyorum.

İç çekiyor. "Her zaman ki şeyler. Raporlar, finansal bilgiler, sonu gelmeyen pasif-agresif hayal kırıklığı."

"Eğlendiğin sürece sorun yok," diye şaka yapıyorum ve o da gülüyor. "Seb'den haber aldım. Bu akşam yemekte buluşabilirlermiş."

"Gerçekten mi?" Bir beklenti şoku hissediyorum. "Bu harika."

Saint'in sesi pek hevesli çıkmıyor ama devam ediyor: "İşten sonra seninle evde buluşuruz ve birlikte restorana gidip onlarla orada buluşuruz."

"Bu bir plan," diye kabul ediyorum, zihnim şimdiden konuya nasıl yaklaşabileceğim konusunda yarışıyor.

"Ve sana küçük bir şey gönderdim," diye ekliyor Saint gizemli bir şekilde. "Keyfini çıkar."

Daha fazlasını sormadan telefonu kapattı. *Gizemli*. Etrafıma bakıyorum, acaba daha fazla çiçek mi getirtiyor diye, ama hiçbir iz yok. Omuz silkerek işimin başına dönüyorum ve sonraki bir saatimi sunduğum planların sonraki adımlarını hazırlamakla geçiriyorum. Ancak öğleden sonra kahve içmek için durduğumda, tanıdık bir yüzün ofis katından geçtiğini görünce şaşıyorum.

"Tessa," Saint'in kuzeni Imogen, iki yanağıma da yumuşak öpücükler kondurarak beni selamlıyor.

Göz kırpıyorum. "Hey," diyorum şaşıarak. "Burada ne yapıyorsun? Hugh ile bir bağış toplama partisi mi planlıyorsun?"

Imogen yirmili yaşlarının sonlarında, gösterişli ve sofistike bir kadın ve başarılı bir etkinlik planlama işi yürütüyor. "Hayır," diye açık açık cevap veriyor, elini parlak sarı saçlarında gezdirerek. "Birbirimizi biraz daha yakından tanımamızın zamanı geldi diye düşündüm. Ayrıca, Saint bana şehirde olduğunu ve muhtemelen benim uzman alışveriş bilgimden yararlanabileceğini söyledi," diye ekliyor Imogen, beni çıkışa doğru yönlendirirken. "Bana kredi kartını bile verdi, yani sınır yok."

"Şaka yapıyorsun." İzlerimde durdum, biraz kırıldım. Saint giyim tarzımı değiştirmem gerektiğini mi düşünüyor?

Imogen gülümser. "Sevgilim, moda hakkında asla şaka yapmam."

Başımı sallıyorum, hâlâ tuhaf hissediyorum. "Üzgünüm ama... Onun parasını harcayamam. Bu benim için fazla *Pretty Woman* olur."

Imogen mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırıyor. "Yani bu akşamki yemek için bir kokteyl elbisen, Max ve Annabelle bu hafta sonu karışık çiftler maçına çıkmaya karar verirlerse diye bir tenis kıyafetin ve iki, üç tane de resmi balo elbisen var, çünkü Tanrı biliyor ya, St. Clair'lerin sosyal takvimi çok dolu ve tabii bir de bağış toplama yemekleri var-?"

"Tamam, tamam," diye sözünü kesiyorum, ne demek istediğini anlıyorum. Belki de üniversite öğrencisi kıyafetlerim Saint'in aristokrat dünyasında işe yaramayacaktır. Ve eğer soruşturmam için ortama uyum sağlamaya ve radarın altında kalmaya çalışıyorsam... "Çok yüksek derken, ne tür bir kredi kartı limitinden bahsediyoruz?" Merakla soruyorum.

Imogen sırtıyor. "İşte bu daha iyi!"

IMOGEN bir araba çağırıyor ve bizi Bond Caddesi'ndeki şık, seçkin butiklere götürüyor. Pırıl pırıl zeminleri, lüks mobilyaları ve kendini beğenmiş asistanları ile fiyat aralığının çok dışında olduklarını sadece vitrinlere bakarak söyleyebilirim. Ama tabii ki Imogen kendini evinde gibi hissediyor. İlk mağazaya giriyor, vitrinlere bakıyor ve bazı görünümleri çekmesi için bir stilisti çağırıyor - belli ki zaten ismen tanıyor.

"Samantha, merhaba," diye cıvıldıyor, rafları karıştırırken. "Arkadaşım için yeni koleksiyondan bazılarını görebilir miyiz? Belki şu muhteşem ipek takımlar, lacivertin ten rengine çok yakışacağını düşünüyorum."

Kız hevesle ekliyor: "Mücevher tonlarıyla belki?"

"Evet, kesinlikle!" Imogen ışınlanıyor. "Tessa, beden ölçüleriniz nedir?"

"Umm, ABD sekiz, ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim," diye cevap veriyorum, ileri geri konuşmalarının hızından biraz sersemlemiş bir halde.

"Merak etme. Sam bunu çözecektir. O bir dahi." Imogen yoluna devam ediyor ve çok geçmeden lüks bir giyinme odasına kapanıp yarım düzine kıyafet deniyorum. Fiyat etiketlerine bir göz atmak için duraklıyorum ve baygınlık geçiriyorum. Sadece bir bluz bile bu dönemki tüm bursumdan daha pahalı!

"Dış giyim konusunda nasılsın?" Imogen kalın, kadife perdelerin arasından sesleniyor.

"Ne demek istiyorsun?" Derin bir nefes alarak geri sesleniyorum. Bu gardırop revizyonunu ödemeyi teklif edenin Saint olduğunu kendime hatırlatıyorum. Hatta bu konuda oldukça ısrarcıydı.

"Paltolar, ceketler, pelerinler..." Imogen tören yapmadan perdeleri açıyor ve denediğim özel dikim pantolonun içinde bana bakıyor.

"Pelerinler mi?" Tekrar ediyorum, eğlenerek.

"Bilirsiniz, opera ve resmi etkinlikler için. Evet ve evet," diye ekliyor, ipek bluzumun arkasındaki düğmeleri düzeltmek için hareket ediyor. "Bayıldım. Bir dahaki sefere kırmızıyı dene."

"Vay be," diye elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Biraz nefes alabilir miyiz? Ya da, bilirsin, şu süper hızın yerine insan hızında ilerleyebilir miyiz?"

Imogen duraksıyor ve bana acıklı bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Bazen biraz... verimli olabildiğimi biliyorum. Ticaretin alışkanlığı. Yapmanız gereken on altı gül çardak ve nişanlısının yoldan çıkmış aleti yüzünden paniğe kapılmış bir gelininiz varsa, sorunları hızlıca çözmeye çalışıyorsunuz."

Ben de gülümsedim. "Peki, oturup şampanya ve kurabiyelerden yararlanmaya ne dersiniz?" Asistanlardan birinin getirdiklerine bakarak söylüyorum. "Ve ayrıca, bana şu asi sikten bahset. Mağazanın yarısı burada, biraz zaman alacak," diye ekliyorum.

Imogen gülüyor ve pelüş kanepede dinlenmeye gidiyor. "Her şey prova yemeğinde başladı," diye söze başlıyor ve bana en yeni müşterisinin hikayesini anlatmaya devam ediyor; büyük etkinlikten sadece birkaç gün önce sinir krizi geçirmiş ve baş nedimeyle üçlü yapmış.

"Bunu yapmadılar, değil mi?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum, perdeyi geri çekiyorum ve başka bir kıyafetle çıkıyorum. Bu seferki mavinin mürekkepli bir tonunda, uzun, ipek bir sütun elbise. Işıkların altında petrol gibi parıltıyor ve itiraf etmeliyim ki çok hoşuma gidiyor.

Imogen, küçük kayışları ayarlamama yardım etmek için ayağa kalkarak, "Oh, yaptılar," diye cevap veriyor. "O ailenin hafta sonu için harcadığı paranın miktarı? İptal edemediler. Söylentiye göre özel arkadaşları da balayında onlara katılmış."

Geri çekiliyor ve başıyla onaylıyor. "Buna da evet diyeceğiz."

Yutkunuyorum. Bir sürü pahalı şeye evet diyoruz ve Saint'in kredi kartını sağa sola sallamam gerekse de, toplamı toplayıp dudak uçuklatan bir rakamla karşılaşmaktan kendimi alamıyorum.

Imogen gözlerimdeki paniği görmüş olmalı, çünkü gülümsüyor. "Merak etme. Bunu karşılayabilir."

"Yapabilir mi?" Cesaret ediyorum. Şimdiden üç elbise, iki kokteyl elbisesi ve bir ton şık pantolon ve kazak seçtik, Imogen'in bir araya getirdiği bot ve aksesuar yığımından bahsetmiyorum bile...

Burada elli bin poundluk mal var, odanın etrafına gelişigüzel serilmiş.

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Arkamı döndüğümde Imogen merakla bana bakıyor. "Neyi biliyorsun?" Cevap veriyorum.

"St. Clair'ler çok zengin," diyor her zamanki gibi gerçekçi bir ifadeyle.

"Evet, ama Aziz sadece bir profesör," diye karşı çıkıyorum. "O bir akademisyen-"

"Yirmi beş yaşına bastığı gün kendisine miras kalan sekiz haneli bir vakıf fonuyla." Imogen benim için bitiriyor. "Ve bu sadece başlangıç için. Ders verdiği çapkın şairler gibi davranmayı sevdiğini biliyorum, bilirsiniz, sadece tutku ve zevkle yaşar, ama adam ülkenin en eski, en zengin mülklerinden birinin varisi. Bir de Ashford Pharma var..." diye omuz silkiyor. "Bak, biz İngilizlerin para konusunda ağzımızı sıkı tutmayı sevdiğimizi biliyorum ama durumu bilmelisin. Özellikle de aranızdaki şeyler ciddileşmeye başladıysa."

Sözlerini düşünerek yerime oturdum. Saint'in varlıklı olduğunu hep biliyordum, ama belirsiz, uzak bir şekilde. Bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Başka ne bilmeliyim?" Sonunda sordum. "Saint hakkında yani. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun ve Tanrı biliyor ki gerçeği ballandıra ballandıra anlatmıyorsun," diye ekliyorum. Imogen her açıdan mükemmel bir sosyete kızı, ama hoşuma giden doğrudan bir zekâsı ve nüktedanlığı var. Her zamanki kibar havadan sudan konuşmalardan daha fazlası için ona güvenebilirim.

Imogen şampanyasından bir yudum alıyor ve düşünceli bir şekilde beni değerlendiriyor. "Gözleri fal taşı gibi açılmış öğrencilerden hoşlandığını biliyorsundur, eminim?"

Başımı salladım. "Hikâyeleri duydum. Ashford'da bir ünü var."

"Ve bunu hak etti. Çeşitliliği sever. Yeni maceralar, yeni fetihler," diye devam ediyor Imogen gözlerini devirerek. "Beni yanlış anlama, onu kardeşim gibi seviyorum ama dönüp ters yöne kaçmadığı bir ilişkiyle hiç karşılaşmadı. Sana kadar," diye ekliyor, sesi meraklı geliyor. "Şimdi farklı görünüyor. Belli ki tasmaını nasıl kısa tutacağını biliyorsun."

Beni götürdüğü seks kulübünü hatırlıyorum; kadın partnerini bir tasma gibi gezdiriyordu. Şampanyamın üzerine sıçrayarak öksürüyorum. "Özür dilerim," diye geveliyorum, toparlanıyorum. "Önemli bir şey değil."

Imogen çok kibar ve kendi halinde görünüyor, Saint'in vahşi tarafıyla ilgili herhangi bir haberle onu şok etmek istemiyorum.

"Ailesiyle arasının bozuk olduğunu biliyorum," diye ekliyorum, daha fazla bilgi almak için. "Edward'la olanlardan sonra..."

Imogen daha üzgün görünerek başını sallar. "Aziz ona tapardı. Hepimiz tapardık. Edward iyilerden biriydi ve Afganistan'da öldürüldüğünde... Kimse bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bir anda her şey değişti, özellikle de Saint için. Unvanı miras almayı hiç beklemiyordu ve sanırım şimdi bile bunun ne anlama geldiğini inkar ediyor."

"Küçük kardeşi Robert bu rol için daha uygun görünüyor," diyorum. "Saint onun zaten Ashford Pharma'da çalıştığını ve aile işlerine yardım ettiğini söylüyor. Neden resmi görevleri o üstlenmesin?"

Imogen bana alaycı bir gülümseme veriyor. "İşler o şekilde yürümüyor. Ne yazık ki Ashford mülkü erkek soyundan geliyor. Saint şu anda en büyük oğul, bu yüzden her şeyi alacak olan o. İstese de istemese de."

"Bu her ikisi için de adil görünmüyor." Kaşlarımı çattım.

"İngiliz aristokrasisinin harika dünyasına hoş geldiniz," diye sırtıyor Imogen. "Korkarım menüde adalet ve eşitlik yok."

Başımı sallıyorum, işliyorum. Saint benim için sadece yabancı bir ülkeden değil, yabancı bir dünyadan geliyor. Doğuştan gelen hakların ve mirasın bu insanları doğdukları anda bir kadere kilitlemiş gibi görüldüğü bir dünyadan.

"Annesi..." Başlıyorum, tereddüt ediyorum. Imogen bana bakıyor. "Benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Imogen, "Lillian Teyze Chanel, gösteri atlayışları ve Poodle Schnauzer sürüsü dışında hiçbir şeyi sevmez," diye şaka yapıyor. "Bunun için endişelenme."

Hastanedeki sahneyi ve onun buz gibi kararlılığını hatırlayarak, "Saint'le çıkmamam konusunda beni uyarmıştı," diye ekliyorum.

"Tabii ki öyle." Imogen yüz ifademi görüyor ve yumuşuyor. "Bak, bu dünyada evlilik hâlâ bir tür birleşme olarak görülüyor," diyor. "Elbette, artık kimse bizi zorla evlendirmiyor ya da daha beşikteyken evlilik sözleşmeleri yazmıyor ama doğru seçimi yapmak için hala çok fazla baskı var. Doğru kişi, doğru aileden, doğru soyağacına sahip, herkes için avantaj getirecek. Max Lancaster'ın İngiliz tahtının otuz sekizinci sırasındaki Annabelle gibi bir aristokratla evlenmesinin bir nedeni var ve Annabelle'in onunla evlenmesinin milyarlarca sterlinlik daha büyük bir nedeni var. Ve bu sadece gençlik aşkı değil. Sen

Parası ya da soyu olmayan bir yabancı," diye devam ediyor Imogen. "Onun için isteyecekleri son kişi sensin."

"Şey... Bu harika," diyorum kuru bir sesle ve o da gülüyor.

"Bak, Saint bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyor. Bu yüzden, eğer ikiniz için işler yolunda gidiyorsa, Lillian'ın fikirlerini kafana takma."

Başımı salladım. "Peki ya sen?" Merakla soruyorum. Imogen herhangi bir eşten ya da romantik bir hayattan bahsetmedi. "Senin için kartlarda bir *birleşme* var mı?"

Sırıttırıyor. "Kendi imparatorluğumu kurmayı tercih ederim." "Parti planlama işi."

"Doğru. Sürükleyici etkinlik sahnelemesi," diye açıklıyor ve yüzünde bir merak ifadesi beliriyor. Sonra aynı hızla kayboluyor. "Bilirsiniz, çay partileri ve galalar, son derece sıkıcı," diye hızla ekliyor. "Orada yeni bir şey yok."

İçimden bir ses Imogen kadar zeki bir kadının vaktini bu kadar sıkıcı şeylere harcamayacağını söylüyor ama o çoktan sohbeti yönlendirdi bile. "Sanırım birkaç kıyafet için daha vaktimiz var," diyor parlak bir sesle, kollarıma süslü bir bluz tıktırarak. "O zaman akşam yemeği için seni Saint'e geri götürsem iyi olacak."

"Doğru. Bu." Onun emirlerine uyarak soyunma odasına geri dönüyorum ama şimdiden bu gece Sebastian Wolfe ile buluşacağım günü düşünüyorum. Bu adamın nasıl biri olduğunu merak ederek içimde bir ürperti hissediyorum. Okuduğum her şey onun hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söylüyor. Güçlü. Soğuk.

Kalpsiz.

Ancak Saint onun en yakın arkadaşı olduğuna yemin eder ve saldırının arkasındaki kişinin o olduğuna inanamaz.

Kim bu adam? Ve Wren'e zarar veren o mu?

Bölüm 7

OceanofPDF.com

ficssa

"Böyle görüneceğini bilseydim evde kalmamız için ısrar ederdim," diye mırıldanıyor Saint, o akşam restorana vardığımızda bir elini sırtımın alt kısmına kaydırarak.

Sadece avucunun çıplak tenimi okşadığını hissetmek bile beni ısıtmaya yetiyor. "Alışveriş gezimin hayranısın o zaman?" Cilveli bir şekilde soruyorum.

Kıkırdıyor. "Çok büyük bir hayran."

"Ve sen daha seçtiğim iç çamaşırlarını bile görmedin," diye fısıldıyorum, hızlı hızlı nefes vermesini sağlayarak.

"Şimdi sen söyle..." Saint'in gözleri üzerimde geziniyor, sanki akşam yemeği için seçtiğim ve askılı sandaletlerle eşleştirdiğim mavi ipek elbisenin içini görmeye çalışıyor. Saçlarım gevşek dalgalar halinde ve tüm bu etki son derece zarif. En azından öyle olduğunu umuyorum. Saint kesinlikle kıyafetimi beğenmiş gibi görünüyor, çünkü kulağıma fısıldamak için eğildi. "Kimse sana alay etmenin zalimce olduğunu söylemedi mi?"

"Bunu bir sabır egzersizi olarak düşünün," diye cevap veriyorum gülümseyerek.

Kapıyı açtı ve içeri girdik. Burası alçak neon ışıkları ve şık tezgâhlarıyla hareketli, yüksek moda bir Japon mekânı. Diğer konukların hepsi genç ve inanılmaz derecede göz kamaştırıcı; Imogen'e bu akşam için doğru şekilde giyindiğimden emin olduğu için sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

"Bay St. Clair," diye seslenir ev sahibesi ve onu ismiyle selamlar. "Lütfen, bu taraftan. Partinizden ilk gelen sizsiniz."

Nefes veriyorum. Güzel. Bu yemekle ilgili sinirlerim bütün öğleden sonra fokurdadı, ama şimdi buradayız, her zamankinden daha sıkı sarıldılar.

Bunu nasıl yapacağım? Onları VIP koltukları olduğu belli olan, özel bir köşeye yerleştirilmiş masaya kadar takip ederken merak ediyorum. Adamın gözlerinin içine bakmak istedim ama ne demem gerekiyordu?

"Bu arada, geçen yıl kız kardeşimi kaçırıp taciz etmediniz, değil mi?"

Bunun pek iyi gideceğini sanmıyorum.

Saint sandalyemi bana uzatıyor, sonra ben otururken elini rahatlatıcı bir şekilde omzuma koyuyor. "Rahatla," diye mırıldanıyor. "Sadece akşam yemeği."

Ama öyle değil. Benim için değil. Riskler artmaya devam ediyor ve daha fazlasını keşfettikçe, böylesine acımasız, önceden planlanmış bir saldırıyı kimin yapabileceğini daha çok merak ediyorum.

Aradığım kişi bir canavar. Ve göz önünde saklanıyor. "İşte burada," diye bir ses geliyor arkamızdan ve sonra Sebastian geliyor, uzun boylu ve ısmarlama bir takım elbise içinde kusursuz bir şekilde giyinmişti. "Günahkârın ta kendisi." Saint'i sırtını sıvazlayarak kucaklıyor ve adamlar gülüyor, belli ki eski arkadaşlar. Sonra bana döndü. "Ve bu da meşhur Tessa olmalı," gözleri üzerimde geziniyor, buz mavisi ve soğuk. Saint'e benzer bir rengi var; simsiyah saçları ve aristokrat kesimli yüz hatları var ama Sebastian'ın her şeyi daha keskin görünüyor. Sterner. Taştan oyulmuş. "Sizinle tanışmak bir zevk," diyor. "Saint bana senin hakkında çok az şey anlattı, ama burada buluşuyor olmamız bile çok şey ifade ediyor."

"Ben de memnun oldum," diyorum elini sıkarken. Burada tanışmanın neden bu kadar özel olduğunu merak ediyorum - başka nerede tanıştırılmayı bekliyordu ki? Ama Sebastian eşi Avery'yi tanıştırmadan önce bunun üzerinde duracak vaktim yok. Benden birkaç yaş küçük ama siyah kot pantolonu, kalın botları, koyu renk göz kalemi ve sert kız havasıyla ciddi göz korkutucu. Ama Sebastian'ın oturlurken bile bir elini Avery'nin omzuna koyup elini tutmasından, ikisinin birbirlerine sıırsıklam aşık oldukları anlaşılıyor.

"Adil bir uyarı, ne kadar dayanabileceğimizden emin değilim," diyor Seb. "Dün gece Miami'den geldik."

Avery bilmiş bir gülümsemeyle, "O iyi," diye ekliyor. "Tüm bu jet-set'lere, zaman dilimlerine alışık olmayan benim."

"Amerikalı mısınız?" Tanıdık bir aksanı fark ettiğime sevinerek soruyorum. "Nerelisin?"

"New York," diye yanıtlıyor gülümseyerek ama bakışları keskin ve değerlendirci. Hiçbir şeyin onu geçemediğini söyleyebilirim.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Arkadaşça ve rahat görünmek için çaba sarf ederek soruyorum. Ne de olsa bunun eski dostlar arasında eğlenceli bir akşam yemeği olması gerekiyordu, İspanyol Engizisyonu değil.

Avery ve Sebastian birbirlerine bakarlar. "Ah, biz... Ortak bir arkadaşımız tarafından tanıştırıldık," diye yanıtlıyor Sebastian gülümseyerek. "Ve sonra Avery kendini İngiltere'de buldu ve... Biz yakınlaştık."

Avery tatlı bir sesle, "Hayatını mahvetmeye yemin ettikten sonra beni bir poker oyununda kazandığını kastediyor," diyor ve suyundan bir yudum alıyor. "Ki kazandım da. Biz de birbirimize aşık olduk."

Göz kırpıyorum. "BEN... TAMAM. Vay canına."

Saint'e bakıyorum ama o sadece gülümsüyor, eğleniyor. Belli ki tüm bu dramdan memnun.

"Peki ya siz ikiniz?" Avery meraklı bakışlarla soruyor.

"Oxford'da tanıştık," diye hızlıca cevap veriyorum, ikimizi bir araya getiren şeyin ne olduğu konusunda bu kadar dürüst olmak istemiyorum. "Orada okuyorum."

"Ben onun profesörüyüm," diyor Saint sırtarak. "Seminerime girdi ve utanmadan benimle flört etti. Karşı koymak için çaresizdim."

"Ben yapmadım!" İtiraz ediyorum. Saint kıkırdarken, "Aslında gerçek bir pislik gibi davranıyordu, bana üstünlük taslıyordu," diyorum. "Ben de ona bu saçma sapan rutini hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyledim."

"Ben mi yanıyorum?" Aziz sırtarak soruyor.

Ben de ona sırtıyorum. "Öyle olduğunu biliyorsun."

O gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Sonunda Sebastian ve Avery'ye dönüp baktığımda merakla bizi izliyorlar. "Şey..." Sebastian sonunda Aziz'e sırtarak şöyle diyor. "Bu ilginç değil mi..."

"Dikkat et," diye yanıtlıyor Saint. "Tessa'yı korkutup kaçırmaman için elinden geleni yapmanı bekliyorum. Sen de," diye ekliyor masum bir gülümseme sunan Avery'ye.

"Kim, ben mi? Ben her zaman iyi bir kıyım."

Aziz öksürüyor ve bir yudum su içiyor. "Şimdi sipariş verelim mi?" diyor, konuyu aniden değiştirerek. Garson yaklaşıyor ve bir dizi suşi yemeği öneriyor, ben de arkama yaslanıp buradaki titreşimleri anlamaya çalışıyorum. Belli ki hepsi iyi arkadaş.

Ama ne kadar iyi?

"Ashford'da işler nasıl?" Sebastian soruyor. "Üniversitenin müdürü hâlâ emeklilikle mücadele ediyor mu?"

Saint, "Raleigh avlusunda yere yığılana kadar dayanır," diye cevap veriyor ve yemek gelmeye başladığında ikisi eski arkadaşlarını ve öğretmenlerini anarak sohbet ediyorlar. Konuşmayı dikkatle takip ediyorum, gülümsüyorum ve biraz daha derine inme şansımı bekliyorum.

"... Etrafta olup olmadığına bakmam gerekecek," diyor Saint. "Çocukları tekrar bir araya getirin."

Sebastian başını sallıyor. "Hepimiz aynı yerde bulunmayalı uzun zaman oldu." "Oxford'a hiç döndün mü?" Sebastian'a neşeyle soruyorum.

"Bazen," diye yanıtlıyor. "Tam olarak aktif bir mezun değilim, ancak bölgede bazı ticari çıkarlarım var, bu yüzden zaman zaman oradayım."

Belirsiz.

"Güzel bir şehir," diye devam ediyorum, "Duyduğuma göre değişiyormuş, bir sürü yeni gelişme varmış. Son zamanlarda hiç gittiniz mi?"

"Bir süredir değil,

hayır." Hala belirsiz.

Hareketlerini saptamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ki Avery'nin meraklı bakışını yakaladım. *Hoppala*. Tekrar denemeden önce konuşmanın son seyahatlerine geçmesini bekleyerek sessizliğe gömülüyorum.

"Barbados mu?" Avery, geçen yıl yaşanan bir skandalın ardından basın ilgisinden kaçarak birkaç ay geçirdikleri sahil evini tarif ettikten sonra, "Barbados mu?" diye soruyorum. "Birkaç hafta önceki partide biriyle orası hakkında konuşuyordum," diye ekliyorum. "Bilirsiniz, Blackthorn Cemiyeti'nin buluşması."

Aziz eğlenmiş görünüyor. "Gizli cemiyetin neresini anlamadın?" diye soruyor ve ben utangaç bir kakhaha atıyorum.

"Ah, pardon. Sebastian'ın da grubun bir parçası olduğunu düşünmüştüm."

"Ben değil." Sebastian bir yudum sake alıyor. "Benim kanım onlar gibiler için yeterince mavi değil," diye ekliyor dostça bir gülümsemeyle.

Saint gülerek ekliyor: "Oxford'a geri döndüğünde, iğrenç, kokuşmuş bir şekilde zengin olmak yerine sadece pis bir şekilde zengindi."

Sebastian mütevazı bir şekilde sırtıyor. "Ne diyebilirim ki? İşler patlıyor."

Ben de gülümsüyorum, ama bunun yerine yine hayal kırıklığına uğruyorum. İhtiyacım olan cevapları kibarca nasıl alacağım? "İzninizle," diyorum ayağa kalkarak. "Hemen döneceğim."

Restoranı geçip tuvaletlere gidiyorum ve yeniden toparlanmak için biraz zaman ayırıyorum. Tuvaletler de mekanın geri kalanı gibi modern, alçak beton lavabolar ve

Karamsar, karanlık bir ışık. Kendimi bir odaya kapatıyorum ve bir strateji düşünmeye çalışıyorum. Saint hiç yardımcı olmuyor; tanışma faslını bir kenara bırakırsak, sanki bu eski dostlar arasındaki herhangi bir buluşmaymış gibi davranıyor.

Senin liderlik etmene izin vermesi dışında.

İç çekiyorum, gecenin zaten fiyasko olmamasını umuyorum. Ama sifonu çekip ana banyoya geri döndüğümde Avery'nin beni beklediğini görünce şaşırıyorum.

"Merhaba," diye geveliyorum, şaşırarak. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ellerimi durularken beni izliyor. "Aziz'in eski dostlarıyla hasret giderdiğini görmek harika," diye ekliyorum hoş bir şekilde. "Tüm eski hikayeleri dinlemek... Gerçi, başlarına gelen belaların yarısını bize anlatmadıkları hissine kapılıyorum," diye ekliyorum sırtarak.

Avery karşılık olarak gülümsemiyor. Aslında, şu anda bana bakışı göz korkutucu, sanki birilerinin kışını nasıl tekmeleyeceğini bilen ve bunu yapmaya son derece istekli bir kadın gibi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye soruyor gözlerini kısarak.

Göz kırpıyorum. Kan dolaşımda adrenalin yükseliyor ama kendimi sakın davranmaya zorluyorum.

O hiçbir şey bilemez.

"Özür dilerim," diyorum yüzümde dostça bir gülümsemeyi sabit tutarak. *Şüpheye düştüğünde, aptalı oyna.* "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Ellerimi kurulum ve Avery'nin keskin bakışlarının hâlâ içimi yaktığının acı verici bir şekilde farkında olarak yansımamı dikkatle kontrol ediyorum.

"Bir şey istiyorsun," diyor Avery yavaşça. "Ve bunu öğrenmek için bir sürü soru soruyorsun. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama bu dostça merak rutinini yemiyorum."

Gergin bir kahkaha atmaya zorladım. "Gerçekten, neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sadece Saint'in arkadaşları hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum, hepsi bu." Yüzümü ona dönüyorum ve parlak bir gülümseme veriyorum. "Umarım gelecekte hepimiz daha çok takılırız."

Avery gözlerini bana diyor ama ben banyodan çıkarken başka bir şey söylemiyor. Peşimden masaya kadar geliyor ve Saint bana gülümserken ben tekrar yerime oturuyorum.

"Biz de tam tatlı konusunda karar veriyorduk."

"Karar verecek ne var ki?" diye sordum. "Evet, her zaman."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Saint uzanıp elimi sıktı. Eğilip kulağıma fısıldıyor. "Bu, daha sonra hiç olmayacağı anlamına gelmiyor..."

Dudaklarının dokunuşuyla ürperiyorum. "Dediğim gibi," diye mırıldanıyorum, flört ederek. "Evet, her zaman."

Saint kıkırdıyor, arkasına yaslanıyor. Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öperken bana için için yanan bakışlarından birini atıyor, ama ben yine rahatlamaya başlamışken Avery açıkça, "Sanırım ikinizin de rol yapmayı bırakıp bize neler olduğunu anlatmanızın zamanı geldi," diyor.

Donup kalıyorum ve Sebastian bile şaşırmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?" diyor kaşlarını çatarak.

"Onlara sor." Avery, Saint ve bana başıyla selam veriyor. "Bir şeylerin peşindeler. Ben de birbirimizi oyun oynamak yerine dürüst olacak kadar iyi tanıdığımızı sanıyordum. En azından üçümüz tanıyoruz," diye ekliyor ve bana uzun, şüpheli bir bakış daha atıyor.

"Önemli bir şey değil," diyor Saint, hemen işleri yumuşatmaya çalışarak. "Tessa'nın öğrenmeye çalıştığı bir şey var ve bir olasılık var-"

"Dövme sende mi?" Sebastian'a açıkça soruyorum. Belli ki artık bu konuda kurnazlık yapmanın bir anlamı yok. "Yılan ve taç sembolü."

Kaşlarını çatıyor, şaşıyor. "Hayır."

Ne?

"Ama Aziz dedi ki-" diye başlıyorum ve Sebastian devam etmesine izin vermem için elini kaldırıyor.

"Onu ben çıkarttım. Alınma ama," diye ekliyor Saint, alaycı bir sırıtışla. "Ama bu tam olarak benim tarzım değil."

"Alınmadı," diye onaylıyor Saint.

"Ne zaman?" Yoldan çıkmamaya çalışarak soruyorum. "Ne zaman aldırдын?"

"Neden bilmek istediğini söyle bize," diye tekrar konuşuyor Avery. Bana ters ters bakıyor. "Çünkü yalancıları sevmem ve sen oturduğumuz andan beri yalan söylüyorsun."

Bakışlarını tutuyorum. "Çünkü kız kardeşim bu dövmeye sahip bir adam tarafından kaçırıldı, işkence gördü ve Tanrı bilir daha neler gördü" diye cevap veriyorum, aynı sertlikte. "Ve gruptan kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Sessizlik var.

Sebastian ve Avery şaşkın şaşkın bakarken, Saint garip bir şekilde boğazını temizliyor. "Biraz daha *sake* isteyen var mı?" diye soruyor, sanki şaka yapmaya çalışıyormuş gibi.

Onu görmezden geliyorlar.

"Sence Sebastian mıydı?" Avery öne doğru oturarak soruyor.

"Sanırım o da şüpheliler listesinde ve onu elemek zorundayım," diye cevap veriyorum doğrudan. Bu öneriye öfkelenmelerini, hatta kalkıp gitmelerini bekliyorum ama bunun yerine Avery soğukkanlı bir şekilde başını sallıyor.

"Ne zaman? Kız kardeşin ne zaman saldırıya uğradı?"

"Geçen sene, sonbaharda." Onlara olayın olduğu hafta sonunu söyledim ve Avery Saint'e baktı.

"Bu biz tanışmadan önceydi," diyor ve takvimini kontrol etmek için telefonunu çıkarıyor.

"İş için New York'taydım," diye rapor verdi, başını kaldırıp bakarak. "Bunu kanıtlayabilir misin?" Ben de karşılık verdim.

"Tessa..." Saint bana öfkeli bir bakış atıyor ama kabalık edip etmediğim umurumda değil. Öyle ya da böyle emin olmalıyım.

"Seb?" Avery ona soruyor, görünüşe göre benim köşemde. Ya da belki de bu işi bitirmek için acele ediyordur, ama her iki durumda da bunu kabul edeceğim.

"Bekle..." Seb telefonunda geziniyor, sonra bana ekranı gösteriyor. Kırmızı halıda şık bir şekilde görüldüğü bir fotoğraf. Alt yazıda, *'New York sosyetesini New York Şehir Balesi'ndeki gala gösterisi için bir araya geliyor' yazıyor.* Daha fazla açıklama, konuk listesi ve tarih var. "İhtiyacınız olursa o geceye ait başka fotoğraflar ve kanıtlar da bulabilirim. Uçuş kayıtlarım ve oradaki personelin ifadeleri de var."

Arkama yaslanıp nefes veriyorum. Tarihler uyuşuyor. O değildi. "Tatmin oldun mu?" Avery soğukkanlılıkla soruyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, bir rahatlama dalgası hissediyorum. Saint'in bu adamı ve dostluklarını önemseydiği açık. Sonunda Sebastian konusunda haklı çıkmasına sevindim. "Teşekkür ederim," diye ekliyorum, artık şüpheli olmadığı için memnunum. Ama Saint'e baktığımda, memnun olmadığı çok açık.

Öfkeli görünüyor, çenesi gerginliğini zorlukla kontrol ediyor. "Sanırım gitme vaktimiz geldi." Ayağa kalkıyor, peçetesini yere atıyor. "Tessa."

Bu bir soru değil, emirdir.

Kahretsin.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye geveleyerek ayağa kalkıyorum. Sebastian ve Avery'ye garip bir gülümseme gönderiyorum. "Yani, sorgulama kısmını bir kenara bırakırsak. Belki yakında tekrar görüşürüz!"

Saint elimi tutuyor ve beni adeta sürükleyerek götürüyor. Ona yetişmek için acele etmem gerekiyor ama restoranın dışındaki karanlık kaldırıma çıkana kadar tek kelime etmiyor.

"Tanrım, Tessa!" Saint bana doğru dönüyor, öfkeyle patlıyor. "Ne halt etmeye çalışıyordun?"

"Cevapları alıyordum," diye cevap veriyorum, çekerek kurtuluyorum. "Söylediğim gibi." "Bunlar benim arkadaşlarım!" Saint bağıyor, sesi hayal kırıklığı içinde çınlıyor. "Seb'e yeterince yanlış suçlama yöneltildi. Biraz nezaket ve incelik kullansan ölür müydün?"

bir elini saçlarında gezdirerek talep ediyor.

"Nezaketi denedim!" İtiraz ediyorum. "Bu bizi bir yere götürmüyordu! Ben de doğrudan konuşmaya karar verdim."

"Ve onları yüzlerine karşı aşağılayın," Aziz tedirgin bir şekilde adım atıyor. "İşe yaradı, değil mi?" Ben de karşılık verdim. "Onu listeden çıkarabiliriz." "Ama sadece masum olduğu için!" Aziz haykırıyor, gözleri parlıyor

karanlık. "Gerçek saldırganın ellerini kaldırıp itiraf edeceğini mi sanıyorsunuz? 'Tanrım, üzgünüm, beni yakaladınız,'" diye taklit ediyor. "Bundan daha akıllı olmalısın. Tanrı aşkına, bir planım vardı!"

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Hararetle talep ediyorum.

"Çünkü burası benim dünyam," diye bağıyor Saint. "Arkadaşlarım, *benim hayatımı* buldozerle yerle bir ediyorsun. En azından gidip her şeyi cehenneme çevirmeden önce ne tür bir dinamit kullanmanın en iyisi olduğunu anlamama izin verebilirsiniz!"

Aziz'in sesi gecenin içinde yankılanıyor ve bir an sessizlik içinde duruyoruz, zor nefes alıyoruz.

Onun dünyası.

Ondan ne kadar çok şey istediğimi içim acıyarak fark ettim. Gerçeği bulmama yardım etmek için güvendiği insanları ele vermesini, yalan söylemesini ve sorgulamasını.

Ve bir an bile tereddüt etmedi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Taraf seçmek ve kime sadık kalacağını seçmek zorunda olmak..."

"Ama değil!" Saint yumruklarını iki yana açarak bağıyor, vücudu hâlâ gergin. "Asıl boktan olan da bu. Çünkü seçim yapmak zor değil. Bir dakikalığına bile. Her zaman sensin."

Aceleyle nefes alıyorum, kaldırımında ona bakıyorum.

Her zaman sensin.

Duygular kabarıyor, karşı konulamayacak kadar güçlü bir tutku dalgası. Ona uzanıyorum, kendimi kollarına atıyorum ve sıcak, vahşi bir öpücükle benimle buluşması için onu aşağı çekiyorum.

Saint bana karşı inliyor ve bir anda tüm hayal kırıklığımız ve öfkemiz beyaz bir sıcaklığa dönüşerek karanlıkta parlıyor. Beni öpüyor

sertçe geri çekerek beni kendine yaklaştırıyor; güçlü kolları kontrolü ele geçirirken beni yerimde sabitliyor. Ona karşı eriyorum, sevgili hayatım için tutunurken dudaklarımı tatması ve yağmalaması için hevesle ayırıyorum.

Daha fazla.

Yemin ederim, şehvetin bizi ele geçirme biçimine bakılırsa, sokakta elbiselerini yırtabilirdim, ama her nasılsa, Saint bir taksi çağırarak kadar uzun süre uzaklaşıyor ve evine geri dönüyoruz, ağızlar ve ellerin dağınık bir karmaşası içinde kapıdan içeri giriyoruz. Beni duvara yaslayıp öfkeyle öpüyor, loş koridorda gözleri hâlâ hayal kırıklığıyla parlıyor.

"Bana güvenmeliydin," diye homurdanıyor Saint, boynumdan aşağıya doğru öperek. "Siktir, bana güvendiğini söyle, Tessa."

"Güveniyorum," diye inliyorum, dili boynumun hassas çukurunu bulduğunda. "Özür dilerim, sana güveniyorum."

Beni kaldırıyor ve sonra tökezleyerek merdivenlerden yatak odasına çıkıyoruz, kıyafetlerimizi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyoruz. "Kahretsin," diye inliyor, beni yeni siyah iç çamaşırlarımın içinde çıplak görünce. "Sahip olduğun şeylerin tam bir gösterisine ihtiyacım olacak."

"Sonra," diyerek onu yakasından tutup kendime doğru çekiyorum. "Şimdi çıkar şunu."

"Zevkle." Saint beni bir sıçrayışla yatağa itiyor, vücuduyla sarıyor, beni santim santim yutuyor. Ağzı göğüslerimde, elleri çoktan kalçalarımı ayırmış, ben ona karşı nefes nefese kalıp kıvrılırken nemli göbeğimi okşuyor.

"Aziz!" Sütyenimin dantelli kaplarını aşağı çekip bana ziyafet çekerken, sertleşip onun için ağrıyana kadar meme uçlarımla alay edip oynarken sesim ihtiyaçla yankılanıyor. Eline karşı eğiliyorum, baskıya ihtiyaç duyuyorum, *daha fazlasını* istiyorum.

Başını kaldırıyor, koyu renk gözleri ve zor nefes alıyor. "Göster bana," diye emrediyor, bacaklarımı daha geniş açıyor, ayak bileklerimi omuzlarına atıyor. "Bana güvendiğini göster. Lanet bir emri yerine getirebileceğini. Ben söyleyene kadar sakın gelmeye kalkma."

Başını bacaklarımın arasına gömüyor ve klitorisime vurarak beni sersemletiyor.

Hay sikeyim.

Saint beni çılgınlar gibi yalamaya başlarken, körü körüne uzanıyorum, kaldıraç olarak yatak başlığının parmaklıklarına tutunuyorum. "Evet!" "Evet!" diye bağıriyorum.

parmaklarını içime sokuyor, hıncı ağzıyla aynı anda pompalıyordu. "Oh Tanrım, tam orası. *Evet!*"

Saint acımasız, yıkıcı bir hassasiyetle klitorisimi yalıyor ve üzerinde dönüyor. Çaresizce inliyorum, onun altında kıvraniyorum, inanılmaz sürtünmeye ve parmaklarının kalın gerginliğine kapılıyorum, derinlerde kıvrılıyorum. Zevk dalgalanıyor, doruğa ulaşıyor ve titreyip uçuşumun kenarına gelmem uzun sürmüyor. Çok yetenekli, parmakları ve dili beni çılgına çeviriyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim ihtiyaçla yükseliyor. "Aman Tanrım, Saint, *lütfe...*"

Yatak başlığına sıkıca tutunuyorum, zevki uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum, ama çok iyi, çok güçlü. Dayanamayacağım. "Aziz!" Parmaklarını daha derine, daha kalın pompalarken çığlık atıyorum-

Başını kaldırıyor, ben nefes nefese kalıp kıvrılırken hareketlerini durduruyor. "Bir dahaki sefere plana uyacak mısın?" Aziz beni izleyerek soruyor.

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. "Bu adil değil" diye haykırıyorum. "Anlaştığımızı sanıyordum... Seksi bir araç olarak kullanmak *yok-ohhh!*" Parmaklarını içimde esnetip vücudumu kamburlaştırırken şikâyetim bir iniltinin içinde kayboluyor. "- Silah," diye bitiriyorum, nefes nefese.

Saint sırtarak, "Ama kavgadan daha eğlenceli," diye karşı çıkıyor ve şu anda ondan biraz nefret etsem de gülmek zorunda kalıyorum. "Bir anlaşmamız var mı?" diye bastırıyor, tekrar esnetiyor. İşaret ediyor, iç duvarlarımı okşuyor.

İnliyorum, serbest kalmaya çok yakınım. Çok yaklaşmıştım. "Evet," diye teslim oluyorum, çaresizce parmaklarının etrafında kenetleniyorum. "Siktir, evet, ne istersen, sadece boşalmama izin ver. *Lütfe...*"

Kısıp bir sesle kıkırdadı, "Bu kadar erken mi? Ama böyle çok güzel görünüyorsun, benim için yalvarıyorsun."

"Aziz..." Sesim artık boğuk ve çaresiz.

Bakışları sabit. İnatçı. Bir noktayı kanıtlıyor. "Bebeğim, bunu bütün gece yapabilirim."

Ama yapmayacağım.

Nefes nefese bir hareketle doğruluyorum, Saint'i tutup yatağa doğru çekiyorum, hızlı bir hareketle onu yatağa sabitleyene kadar yuvarlanıyoruz. Şaşkınlıkla gülüyor ve ben onu bir öpücükle boğuyorum, kemerini çözüp pantolonunu ve külotunu indirirken açgözlülükle ağzının tadına bakıyorum. "Benimle dalga geçerek çok eğlendin..." Sikini serbest bırakırken onu şakacı bir şekilde azarlıyorum. Elimi kalın uzunluğun etrafına sarıyorum, yavaşça yumrukluyorum. Onu inletiyorum. "Şimdi istediğimi alma zamanı."

"Devam et," Saint tekrar yastıklara gömülüyor. Bana bakıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor. Sikim ellerimde geriliyor. "Siktir, Tessa, hepsini al."

Ben de öyle yapıyorum.

Kucağına oturup kalkıyorum, kalın başını ağrıyan göbeğime dayıyorum. Sonra üzerine çöküyorum, onu derinlere çekiyorum, *sikiyorum*, onu sonuna kadar alıyorum.

Aman Tanrım.

Başım zevkten geriye düşüyor, her santimi beni gererek açıyor, lezzetli bir sürtünmeyle sürtünüyor. Göğsümün derinliklerinden inliyorum ve Saint ateşli bir küfürle cevap veriyor.

"Siktir, Tessa. *Siktir.*"

Elleri kalçalarımına geliyor, o kadar sıkı kavırıyor ki iz bırakacaklarını biliyorum ama umurumda değil. Şu anda kan dolaşımda parıltıya ısı ve ayağa kalkıp ona tekrar sürtünürken sertçe kenetlenen zevk dışında hiçbir şeyin önemi yok, lanet olsun, o kalınlığı hissediyorum, aceleyi kovalıyorum.

"İşte böyle, bin bana." Saint homurdanıyor, altımda yayılıyor. Kalçalarımı hareket ettiriyor, hızımı buluyor. "Sikime bin bebeğim. O amcığın sıkıldığını hissedeyim."

İnliyorum, şimdi daha hızlı hareket ediyorum, zıplamaya başladığımda nefes nefese kalıyorum. İhtiyacım olan her şey tam burada, sikişin her bir darbesi, kalçalarının her mükemmel sürtünmesi. Serbest bırakıldım, nihai yüksekliğin peşinde koşarken vücudunu utanmazca kullanıyorum. "Aziz..." Şimdi daha yakın, lanet olsun, doruk noktam bir gelgit dalgası gibi yükseliyor. Başımı geriye atıyorum, nefes nefese, o kadar yakınım ki...

"Kendine dokun," diyor Saint, kalçalarını benim hızımı karşılamak için yukarı iterek. Gözleri şehvet dolu, çenesi çaresizce kendini kontrol etmek için sıkılmış. "Bana nasıl sevdiğini göster, sevgilim. Sikimi sürerken klitorisini ovala."

Oh Tanrım. Bir elimi bedenlerimizin birleştiği yere kaydırıyorum, şişmiş tomurcuğumu buluyorum ve öğütürken ovuyorum. Zevk içimde ve dışımda kıvılcıklar çıkarıyor, tatlılık omurgamın tabanında alçaktan kıvrılıyor. "Evet," diye bağıyorum, tüm vücudumun titremeye başladığını hissediyorum. "Oh, Tanrım, *evet!*"

Saint umutsuz bir kükreme sesi çıkarıyor, şaha kalkıyor, ağzı göğüslerimi kısıtırıp yalamak için buluyor, eklenen his beni çılgına çeviriyor. Ağzını meme ucumun etrafına kapatıyor ve emiyor, o kadar sert ki, bir çılgılık atıyorum, duyum içimde paramparça olurken çekirdeğimi sıkıyorum.

Bir ulumayla kendimden geçiyorum, beni sikine yapıştırıp kollarında doruğa ulaştığımda defalarca içime sokarken tüm vücudum sarsılıyor.

"Kahretsin, evet, sikimi boğ," diye inliyor, gözleri geri dönüyor, "Seni hissedebiliyorum bebeğim, durma. Beni sağ!"

Yeni bir zevk dalgası içimde paramparça oluyor ve çığlık atıyorum, ama Saint durmuyor. Beni sikinin üzerinde daha sert zıplatıyor, sürtünme beni çıldırtıyor, ta ki hıçkıra hıçkıra ağlayıp aklımı kaçırana kadar. "*Siktir*-" Saint'in çaresizce kükrediğini duyuyorum, bizi ters çeviriyor ve beni yatağın derinliklerine doğru sikiyor, kendini derinlere gömüyor ve beni inleten sıcak bir aceleyle geliyor. Vücudu gevşeyip kollarıma yığılıncaya kadar içimde titriyor, yüzü yastıklara gömülüyor.

Yavaş yavaş tekrar tam cümlelerle düşünmeye başlayana kadar orada, akılsızca yatıyorum. "Böyle bir pazarlık yapmak zorunda olmadığını biliyorsun," diye mırıldanıyorum, Saint'in terli sırtını hafifçe okşayarak.

Başını kaldırıyor, yüzü zevkten gevşemiş. "Ne?"

"Sana güveniyorum. Bir dahaki sefere birlikte çalışma konusunda daha iyi olacağım."

Gülümsüyor, nefesini tutuyor. "Ama yine de seni yalvarmak eğlenceliydi." Gülüyorum. "Belki. Sadece biraz," diye itiraf ediyorum, daha da yaklaşarak.

"Ve sen benim için çok iyi, itaatkâr bir kızdın..." Aziz'in sesi boğuklaşır.

"Sanırım bir ödülü hak ettin."

Beni yukarı çekip kalçalarımın tutarak tam yüzünün üzerine oturttuğunda şaşkınlıkla irkiliyorum. "Saint, bekle, daha yeni geldim-"

Ama dili beni buluyor, yumuşak ve ıslak, klitorisimi lezzetli bir şekilde okşuyor. İnliyorum, öne doğru eğiliyorum ve tekrar yatak başlığını tutuyorum.

Ona daha sık yalvarmalıyım.

Bölüm 8

OceanofPDF.com

1/2ai "İ

T Sabah insanı olmadığımı söylemek hafif kalır. Genellikle öğlene kadar uyurum, bir önceki gecenin sefahatinden yorgun düşerim ya da yaptığım yaramazlıklardan kaçınmak için eve erken dönerim dün gece. Ama Pazartesi sabahı erkenden uyandığımda Tessa yanımdaki yatağa yayılmış, çarşafların içinde çıplak ve uyuyan yüzünde huzurlu bir gülümseme ile uyandığımda, çekiciliği görmeye başladım.

Bir süre onu izliyorum, onu bu kadar savunmasız, neredeyse masum görme şansının tadını çıkarıyorum. Nefes nefese bir iç geçirip yorganın altında kıpırdanıyor ve ben göğsümde alışılmadık bir sıkışma hissediyorum.

Benimkini.

Uyandırmamaya dikkat ederek uzanıp yanağındaki bir tutam saçı tarıyorum. Cuma gecesi akşam yemeğindeki dramadan sonra, birlikte rahatlatıcı bir hafta sonu geçirdik, sadece şehri gezdik, ona manzaraları gösterdik. Akşamları burada, evde eski filmleri izleyerek ve birbirimizin kollarına sarılarak geçirdik. Sessizdi. Abartısız. Hatta domestik.

Güçlüler nasıl da düştü...

Alaycı bir kıkırdamayı bastırıyorum. Tanrım, kadınlarım üzerinde hiçbir zaman sahiplenici olmadım; cinsel maceralarımın tanımını geçicidir. Bir partner zevk almak, eğitilmek, keşfetmek, hatta geçmişteki maceralarımın da kanıtlayacağı gibi *paylaşmak* için oradadır. Ama ne tür şehvetli, vahşi bir eğlence yaşarsam yaşayayım, sonu hep aynı olurdu: Yollarımızı ayırırdık. Söz yok, bağlılık yok, karşılıklı tatminle geçen kısa bir aradan başka bir şey yok ve sonra bir sonrakine.

Ama burada, kollarımda Tessa ile yatarken...?

Sebastian'ı gelini için öldürmeye iten şeyin ne olduğunu şimdi anlıyorum. Ve Tessa'nın ev anahtarını anahtarlığına takmasını izlemenin neden derin bir koruma içgüdüsünü harekete geçirdiğini.

Bu sadece başlangıç.

Tessa kıpırdanıyor, uyanırken yavaşça birkaç kez göz kırpmıyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor, uykulu bir esnemeyle geriniyor. Vücudu çarşafın altında kayarak göğüslerini ortaya çıkarıyor ve ben de eğilip her bir meme ucunu sırayla öpmekten kendimi alamıyorum.

"Çok güzel bir sabah..." Onu usulca yalıyorum ve Tessa memnun bir kahkaha atıyor.

"Şimdi, bu benim alarmımdan çok daha iyi," diye gülümsüyor ve beni yukarı çekerek yavaş, boğucu bir öpücükle ağzımla buluşuyor. Lanet olsun, kollarımda mükemmel hissediyor, sıcak ve çıplak, hiç bırakmak istemiyormuş gibi etrafımı sarıyor.

Benim için sorun olmazdı.

Sonunda hava almak için duraklıyor, yanakları kızarmış ve pembeleşmiş. "Şu anda benim için ne yapardın?" diye soruyor, gözlerinde şakacı bir ışıltıyla.

Kalçalarımı kalçalarının beşiğine doğru sallıyorum, gergin ereksiyonumu hissetmesine izin veriyorum. "İstediğin her şeyi yaparım." Boynunu öpüyorum, onu titreten o hassas noktayı buluyorum.

"Kahvaltı," diyor Tessa, geri çekilerek. Bana sırtıyor. "Bana kahvaltı hazırla, sevgilim. O kadar açım ki şu anda bu yastık kılıfını kemirebilirim."

Kıkırdıyorum. *Sevgilim...* Bu kulağa hoş geliyor. "Yemeği beğenmedin mi?"

Tessa bana bir bakış attı. "Akşam için ajandamdaki ilk şey yemek yemek değildi."

"İyi noktaya değindin." Onu bırakıyorum ve yataktan çıkıyorum.

"Yumurta? Tost?"

Pastırma mı?" Boxerımı ve bornozumu giyerken soruyorum. "Yukarıdakilerin hepsi," diyerek ayağa kalkıyor.

"Bekle," diye onu banyoya giderken yarı yolda durdurdum.

"Ne?" Duraklıyor, beklentiyle bana bakıyor.

Sabah güneşinin altında çıplak vücudunun görüntüsünü içime çekiyorum. Kahretsin, kalçalarının kıvrımı... Göğüslerinin kabarıklığı... Bir erkeği şiire sürükleyebilirdi. Ve dün gece sikimin üzerinde zıplarken, utanmadan zevk alırken ve daha fazlası için çılgılık atarken nasıl görüldüğünü hatırladığımda...

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum sonunda. "Sadece büyük yazarların hayatlarını zanaatlarına adamalarına neyin sebep olduğunu şimdi anlıyorum. Senin gibi bir şeyi tarif edecek kelimeleri nasıl bulabilirsin?"

Tessa şaşkınlıkla göz kırpmıyor, sonra gözlerini deviriyor. "Kes şunu," diyor şakacı bir şekilde, sanki bana inanmıyormuş gibi. "Beni zaten yatağa attın, süslü cümleler kurmana gerek yok." Sırıtarak banyoya giriyor ve kapıyı çarpıyor.

Sabah huzurunun tadını çıkararak kahvaltıya başlamak için aşağıya iniyorum. Sebastian Wolfe'u şüpheliler listesinden resmen çıkardığımız için rahatladığımı da inkar edemem. O benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve onun olabileceğine bir an bile inanmadım. Ama yine de, şimdi Tessa da buna inandığına göre, üzerimden bir yük kalktı.

Ta ki sadece iki kişi kaldığımız gerçeğini düşünene kadar: Max ve Hugh. Onlar da benim uzun zamandır arkadaşlarım. Suçlu olabilecekleri de düşünülemez.

Çok geçmeden Tessa kot pantolonu ve tanıdık bir üniversite tişörtüyle bana katıldı. O derslerine devam etmek için bir haftalığına Oxford'a dönüyor, ben ise Ashford Pharma'daki işleri kontrol etmek için Londra'da kalıyorum. "Yeni kıyafetlerine ne oldu?" Onun için bir tabağa yemek koyup az önce demlediğim kahvenin yanına bırakırken soruyorum. "Kredi kartı şirketi aradı ve mükemmel zevke sahip bir kadın tarafından soyulmadığımı kontrol etmek istedi."

Gülüyor. "Çok güzeller ama... derse modaaya uygun kıyafetlerle gelmek istemiyorum," diyor Tessa ve yemeğe dalıyor. Ağzına bir parça kızarmış ekmek atıyor ve onun etrafında konuşuyor. "Herkesin açık giyindiğini biliyorsun, ben göze çarpmak istemiyorum."

"Zor," diyorum ona, portakal suyunu da ekleyerek. "Her zaman yapıyorsun, sadece odaya girerek."

Tessa yine gözlerini deviriyor. "Sence dokuz yaşım için geri dönebilir miyim?"

Sabah dersi mi?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. Belli ki iltifatlardan hoşlanmıyor, ki bu benim için çılgınca. Ashford'un hoş geldin çayı sırasında, doğaçlama olarak içeri girdiği andan beri onu övüp duruyorum.

O zamanlar onun bir bela olduğunu biliyordum; sadece bu belanın ne kadar tatlı olacağını fark etmemiştim.

Saatimi kontrol ediyorum. "Arabayı çoktan aradım, ama yakın olacak," diye not ediyorum. "Neden bunu atlayıp sabahı burada benimle geçirmiyorsun? Ben de

Öğlene kadar Oxford'a dönmüş olursun... en az üç orgazmdan sonra," diye ekliyorum sırtarak.

O da sırtıyor. "Sadece üç mü? Benden sıkılmaya başlamış olmalısın."

Sıkıldınız mı? Kahretsin, ne kadar takıntılı olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Başka kimse beni bu kadar delirtemezdi, dün gece sokakta neredeyse bağırıyordum.

-Ya da ahlaksız inlemeleriyle aklımı başımdan alacak. Ama artık bana güvendiğini söylese de hâlâ ürkek olduğunu biliyorum. Kederiyle ve öfkesiyle o kadar uzun süre yalnız kaldı ki, savunması bir mil yüksekte. Eğer ona birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstereceksem, yavaştan almalıyım.

Ben de ona için için yanan bir sırtış attım ve soğukkanlı davrandım. "Oldukça tahmin edilebilir birisin," diye takılıyorum, onun en sevdiği hakareti bana karşı kullanarak. "Tessa Peterson, sıradan, ortalama bir kız. Hatta sıradan," diye ekliyorum, Geceyarısı partisinde karanlıkta benim için kalçalarını açtığı ve bir tanrıça gibi inleyerek bir oda dolusu yabancıyı çılgına çevirdiği ilk geceyi hatırlıyorum.

Benim için.

"Ne görürsen onu alırsın," diye kabul ediyor, dudaklarında cilveli bir gülümseme oynuyor. "Yani, ben *asla* kot pantolonunun altına Fransız ipek külotu giyen türden bir kadın olmam. Beni eğdiğinde kenara kaydırabileceğin türden..."

Sikeyim.

Şehvet kabarıyor ve ona uzanıyorum, ama Tessa kıkırdayarak kaçıyor. "Şimdi olmaz," diye azarlıyor göz kırparak. "Yetişmem gereken bir ders var. Ve senin de önünde bu hafta sonu bana tam olarak ne yapacağını düşüneceğin yoğun bir hafta var." Parmak uçlarında yükseliyor ve kulağıma ateşli bir şekilde fısıldıyor. "Ve evet, merak ediyorsan söyleyeyim, sutyen de uyuyor."

Sonra dans ederek uzaklaştı, tostunu ve çantasını aldı ve gitti. Ben de gidip soğuk bir duş alıyorum.

Dikkatimi dağıtacak TESSA burada olmadığından, taahhütlerimden kaçmam mümkün değil, bu yüzden sonunda Londra'nın merkezine, Ashford Pharma Genel Merkezi olan cam ve krom canavarına gidiyorum. İncelik babamın tarzı değil, en azından iş söz konusu olduğunda değil ve bu yüzden yeni inşaat, nehrin ve ötesindeki gri gökyüzünün geniş manzarasıyla tarihi sokakların üzerinde yükseliyor.

Lobide güvenliği başımla selamlayarak geçiyorum ve asansöre binerek yönetici katına çıkıyorum. Sonra durup etrafıma bakıyorum. Babam burada değil.

Sussex'teki aile mülkünde iyileşiyor ve diğer çalışanlardan hiçbirini tanıdığımı söyleyemem. Aile işlerinden uzak durmaya özen gösterdim.

Herhangi bir aile şirketinin, nokta.

Ama babam kalp krizinden sonra görev yapamaz hale geldiğinden, en büyük oğul ve varis olarak resmi görevlerimden daha fazla kaçamayacağımı biliyorum.

Robert'ı ofisinde, bir yığın dosyaya kaşlarını çatmış bakarken buluyorum. "Güzel manzara," diye yorum yapıyorum içeri girerken.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Aziz. Ne... Burada ne yapıyorsun?" "Özür dilerim, kafam karışmış olmalı, barı arıyordum," Şaka, etrafa bakarak.

"Saat sabahın dokuzu," diye iç geçiriyor Robert.

"Bir şişe sert bir şey açmak için daha fazla sebep." Tanrım, bu ofis daha çok bir hapisane hücreğine benziyor. Her şey yavan ve kurumsal, Masasını pencerelerden uzağa yerleştirdi, böylece hiçbir şey onu bilgisayar ekranından uzaklaştıramayacaktı. Ama yine de Robert her zaman çalışkan biriydi. Hatta aile fotoğraflarını sehpanın üzerine dizmiş, ebeveynlerimizle birlikte mutlu bir şekilde gülümsüyor.

Ve Edward'ın da dağlık bir arazide yürüyüş yaparken çekilmiş bir fotoğrafı.

On yıllık bir kederin yankısını hissederek çerçevenin üzerinde duraklıyorum. *Burada olmalıydın, ağabey. Ben değil.*

Ben asla.

Ama işler planladığımız gibi gitmiyor, bu yüzden fotoğraf çerçevesini yerine koyuyorum ve bir teslimiyet jestiyle Robert'a dönüyorum. "Yardım etmek için buradayım," diye açıklıyorum. "Babam bir süre daha iyileşme sürecinde olacak ve doktorlar ona her şey yolunda dedikten sonra bile, işleri azaltması gerekecek."

Robert sinirli bir ifadeyle, "Hepsini biliyorum," diye cevap verir. "Ben de toplantıdaydım."

"Bak, hayatını zorlaştırmak için burada değilim," diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Eğer beni yanında istemiyorsan, giderim ve seni kendi haline bırakırım..."

"Bu kadar kolay paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?" Robert sonunda sırtıyor ve kalın bir klasör yığınına bana doğru itiyor. "İyi deneme, ama alabileceğimiz tüm yardımı kullanabiliriz."

"Ben bile mi?"

"Sen bile. Hadi," diye ekliyor ve beni dışarı çıkarıp koridorun sonuna götürüyor. "O yokken babamın ofisinde çalışabilirsin. Böylesi daha güvenli. Tricia'nın

Muhtemelen burada senin cazibene karşı bağışıklığı olan tek sekreter sensin," diyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor.

"Beni hafife alıyorsun," diye sırtıyorum. Ve şu anda tek kişilik bir adam olduğum gerçeğini. "Ama endişelenmenize gerek yok. Ellerimi kendime saklayacağım ve gözlerimi... *Yıllık Düzeltilmiş Tahmin Matrisi*'ne dikeceğim," diyorum, yığının en üstündeki dosyayı okurken. Islık çalıyorum. "Pek de gişe rekorları kıran bir başlık değil, değil mi?"

"Başlık önemli değil, sadece üst satır." Robert, biz yanından geçerken masadan başka dosyalar da alıyor. "Üç aylık bülten yatırımcılara gönderilecek ve senden bazı önemli noktaları çıkarmanı istiyorum. Onları mutlu etmek için kullanabileceğimiz iyi haberler, gelecek ayki büyük deneme sonuçlarının açıklanmasına kadar onları oyalayabilir."

"Alzheimer ilacı mı?" Ben soruyorum ve Robert şaşırmış görünüyor. "Denemelerimizi takip mi ediyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Burada olup bitenlerden tamamen bihaber değilim," diyorum ona, gerçi Tessa'nın projeyle bağlantısı olmasaydı muhtemelen bu konuda hiçbir şey bilmiyor olacaktım. Ama kız kardeşi ilk denemeler aşamasında çalıştığından, projenin Tessa için önemli olduğunu biliyorum - Wren'in mirasının yaşamasının bir yolu. "Denemeler nasıl gidiyor?"

"Birkaç ay önce bitirdiler," diye yanıtlıyor Robert. "Şimdi sadece sayıları hesaplıyorlar ve biz duyurmadan önce hakem incelemesinden hızlıca geçiyorlar."

"Bu iyi." Robert'ın bana verdiği klasörlere göz atıyorum ama yeni ilaçlarımız ya da ilginç araştırmalarımızla ilgili hiçbir şey yok, sadece maliyet düşürmeyle ilgili kalın, sıkıcı görünümlü dosyalar var.

"Bu bülten halkla ilişkiler departmanının işi değil mi?" İçimi çekerek sordum.

Robert yüzünü buruşturur. "Babam kendisi yapmak için ısrar etti. Kişisel dokunuş. Yani..."

"... Şimdi onsuz boku yedin," diye başımı sallıyorum. Kontrol manyağı bir CEO'nun dezavantajı. "Anladım. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Olumlu bir dönüşü olan her şey. Genel gider tasarrufu, yeni hibeler, diyabet ilaçları için faydalı yan etkiler. İhtiyacınız olan her şey dahili güncelleme raporlarında olacak." Duraksıyor. "İç raporları okuyordun, değil mi?"

"Birkaç hafta geride olabilirim," diye cevap veriyorum. Daha çok yıllar gibi. "Ama üstesinden gelebilirim," diye onu temin ediyorum. "İyi haberler, büyük kârlar, çok yaşa Ashford."

"Pekala..." Robert isteksiz görünüyor ama diğer çalışanlardan biri koşarak gelip onu bir toplantı için uzaklaştırıyor, ben de babamın ofisine girip rastgele ilk dosyayı alarak işe koyuluyorum.

Kaldıraçlı Maliyet Analizi - Güney Avrupa bölümü.

Aman Tanrım.

BEŞ SAAT, iki espresso ve atıştırmalık odasından gurme çörekler aldıktan sonra, gözbebeklerimden finansal tahminler ve tıbbi terminoloji akmaya başladı. Bunca yıldır Ashford'dan uzak durmamın bir düzine nedeni var ve işin kuru, kurumsal doğası listenin başına hızla ilerliyor.

Düzeltilmiş laboratuvar harcamaları - Birleşik Krallık.

Esniyorum, bir sonraki klasörü tarıyorum. Dosyalardan zaten bir dizi olumlu hikâye çıkarmıştım ve neredeyse her yatırımcıyı Ashford'un dünyayı yenen hünerleriyle mutlu etmeye yetecek kadar bilgiye sahiptim, ancak Oxford'daki konumumuzun mali dökümlerini tararken duraklıyorum.

Bu doğru olamaz.

Yoğun baskıya kaşlarımı çatıyorum ama rakamlar değişmiyor.

Hesap çizelgesinde "arızı giderler" olarak adlandırılan bu giderlerin toplamı, normal harcama seviyelerinin üzerinde, ayda 50.000'i aşıyor ve raporun en arkasındaki dipnotları kontrol ettiğimde, bunların Dr. DeJonge'a şahsen ödendiğini görüyorum.

Adını hemen şirket içi personel veri tabanımızda aratıyorum ve Alzheimer ilacı projesinden sorumlu baş bilim insanı olduğunu öğreniyorum. Bir de fotoğrafı var: şık, siyah saçlı, küt saçlı ve soğuk mavi gözlü.

Valerie DeJonge.

Babamın Lancaster partisinde tartıştığı Fransız kadın. Ve neredeyse bir yıldır ona kayıt dışı yüklü miktarda ödeme yapıyor.

Lanet olsun.

Dosyayı alıp kafamı ofisten dışarı çıkarıyorum ve babamın güvenilir sekreteri Tricia'nın öndeki masada çalıştığı yere gidiyorum. "Bu numaralar hakkında bana kimin daha fazla bilgi verebileceğini bildiğinizi sanmıyorum, değil mi?" diye sordum.

"Muhasebe yardımcı olabilir," diye yanıtlıyor. "Harold'ı dene. O her şeyi bilir."

Duraklıyorum ve Tricia eğlenmiş görünüyor. "Dördüncü kat," diye açıklıyor. "Çok minnettarım."

Asansöre binip her şeyi bilen Harold'ı aramaya çıktım. Onu penceresiz bir bölmede buluyorum, saçları dökülmüş orta yaşlı bir adam, gevşek bir süpermarket sandviçinin üzerine eğilmiş.

"Harold?" Soruyorum. Başını kaldırıp baktı ve gördüğü manzara karşısında Ben.

"Ben... Umm... Bay Saint Clair," diye geveledi, hardalı gözünden silmeye çalışarak

Gömlek. "Tüh. Yani, vay canına. Merhaba. Kayboldun mu?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Gülümsüyorum. "Bana Aziz de," dedim ona. "Bana bir konuda yardım edebileceğini umuyordum..."

Etrafıma bakıyorum. Tanrım, burası iç karartıcı, göz alabildiğine kübikler. Belli ki iç dekorasyon bütçesini üst kata harcamışlar.

Ve yemek bütçesini de.

"Neye ihtiyacınız var?" Harold öğle yemeğini bir kenara bırakıp okuma gözlüklerini takarak soruyor.

"Bu bütçe kalemleri," diye açıklıyorum, bir sandalye çekip ona hesap çizelgesini göstererek. "Yanlış okuyor olmalıyım. Yeni masraflar bana çok yüksek görünüyor."

"Hmm..." Harold rakamları hızla değerlendirerek sayfaları çeviriyor. "Hayır, bakın, burada yazıyor, yılın başından itibaren laboratuvar ekipmanı bütçesini daha ayrıntılı olarak ayırmaya başladılar," diye açıklıyor, tekrar yukarı bakarak. "Eskiden arızı giderler ana bütçenin içinde toplanırdı. Bu yüzden aniden artmış gibi görünüyorlar."

"Ama bu ödemeler satıcılara gitmez mi?" Hala bir şeylerin doğru olmadığına dair içgüdülerime takılmış bir şekilde soruyorum.

"Evet, öyle. Bak, işte, ek döküm." Harold bana bir sıra daha rakam gösteriyor - her ay 50.000'le eşleşiyor, hepsi yasal ve usulüne uygun. "Baban bunu bizzat imzaladı, o yüzden endişelenmene gerek yok," diye beni rahatlatıyor. "Hepsi birbirini tutuyor."

Ama öyle değil.

Ancak Dr. Valerie DeJonge'un kişisel hesabına yapılan doğrudan ödemelerin yer aldığı dipnotlara işaret etmek yerine dosyayı kapatıyorum. Ayağa kalkarak, "Teşekkürler Harold," diyorum. "Çok yardımcı oldun."

Öksürüyor. "Teşekkür ederim, Bay -yani Aziz. Cevaplara ihtiyacınız olursa her zaman yanınızdayım."

Başımı sallayıp vedalaşıyorum ama ofise geri döndüğümde ihtiyacım olan cevapları bana verebilecek tek bir kişi olduğunu anlıyorum. Dr. DeJonge'un neden doğrudan şirket hesaplarından bu kadar büyük bir kişisel ikramiye aldığını tam olarak bilen adam.

Babam.

Tricia ile takvimine baktığımda, bu öğleden sonra St. Guy's hastanesinde bir kontrol randevusu olduğunu görüyorum. Buna sevindim. Bu konuşmayı annemden mümkün olduğunca uzak tutmayı tercih ederim. Ama hastaneye gidip VIP kanadındaki süitine çıktığımda yalnız olmadığını görünce şaşıyorum.

İçeride onunla birlikte artık tanıdık gelen Fransızca bir ses duyuluyor. Kapı aralık, bu yüzden dışarıda durup içeride devam eden tartışmayı dinliyorum.

"Bu şekilde devam edemem," diye ısrar ediyor Valerie. Sesi duygusal geliyor ve babamın sert, sinirli ses tonundan onun da mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

"Neye bulaştığınızı biliyordunuz. Kimse seni zorlamadı."

"Öyle mi? Ne de olsa ben sizin çalışanınızım. Belki söylersem insanlar farklı bir gözle bakar."

"Bu bir tehdit mi?" Babamın sesi titreyerek yükseliyor.

"Nasıl istersen öyle kabul et. Bunu saklayamazsın Alexander," diye ekliyor. "Ve ben de bunu senin için daha fazla saklayamam."

"Sakin-"

Sesindeki öfkeyi duyuyorum ve kapıyı usulca iterek açıyorum. "Merhaba baba," diyorum yüksek sesle.

Donup kalıyorlar, odanın diğer ucunda birbirlerine yakalanıyorlar. Babamın yüzü öfkeyle kaplı ve Valerie'nin kolunu sıkıca kavıyor. Yakından bakınca onu çeşitli partilerde ve Ashford etkinliklerinde gördüğümü fark ediyorum. Ama o zamanlar, sanki daha iyi yerlerde olması gerekiyormuş gibi yüzünde hep bir sabırsızlık ifadesi vardı.

Şimdi, sarsılmış görünüyor.

"Umarım bölmüyordumdur," diyorum dikkatle.

"Elbette hayır," diye yüksek sesle bağılıyor babam ve onu serbest bırakıyor. Valerie serbest kaldığı anda babamdan uzaklaşıyor. Kendini toparlıyor ve bana kibar bir gülümseme sunuyor. "Ben de tam gidiyordum. Alexander," diyerek babama başını sallıyor. "Bu konuşma henüz bitmedi. Yakında konuşuruz."

Topuklu ayakkabılarını yere vurarak dışarı çıkıyor.

Babam nefes veriyor ve yatağa çöküyor. "Her şey yolunda mı?" Dikkatlice soruyorum.

"Oh evet." Babam hemen söyledi. "Sadece laboratuvarıda birkaç aksaklık oldu. Teslim tarihleri vesaire. Bilim insanlarının nasıl olduğunu bilirsin. Zekidirler ama çok gergindirler."

Bir mendil alır ve alnını siler. Eli titriyor.

Lanet olsun.

Onun kişisel meselelerinden uzak durmak istedim ama belli ki bu iş kontrolden çıkmaya başladı.

"Bana numara yapmak zorunda değilsin," diyorum yavaşça. "Neler olduğunu biliyorum."

Babam başını kaldırıyor ve yüzünde bir panik ifadesi belirliyor. "Oğlum-"

"Valerie'yle olan bu ilişki," diye sözünü kesiyorum o daha inkâr edemedi. "İkinizi etrafta gizlice dolaşırken gördüm. Burada, Lancaster partisinde... Birilerinin sizi küçük baş başa görüşmelerinizde yakalaması an meselesi."

Bir duraklama oldu. "Haklısın." Babam başını eğiyor, hatta rahatlamış görüldüğüne yemin edebilirim. "Özür dilerim."

"Bana bir özür borçlu değilsin," diyorum soğukkanlılıkla. "Kiminle takıldığın beni ilgilendirmez. Ama ödemeler? Ayda elli bin pound, doğrudan şirket fonlarından mı? Bu çok özensiz baba. Bunu saklamak için ne kadar yaratıcı muhasebe yaparsan yap," diye ekliyorum. "Eğer ben bunu defterlerde bulabiliyorsam, herkes bulabilir."

Babam kafasını kaldırıp bakıyor, yüzü aydınlanıyor. "Ofiste miydin?"

"Yardım edeceğimi söyledim. Ve yardım ettiğim için şanslısın," diye ekliyorum. "Metresine yaptığın ödemelerin resmi bir denetimde ortaya çıkmasını gerçekten istiyor musun? Yatırımcı bültenlerinde pek iyi görünmeyeceği kesin."

Başını sallıyor, sakinleşmiş görünüyor. "Haklısın. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Endişelenmene gerek yok," diye ekliyor. "Bitti artık. Bitireceğim, söz veriyorum."

"Güzel." Rahatlamış bir şekilde cevap veriyorum. Bir kez olsun babama yaşam tercihleri konusunda ders veren ben oluyorum ama rol değişimi, annemle babamın seks hayatını bir an için bile olsa düşünmek zorunda kalmamı teselli etmiyor. "Kontrolün nasıl geçti?" Konuyu değiştirdiğim için memnun bir şekilde soruyorum. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Ağırdan almak ve daha fazla sebze yemekle ilgili her zamanki nasihatler. Annen günde iki kez smoothie getirtiyor," diye ekliyor yüzünü buruşturarak. "Güzel, az pişmiş bir biftek için neler vermezdim."

"İyileştiğin sürece sorun yok." Kalktım, gitmeye fazlasıyla hazırdım. "Ve Dr. DeJonge ile her şey ne kadar çabuk tamamlanırsa, o kadar az stres altında olursun."

"Sanırım günaha karşı koyamadım. Oğul gibi, baba gibi, ha?" Bana zayıf bir gülümseme sunuyor ve bu fikir karşısında dişlerimi sıkıyorum.

"Artık değil."

Babam şaşırmış görünüyor. "Şu Amerikalı kız seni hala meşgul ediyor mu?"

"Adı Tessa ve evet." Kapıya doğru yöneldim. "Oh, ve muhasebedeki Harold'a terfi veriyorum. Ve zam."

Dışarı çıkıyorum.

Tanrı biliyor ya, bu karmaşadan birileri kazançlı çıkmalı. Valerie babamdan küçük bir servet aldığına ve kendisi de bu ilişkiden faydalandığına göre, son gülen Harold ve yumurtalı sandviçleri olacak gibi görünüyor. İyi oldu. Babamın seks hayatı hakkında ne kadar az düşünürsem o kadar iyi. Ama hastaneden çıkarken, sözleri aklımdan çıkmıyor.

Oğul gibi, baba gibi.

Doğru, zevk peşinde koşmayı asla geri çevirmedi, ama ahlaki kurallarımın hile ve aldatmadan uzak durduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Özellikle de şimdi, Tessa'yla, onun düşünceleriyle bu kadar meşgulken aklımda başka bir kadına yer yok.

Şakacı, alaycı gülümsemesi.

Nadir, parlak kahkahası.

Sıkı amcığı beni unutulmaya ve geri dönmeye zorluyordu.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazmaya başladım. "*Seni özliyorum.*"

Ama tam zamanında durup siliyorum. Bu çok fazla, çok erken. Ona zaman ayırmak ve bunu doğru yapmak istiyorum.

Çünkü içimden bir ses onun doğru kişi olduğunu söylüyor. Ve bunu yürütmek için sonsuza kadar vaktimiz var.

Ckapt'ca 7

OceanofPDF.com

ficssa

M Odak noktam Oxford'dan milyonlarca kilometre uzakta olabilir - şüpheliler listemi gözden geçiriyor ve Saint ile geçirdiğim tembel hafta sonunun anılarına kapılmış olabilirim - ancak bu haftaki akademik programım net: İhtiyacım var

bursumu ve vizemi kaybedip Amerika'ya geri gönderilmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor.

Kitaplara sıkı sıkıya sarılmalıyım.

Neyse ki, Saint'in şehir evi saklanıp ders çalışmak için mükemmel ve o etrafta dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan, okuma listemi hızla bitirmeyi ve hafta için iyi bir ilerleme kaydetmeyi başarıyorum. Lüks espresso makinesi ve atıştırmalıklarla dolu dolaplar da kesinlikle zarar vermiyor. Çarşamba günü, bugün teslim edilmesi gereken bir makaleyi bitirmek üzereydim ve kapı zilini duyduğumda bu dönemi atlatabileceğimi hissediyordum.

Saint'in kütüphanesini çalışma odam olarak benimsediğim yerden aşağıya sığıyorum. "Jia," diyorum şaşkınlıkla, eski oda arkadaşımı dışarıdaki merdivenlerde dikilirken bulduğumda. Kollarında bir kutu vardı ve yüzünde yargılayıcı bir ifadeyle Saint'in evine bakıyordu.

"Güzel ev," diyor yanımdan geçip koridora bakarak. "Sanırım artık neden bizimle apartmanda kalmadığını biliyorum."

"Merhaba," diyorum dikkatlice, artık pasif-agresif yorumlarına alışmıştım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Geride bir şeyler bırakmışsın," diyor ve kutuyu bana doğru itiyor. Dengemi kaybederek kutuyu kavırıyorum ve içinde bazı kitaplarımın ve kâğıtlarımın dikkatsizce buruşturulduğunu fark ediyorum.

"Getirdiğin için teşekkürler," diyorum neşeyle.

"Senin için saklamayı düşündük," diye ekliyor Jia, bana sırtarak. "Profesörle bir dahaki sefere ayrılmanız için. Kris beş pounduna bahse girerim hafta sonuna kadar geri dönersin, ama bence Kasım'a kadar dayanabilirsin."

"Vay canına, teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Kendine güvenin çok dokunaklı."

"Ne bekliyordun ki?" diye soruyor. "Birliktesiniz, ayrılıyorsunuz, tekrar buraya gelip ona yaltaklanıyorsunuz... Bu iyi bir görüntü değil. İnsanlar konuşuyor, üniversite çevresinde," diye ekliyor. "Sen, Saint ve küçük kirli ilişkiniz hakkında."

"Ve eminim hepsine kendi işlerine bakmalarını söylüyorsunuzdur." Neşeli tavrım artık zorlanıyor. Benim için gerçekten endişelendiği için burada olmadığı açık, sadece bıçağı saplamak istiyor. "Her neyse, kutu için teşekkürler. Üniversiteye gitsem iyi olacak. Dersime geç kalmak istemiyorum."

"Neden, Aziz öğretmenlik mi yapıyor?" Jia sırtarak geri çekiliyor. "Notunuzu çoktan aldığınızı sanıyordum."

Yürüyüp gitti ve ben de kaşlarımı çatarak kapıyı yüzüne kapattım. İlk başlarda Jia ve Kris'le takılmak hoşuma gitmişti ve gerçek arkadaşlar olabileceğimizi düşünmüştüm ama çok geçmeden eğlenceli maceralarının ve dedikodularının altında gerçekten kötü bir damar olduğunu fark ettim.

Şimdi de bunu kanıtladı.

Ama onun şirret yorumları üzerinde duracak vaktim yok; kitaplarımı ve ceketimi alıp bir sonraki dersimin başlayacağı Ashford College kampüsüne doğru aceleyle yola çıkıyorum. Profesörün ofisi Doğu Kanadı'nda, gıcırdayan bir merdivenin yukarısında ve odaya girdiğimde dersin çoktan başlamış olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Çok özür dilerim," diye geveliyorum ve odada defterlerini çıkarmış, yüzlerinde çalışkan ifadelerle oturan diğer dört öğrenciye bakıyorum. Oxford küçük, zorlu çalışma gruplarıyla övünür ama fark edilmeden içeri sızmayı zorlaştırmıyorsa ne olayım. "Saat dört buçukta buluşacağımızı sanıyordum?" Basılı programımı kontrol etmek için çabalayarak soruyorum.

Öğretmen Profesör Abernathy, "Bu sabah e-posta gönderdim ve saati dörde aldım," diye açıklıyor. Kırklı yaşlarında, uzun boylu, doyurucu bir kadın; üniversitede Romantik şiirlere ve ayaklarının dibinde yatan iki fino köpeğine olan sevgisiyle tanınıyor.

"Ah, çok özür dilerim," diyorum tekrar, oturacak bir yer bularak. "Çok meşguldüm; kontrol etmek aklıma gelmedi. Al bakalım," diyerek, şimdi yine aceleden buruşmuş olan basılı ödevimi ona doğru itiyorum.

Sınıf arkadaşlarım birbirlerine bakıyorlar ve ben de kendimi azarlanmak için hazırlıyorum. Abernathy sert ama adildir ve geç kalmaktan nefret eder, ama bugün bana şaşırtıcı derecede anlayışlı bir gülümseme veriyor.

"Elbette, şu anda yapacak çok işiniz olmalı. O nasıl?" diye soruyor.

Göz kırıyorum. "Kim nasıl?"

"Alexander St. Clair," diye devam ediyor profesör. "Saint, Londra'da onunla birlikte olduğunuzu ve aileye destek olduğunuzu söylüyor. Bu hafta kompozisyonuna biraz daha zaman ayırmak istersen hiç sorun değil," diye ekliyor sempatik bir gülümsemeyle. "Anlıyorum, zor bir dönem olmalı."

"Oh." Yutkundum, şaşırdım. *Saint onu mu aramış?* "Teşekkürler. Bu... Bu harika olurdu. Durumu iyiye gidiyor Bay Saint Clair. Saint tamamen iyileşmesinin beklendiğini söyledi."

"Harika bir haber," diye gülümsüyor Abernathy. "Lütfen en iyi dileklerimizi iletin ve Saint'e dönüşünde en sevdiği viskiden bir şişe hazırlayacağımı söyleyin."

"Yapacağım."

Koltuğumda biraz daha alçalıyorum ve diğer öğrencilerin bakışlarını üzerimde topluyorum. Abernathy tartışmayı yeniden başlattı. Dersin geri kalanında dikkat çekmemeye çalışıyorum ve sadece arada sırada yarım yamalak yorumlar yapıyorum ama ders bitip de hepimiz aşağıya, avluya indiğimizde birdenbire yine ilgi odağı oluyorum.

Sınıf arkadaşlarımdan biri alaycı bir tavırla, "Güzel olmalı," diyor. Şımarık ve gösterişli bir kız ve her yerinde 'A alan öğrenci' yazıyor. "Devamsızlığını affettirmek için bir Duke'un nöbetçi olması."

Bir diğeri alaycı bir tavırla, "Bazılarımızın yüksek mevkilerde bizi arayacak ve kancadan kurtaracak arkadaşları yok," diyor. Her zaman son sözü söylemeyi seven bir sporcu tipidir. "Bir dahaki sefere ödevimi geciktirdiğimde özel bir iyilik isteyerek bunu denemeliyim."

"Üzgünüm, Profesör, verilen okumayı yapamadım, ama bakın, erkek arkadaşımın bir not getirdim!"

Kaba bir şekilde gülüyorlar ve Jia'nın küçük sürtük şenliğinden sonra içimden bir şey kopuyor. "Pardon, liseye geri mi döndük?" Sırayla onlara bakarak soruyorum. "Çünkü bütün bu çocukça dedikodular yüzünden kafam karıştı. Neden siz büyüyüp kendi hayatlarınıza odaklanmıyorsunuz, ben de kendi hayatımla ilgileneyim?"

Kaşlar kalkıyor ve şaşkın bakışlar var ama kimse benim patlamamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Barda senin sıran Tarquin," diyor kız hiç duraksamadan. "Jules bu gece JCR'de *Blackadder*'ı göstereceklerini söyledi, yarın da bop var..."

Grup, yaklaşan sosyal planlar hakkında sohbet ederek ve birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi şakalara gülerek uzaklaşır.

Gidişlerini izlerken içimde bir burukluk hissediyorum. Evet, şımarık gibi davranıyorlar ama bunun nedeni öyle olabilmeleri. İlk üniversite deneyimimi hatırlıyorum. Partiler, geç saatlere kadar süren geceler ve hepsinin mutluluk verici özgürlüğü. Oxford bir düdüklü tencere olabilir ama bu çocuklar için hala yetişkin hayatının kaygısız bir tadı. Benim gibi omuzlarına yük bindiren bir yükleri yok.

Bedeli ne olursa olsun peşinden gitmeye yemin ettiğim bu karanlık görevde olduğumu hayal bile edemezlerdi.

Wren.

Sebastian Wolfe'un şüpheli listemden çıkarılmasıyla gerçek suçluya daha da yaklaşıyorum ve biliyorum ki kız kardeşimin hak ettiği cevaplara ulaşmam uzun sürmeyecek. Bırakın sınıf arkadaşlarım ve Jia benim özel muamelemenden yakınlıkla ucuz puanlar toplansın. Aklımda daha önemli şeyler var.

Saint'in evine geri dönüyorum, eve girmeden önce köşedeki dükkândan biraz yiyecek almak için duruyorum. Burası onsuz çok sessiz ve sık sık arayıp mesajlaşmamıza rağmen onu her geçen gün daha fazla özlediğimi fark edince şaşıyorum.

"Yeni kankan Harold nasıl?" diye soruyorum, süt ve yumurta paketlerini açarken.

Saint bir emoji ile cevap veriyor. '*Kar/zarar tabloları üzerinden bağ kuruyoruz.*

Ders iyi miydi?'

'İyiydi,' diye

yalan

söyledim.

Günlerdir masa başında oturmaktan başka bir şey yapmadığım halde tüm bu dramadan dolayı kendimi bitkin hissediyorum, bu yüzden kendime bir kadeh şarap koymaya ve rahatlatıcı bir banyo yapmak için üst kata çıkmaya karar veriyorum. Işıkları kısıyorum, yarım şişe pahalı lavanta yağını büyük ayaklı küvete döküyorum ve çok geçmeden banyo mis kokulu bir buharla doluyor.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve iç çekerek sıcak suya giriyorum.

Ahhh.

Çıplak tenimde harika bir his uyandırıyor ve zihnimin dolaşmasına izin vererek köpüklerin tadını çıkarıyorum.

Ve ellerim.

Islak tenimi okşarken, bu küvete en son Saint'le birlikte girdiğimi hatırlıyorum. Tamamen giyinik bir şekilde yanıma tırmandı, sıırılsıklam olmasını umursamıyordu. Ağzının boynumdaki hissini hatırlayarak zevkle iç geçiriyorum... Elleri göğüslerimin üzerinde kayıyor...

Tam parmaklarımı kalçalarımın arasına daldırıyordum ki küvetin yanındaki küçük taburede titreyen cep telefonumun sesi duyuldu. Arayan adamın ta kendisiydi.

"Çıplak olduğumu ve seni düşündüğümü hissedebiliyor musun?" Telefonu hoparlöre alıp tekrar yerine koyarak boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Saint'in kıkırdaması alçak ve gırtlaktan geliyor. "Şu anda hoparlörde olsaydım ne yapardın?"

"Harold'a merhaba derdim," diye cevap veriyorum gülümseyerek.

Gülüyor. "Hayır Harold. Sonunda ofiste geceyi bitirdik. Şimdi evdeyim. Yalnızım. Keşke orada seninle olsaydım."

"Keşke sen de burada olsaydın. Köpük banyosu yapıyorum..." Ona cilveli bir şekilde söyledim. Kısık bir inleme sesi çıkarıyor. "Şimdi bana eziyet ediyorsun."

"Tamamen ıslak, çıplak ve ıslağım..." Bir bacağıma köpüklerin içinden kaldırıp gerinerek kabarcıkların tenimden aşağı kayışını izleyerek alay ediyorum.

"Söyle bana," diyor. "Ellerinin nerede olduğunu söyle."

"Sen karar ver." Nefes alıyorum, bir beklenti ürpertisi hissediyorum. "Nerede olmalarını istiyorsun?"

"Göğüslerine," diye homurdanıyor Saint ve sesindeki şehvet midemin kıvrılmasına neden oluyor. "Kendine dokun. Meme uçlarınla oyna."

Söylediğini yapıyorum, suya geri batıyorum, göğüslerimin hassas kabarıklığını okşuyor ve alay ediyorum. Meme uçlarımla etrafında dönüyorum, onun ellerinin beni tatmin ettiğini, parmaklarının sert tepeleri çimdiklediğini hayal ediyorum...

Yüksek sesle inliyorum ve Saint hattın aşağı bir nefes tıslıyor. "Siktir, Tessa..."

Gülümsüyorum, aynı odada olmasam bile onun üzerinde böyle bir etki yaratabildiğime seviniyorum. "Seni istiyorum," diye inliyorum yine. "İçimde..."

"Kahretsin, bunu ben de istiyorum. Ama bensiz kendi başının çaresine bakmak zorundasın, değil mi bebeğim?" Saint'in sesi alçak ve baştan çıkarıcı, beni teşvik ediyor. "Benim için amlınla oyna. Klitorisini güzelce ve yavaşça okşa."

Elimi karnımın üzerinden bacaklarımın arasına doğru indiriyorum. Klitorisimi buluyorum ve tıpkı bana söylediği gibi yavaşça okşamaya başlıyorum. Zevk dalgaları

vücutuma yayılıyor, nazik dokunuşumla-

Dışarıdan, arka bahçeden bir ses geliyor. Eve yak ın bir yerden takırdama sesi.

Sıçrayarak doğruldum.

"Bunu duydun mu?" Kalbim aniden hızlanarak soruyorum.

"Benim için inliyor musun?" Saint cevap veriyor, hala dumanlı, ama baştan çıkarma şu anda aklımdaki son şey.

"Hayır, bir ses vardı," diyorum ona ve banyodan çıkıyorum. Bir bornoz alıp üzerime sarıyorum ve bakmak için pencereye doğru ilerliyorum.

Dışarısı karanlık ama güvenlik ışıkları pırıl pırıl parlıyor. "Işıklar sadece dışarıda bir şey varsa yanıyor, değil mi?" Panik yapmamaya çalışarak soruyorum.

"Muhtemelen sadece bir tilkidir. Her zaman çöp kutularına girmeye çalış ırlar," diyor Saint beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Yemin ederim birini duydum," diye tekrarlıyorum, etrafıma bakarak. Avlu gölgeli ve buradan göremiyorum ama yine de sanki dışarıda biri varmış gibi hissediyorum. İzliyorum. "Azizim, şaka yapmıyorum."

"Sorun yok," diye hemen güven veriyor Saint. "Şu anda güvenlik uygulamasına giriş yapıyorum. Her şey yolunda görünüyor," diye rapor veriyor bir süre sonra. "Tüm kapılar ve pencereler alarmlı. Kameralarda hiçbir şey yok. Güvendesin bebeğim. Söz veriyorum."

Nefes veriyorum. "TAMAM..."

Pencereden geri çekiliyorum ve perdeleri kapatıyorum. Banyo hâlâ dumanı tüten bir sıcaklığa sahip ama ruh halim bozuldu. "Sanırım artık yatmaya gideceğim," diyorum Saint'e. "Uzun bir gün oldu."

"Bu konuda endişelenmeyeceksin, değil mi?" Saint endişeli bir ses tonuyla soruyor. "İstersen bu gece arabayla gelebilirim-"

"Hayır, ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, şimdi kendimi biraz aptal hissediyorum. "Dediğin gibi, muhtemelen sadece bir tilki ya da azgın bir rakun."

"Şu azgın piçler," diye onaylıyor Saint. "Pekâlâ, iyi uykular. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Herhangi bir şeye," diye tekrarlıyor.

"Yapacağım. İyi geceler."

Telefonu kapatıp boş odaya bakıyorum. Evde tek başıma olmanın verdiği huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordum ama şimdi içimdeki huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum.

Eğer dışarıda biri varsa.

Bu görevde çoktan yaralandım: Şehirde takip edildim ve Blackthorn Topluluğu'nu araştırmayı bırakmam için beni uyaran ürkütücü gizemli bir adam tarafından saldırıya uğradım. Şimdi, bunun ne kadar tehlikeli olacağını merak ediyorum.

Peşinde olduğum adamın, onu ifşa edersem kaybedecek çok şeyi var. Suçlarını gizli tutmak için ne kadar ileri gitmeye razı olur?

OceanofPDF.com

Bölüm 10

OceanofPDF.com

ficssa

I uyuyamıyorum. Kendime duyduğum sesin bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama huzursuzluk hissini, saatler geçtikçe tetikte bekleyen o farkındalık karıncalanmasını atlatamıyorum ve Saint's'te tek başıma dönüp Yat duruyorum.
ak.

Biri beni mi izliyor?

Belki de aşırı tepki veriyorum, ama bunun yerine kendimi korumaya mı çalışıyorum diye düşünmeden edemiyorum: Savaş ya da kaç içgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Her iki durumda da, bütün gece her sestten irkiliyorum ve şafak pencerelerin dışında söktüğünde, bitkin ve kaçmaya hazırım. Haftanın geri kalanında burada, gölgelerden korkarak, boş bir evde tek başıma kalmamın imkanı yok, bu yüzden kitaplarımı topluyorum ve erken bir trenle Londra'ya gidiyorum, şehrin gürültülü karmaşası için ürkütücü eski sokakları geride bırakıyorum.

Her kilometrede gerginliğim azalıyor ama yine de Kensington'a varıp Saint'in kapısına geldiğimde kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Benim muhtaç ve paranoyak olduğumu mu düşünecek? Ama elinde kahve fincanı ve dağınık yatak başıyla kapıyı açtığı anda doğru seçimi yaptığımı anlıyorum.

Sarılmak için kendimi onun kollarına gömdüğümde daha iyi hissediyorum.

"Bu ne hoş bir sürpriz," diyor Saint, geri çekilip ağzıma hoş geldin öpücüğü kondurarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni özledim," diyorum, ki bu doğru. 'Kendi gölgemden korkma' kısmını geçiştirmeye karar verdim.

"Ben de seni özledim." Saint daha geniş gülümsüyor ve beni daha uzun, yavaş bir öpücük için kendine çekiyor. İç çekiyorum, ona doğru batıyorum, sonunda kendimi güvende hissediyorum.

kucaklamasının sıcaklığı. "İçeri gel," diyerek çantamı aldı ve beni içeri götürdü. "Taze kahve ve tarçınlı çörekler var."

"*Pişirdin* mi?" Bön bön bakıyorum.

Sırıttırıyor. "Hayır, onları dün ofisten çaldım."

"Ofis senin," diyorum gülümseyerek. "Teknik olarak, tüm mobilyaları alıp gidebilirsin ve bu hırsızlık olmaz."

"İyi bir noktaya değindin." Saint beni mutfığa götürüyor ve benim için taze bir fincan kahve doldurup ellerime koyarken bir parça hamur işi koparıp dudaklarımın arasına atıyor.

Şeker, kafein ve günaydın öpücüğü mü? Bütün hafta Oxford'da neden yalnız uyuduğumu merak ediyorum.

Masaya yerleşiyorum, kahvemi yudumluyorum ve Saint'in işe gitmek için hazırlanmasını izliyorum. Şimdiden o önsezili tedirginliği kilometrelerce ötede, Oxford'da bırakmışım gibi hissediyorum ve şimdi hafif şakalaşmalar ve şefkatli öpücüklerden başka bir şey yok, bu da beni yeniden kendim gibi hissettiriyor.

Doğru hissettiriyor.

"Ne?" Saint baktığımı fark etti.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum. Ona karşı hislerim gün geçtikçe daha da derinleşiyor ama bunun ne anlama geldiğini düşünmeye henüz hazır değilim. Onun yerine "Babanın daha iyi olması harika," diyorum. "Yeni bir gelişme var mı?"

Saint duraksıyor. "Dün onu kontrol randevusunda gördüm," diyor ama bu durumdan pek memnun görünmüyor.

"Aile meseleleri mi?" Yumuşakça soruyorum.

Başını sallıyor, açıklama yapmak zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyor. "Aile meseleleri."

"Bence yardım ettiğin için harikasın," diyorum içtenlikle.

"Yani seni bütün gün yatağıma çıplak bağlamak varken mi?" Saint bana için için yanan bir bakış fırlatıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

"Ya o ya bu değil, biliyorsun... Yatağın bu gece de burada olacak. Ben de öyle."

"O zaman buna güven." Saint eğilip beni sert ve ateşli bir şekilde öpüyor ve her bir pis sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem kalmıyor.

Sonunda geri çekiliyor. "Keşke kalabilseydim ama bu sabah gerçekten kaçırmamam gereken bir sürü toplantım var."

"Eğlenmeme gerek yok," diye söz veriyorum ona, düğmeli gömleğini düzeltirken. "Hâlâ kitaplara gömülmem gerekiyor. Okumam gereken bir sürü şey var ve bir de ödevim var. Sen git Ashford Pharma ekibinin üretken bir üyesi ol."

Aziz yüzünü buruşturur. "Böyle söyleme," diye itiraz ediyor, ceketini ve anahtarlarını topluyor. "Bir dahaki sefere gri bir takım elbise giyip Harold'la briç oynuyor olacağım."

Gülüyorum. "Bence sıkıcı bir şirket asalağı olmaktan çok uzaktasın," diye onu rahatlatıyorum. "Harold hafta sonları çılgın seks partilerinden de hoşlanmıyorsa...."

Saint güler. "Asla bilemezsin. Kocasını Clive'in bir fotoğrafını gördüm. Gerçek bir gümüş tilki."

Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum ama "Max ya da Hugh'a nasıl yaklaşabileceğimizi düşündün mü?" diye sormadan edemiyorum.

Saint'in gülümsemesi birazcık kayıyor. "Max hâlâ Avrupa'da," diye yanıtlıyor. "Kim bilir ne yapıyor, ama muhtemelen bir yat, içki servisi ve kadın kayak takımının yarısını içeriyor. Hugh'la squash oynayacaktık ama o gelecek haftaya erteledi. Sanırım onun da işi başından aşkın."

"Tamam," diye sabırsızlığımı bastırıyorum. Bir gün gecikme, bir hafta... Sonuçta fark etmez. Eğer zamanımı bekler ve akıllıca davranırsam, ihtiyacım olan cevapları bulacağım.

"Hiçbir şey için acele etmeyeceksin, değil mi?" Saint yüzüme bakarak soruyor.

Başımı salladım. "Sana söz verdim, değil mi?" Ona veda öpücüğü vermeye giderken soruyorum. "Oyun için senin aramanı beklemekten memnunum."

Saint tekrar gülümseyerek beni kollarına çekiyor. "Bu bir Amerikan spor deyimi mi?" diye soruyor alay ederek.

Sırıttıyorum. "Neden? Kuyruklara ve amigo kızlara karşı bir şeyin mi var?"

"Bunlardan sadece birinin ne olduğunu biliyorum ve evet, şimdi siz söyleyin..."

Boynuma sokuluyor, ben de şakacı bir şekilde onu uzaklaştırıyorum. "Bu gece," diye söz veriyorum, şimdiden onun hınzır dokunuşunu bekliyorum. "Bana alkışlamaya değer bir şey verebilecek misin göreceğiz."

"Buna güvenebilirsiniz."

SAINT OFİSE GİDİYOR ve ben de okuma listemi gözden geçirmeye koyuluyorum - bu kez pencerenin dışındaki kuş cıvıltılarına aldırmadan. Yine de, panik beni programımdan uzaklaştırmadan nihayet rahatlayabilsem de, aklımın listemdeki bir sonraki şüpheliyi incelemek için dolaşmasına engel olamıyorum.

Max Lancaster.

Yakışıklı, çekici, medya patronu olma yolunda... CEO babası oldukça güçlü ve Max'in Wren'e söylediğinden daha yakın olduğunu zaten biliyorum. Ama bunun ötesinde, ilişkileri hala bir gizem ve bunun onun saldırısıyla nasıl bağlantılı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama belki başka birinin vardır.

Bir an ilham geldi, telefonumu çıkardım ve Max'in nişanlısı Annabelle'e mesaj attım. Benim yaşımda ve Saint'in arkadaşları arasında bana en dostça davranan o oldu. Onun şen şakrak mizahı Blackthorn Topluluğu hakkındaki ayrıntıları benim için çoktan doğruladı.

Başka ne tür bilgilere sahip olabilir?

"Londra'dayım... öğle yemeği yemek ister misin? Ona mesaj atıyorum ve bir dakika sonra cevap geliyor.

'Evet! Spa günü mü? Gel bana katıl.'

Adresi ve saati mesaj atıyor, derslerime odaklanmam gerektiğini bilsem de baş parmağımla onaylayarak cevap veriyorum. *Bu bir araştırma*, diyorum kendime ve kitaplarımı kapatıyorum. Ve hayatımda başka ne olursa olsun, Wren'e saldırıyı bulmak her şeyden önce gelmeli.

Ayrıca, gergin bir gecenin ardından, bir spa günü fikrinin oldukça cazip olduğunu itiraf etmeliyim. Annabelle'in gönderdiği adrese vardığımda, mermerden ve taze güllerden oluşan şık ve modern bir spa bulduğumda, doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Tessa! Bebeğim!"

Annabelle beni lobide karşılıyor, üzerinde kürklü beyaz deri diz üstü çizmeler ve ona uygun beyaz bir parka var, sanki Bond Caddesi'nde değil de yamaçlarda gezinecekmiş gibi görünüyor. "Şehirde olman çok güzel," diye sevinçle haykırıyor ve bana neşeli bir gülümseme gönderiyor. "Bir araya gelip biraz kız kıza vakit geçirelim diye düşünüyordum. Sen ve Saint hakkında *her şeyi* duymak istiyorum."

Annabelle bizi check-in işlemlerinden geçiriyor ve çok geçmeden ikimiz de mayolarımızı çıkarmış, loş bir dalma havuzunda buharda pişiyor ve salatalık sularımızı yudumluyoruz.

"Ahh," Annabelle iç çekerek suya batıyor. "Buna ihtiyacım vardı. Yemin ederim, bu düğünün tam bir saçmalığa dönüşmesini engellemeye çalışırken on yıl yaşlandım. Max'in üvey annesinin planlamaya burnunu sokmaya çalıştığını biliyor musun? Bebeğim, sen dört numaralı eşsin ve ben bile Cyrus'un şimdiden senin yerine birini aradığını biliyorum. Gelin buketimle ilgili büyük fikirleri bir kenara bırak!"

Gülümsüyorum. Dalma odası Fas spa'sı gibi döşenmiş, mumlar titriyor ve sadece birkaç kişi uzak köşedeki buz banyolarından birine girmeye cesaret ediyor. "Max tüm bunlar hakkında ne diyor?" Sohbeti asıl merak ettiğim konuya yönlendirerek soruyorum.

"Planlama umurunda bile değil," diye dalga geçiyor Annabelle. "Hâlâ çılgın bir kaçamak için bastırıyor ama hadi ama, ailem beni öldürür ve Lancaster'lar bile tam saha pres istiyor. Cyrus *Hello!* dergisi için bir düğün çekimi yapmamı bile önerdi," diye ekliyor ışıldayarak.

"Yapacak mısın?"

Başını sallar. "Oh, Tanrım hayır. Teklif etmesi çok hoş ama bu biraz fazla zorlama. *Vogue* neyse de, magazin dergileri? Ama bu Cyrus için tipik bir durum," diye ekliyor gizlilikle. "Daha büyük olanın her zaman daha iyi olduğunu düşünüyor. Garip, gezegendeki en büyük medya şirketini yönetmenin bir adamı rahatlatacağını düşünürsünüz, ama hayır, sanırım her zaman kanıtlayacak bir şeyleri olacak."

"Max de böyle mi?" Suyumu gelişi güzel yudumlayarak soruyorum.

"İşle mi? Hayır," Annabelle düşünceli görünüyor. "Ama sanırım babasıyla aynı içgüdülere sahip, alfa köpeği olmak için bir tür hayvani dürtü: düşmanlarını ezmek, etraftaki her güzel kadını baştan çıkarmak... Fetih heyecanı ve tüm bu caz."

Duraksadım, bu bilgiyi dosyaladım. Max'i Wren'i kaçırmaya iten, bir tür çarpık egemenlik ve güç gösterisi olan fetih dürtüsü müydü?

"Saint şu anda seyahatte olduğunu söyledi," diye cevap verdim. "Onu özlemiş olmalısın."

Annabelle bir kahkaha atıyor. "İçkiyi, sefahati ve akşamdan kalma kokuşmuş sabah nefesini özlüyor musun? Hayır, teşekkür ederim. O kendi eğlencesini yaşar, ben de kendi eğlencemi."

"Ve sen bunu sorun etmiyorsun?" Max'i Oxford'da birlikte gördüğüm kadını düşünerek sordum. Kesinlikle nişanlısı olmayan göz alıcı esmer kadın.

Annabelle bacağını sudan kaldırıp parlak mor pedikürüne hayranlıkla bakarak, "Tamamdan da öte hayatım," diye cevap veriyor. "Bir ilişkiyi uzun vadede yürütmenin tek yolu bu. İkiniz de özgürlüğünüze sahip olmalısınız, aksi takdirde her şey bayatlar ve boğucu olur. Max Güney Fransa'da istediği kadar eğlensin, her zaman eve, bana döneceğini biliyorum. Eminim bunu telafi etmek için muhteşem Van Cleef elmaslarıyla birlikte."

Annabelle yine parlak bir gülümseme yayıyor ama yemin ederim gözlerinde bir gerginlik görüyorum. Belki de Max'in etrafta dolaşması konusunda o kadar rahat değil ve bu sadece gururunu korumanın bir yolu. Ya da belki de kendi duygularımı ona yansıtıyorum, çünkü Saint'in başka kadınlarla görüşmesi konusunda asla o kadar rahat olamayacağımı biliyorum. Bunun düşüncesi bile bende keskin bir kıskançlık hissi uyandırıyor. Vahşi, seksi oyunlar bir şeydir, ama aldatmak?

Mümkün değil.

Annabelle bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Seni sürekli Londra'ya çağırdığına göre Saint'le işler gerçekten kızışıyordum demek ki."

Biraz utangaç hissederek başımı sallıyorum. "Hâlâ onun hayatına nasıl uyum sağlayacağımı, onun benimkine nasıl uyum sağlayacağını anlamaya çalışıyorum..."

Özellikle de benim görevim onun en eski dostluklarından birini parçalayabileceği için.

Annabelle belli belirsiz bir el daha sallıyor. "Bu tür şeyler için endişelenmeyin. Bir ilişkide önemli olan sadece üç soru vardır. Üzerinde yürüdüğü zemine tapıyor mu? Ve seks yeterince iyi mi?"

Gülüyorum. "Evet.... Ve evet," diye itiraf ediyorum, kızarak.

Yeterince iyi mi? Akıllara durgunluk veren, iç çamaşırları eriten bir şekilde bu dünyanın dışında deneyin.

Annabelle sevinç içinde ellerini çırpıyor. "Adamın ününe bakılırsa öyle olmalı," diyor sırtarak.

"Bekle, üçüncü şey ne?" diye sordum. "Önemli olan üç soru olduğunu söylemiştin."

"Ah, evet." Annabelle duraksıyor ve yüzündeki o gergin ifade geri geliyor. "Ondan ihtiyacın olanı alabiliyor musun?" diye soruyor basitçe. "Eğer alıyorsan... Bu yeterli olmalı, değil mi?"

Soru aramızda asılı kalıyor ve Annabelle'in Max Lancaster'ın ilişkilerinde ona verdiği tam olarak neye ihtiyacı olduğunu tekrar merak ediyorum. Bu sadece onun parasıyla ilgili olamaz, değil mi? Imogen, Annabelle'in çok eski ve iyi bağlantıları olan bir aileden geldiğini söyledi.

Sanırım bağlantılar lüks spa günleri ve Van Cleef elmasları için para ödemiyor.

Ama soru onunla ilgili değildi. Benimle ve Aziz'le ilgiliydi. Şimdi düşünüyorum da. Başlangıçta ondan ne istediğim konusunda nettim: vahşi cinsel macera ve araştırmam için zengin sosyal çevresine erişim. Ama kısa sürede her şey değişti: Aramızdaki bağ artık daha derin ve her şeyden daha çok değer verdiğim tek şey, görevimde bana katılmak için nasıl adım attığı. Beni sorgusuz sualsiz desteklemesi, ne olursa olsun kendimi güvende ve desteklenmiş hissetmemi sağlaması.

Sadece bir sevgili ya da çılgın bir kaçamak değil, artık bir ortak. *Benim eşim.*

"Evet," diye cevap veriyorum sonunda, göğsümde yine o alışılmadık duygu kabarmasını hissederek. "Bana ihtiyacım olanı veriyor."

"O halde şu anda önemli olan tek şey bu," diyor Annabelle. "Tabii ki, tüm Ashford mülkünü devralacak seksi bir Dük olmanın da zararı yok," diye gülerek ekliyor ve ardından balayı yerleri ve Max'in partiler için onlara Karayipler'de küçük bir tatil adası alıp almaması gerektiği hakkında bir tartışmaya giriyor, çünkü tüm plajın kendine ait olması çok daha güzel.

BİRAZ ÖĞLE YEMEĞİ ALIYORUZ ve Annabelle gelinlik provasına gitmeden önce spa'da işimizi bitiriyoruz. "Gelinliğin için mi?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Hayır, üçüncü resepsiyon elbisem. Ama bu çok eğlenceliydi! Yakında hep beraber takılmalıyız. Çifte randevu, sen ve ben, Saint ve Max. Harika vakit geçireceğiz!"

"Kulağa harika geliyor," diye kabul ediyorum, Max'in aradığım şeytani piç olmamasını umuyorum -hiç değilse Annabelle'in iyiliği için.

Ama eğer Max değilse, o zaman geriye yılan tacı dövmesi olan tek kişi olarak Hugh Ambrose kalıyor. O olduğunu düşünmek de istemiyorum, özellikle de hayır kurumunda yaptığı onca iyi iş varken. Yine de onu da göz ardı edemiyorum, bu yüzden Saint'in evine dönmeden önce Ambrose Vakfı ofisine uğramaya karar veriyorum.

"Tessa, gönderdiğin linklere bayıldım." Bağış toplama sorumlusu Priya dışarı çıkarken kaldırımında beni karşıladı. "Şu anda konuşamam ama yakında bir Zoom'a atlayalım ya da arayalım ve konuşalım. Bence kampanyanın başlangıcını yeni yılla birlikte planlayabiliriz."

"O kadar hızlı mı?" Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyorum.

"Burada hızlı hareket ederiz," diye gülümsüyor. "Bir ön program hazırlayın, biz de bunu gerçekleştirelim!"

Bir ipek ve kırmızı ruj girdabı içinde uzaklaşıyor ve ben de memnun bir şekilde içeriye devam ediyorum. Vakıf için hazırladığım proje üzerinde çalışmak için gizlice zaman ayırmamalıydım ama burada geçirdiğim günlerin küçük bir bölümünü kendime ve tutkularıma ayırmak ve sadece Wren'in intikamını almamak benim için çok şey ifade ediyor.

Ayrıca, Hugh'yu daha iyi tanımak ve inek, firfırlı yüzeyinin altında neler olduğunu anlamak için bana mükemmel bir bahane veriyor. Ama ofisine gittiğimde onu ortalıkta göremedim. "Hugh bu öğleden sonra geliyor mu?" Kapısının hemen yanındaki masada oturan en yakın stajyere soruyorum.

"Bir kontrol edeyim..." diye cevap veriyor adam, yardımsever. Peter, sanırım adı. Masaüstü bilgisayarına tıklıyor ve açısına bakınca Hugh'un programına baktığını görebiliyorum. "Hayır," diye rapor veriyor. "Üzgünüm, görünüşe göre günün geri kalanında toplantılarda olacak. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Duraklıyorum, hızlı hızlı düşünüyorum. Şu takvime biraz daha yakından bakabilsem... "Aslında evet," diye cevap veriyorum. "Hugh takvim için bazı bilgiler topladığını söyledi.

Bana son üç aya ait bağış verileri ve dağıtım bilgileri....?"

"Üzgünüm," diye özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bundan bahsetmemişti."

"Çok yazık," diye cevap veriyorum endişeli bir ifadeyle. "Onlara bir an önce ihtiyacım var ve onlar olmadan gerçekten ilerleyemem." Ona umutlu bir bakış attım. "Benim için onları bulabileceğini sanmıyorum?"

"Elbette." Stajyer verimli bir şekilde birkaç farklı belgeye tıklıyor. "Onları hemen e-postayla gönderebilirim."

"Basılı demek istedim!" Turumdan hatırladığım kadarıyla baskı odası ofisin arka tarafında, Hugh'un köşesinden görüş alanının dışında. Ona bir kez daha gülümsedim. "Ve eğer sorun olmazsa ciltli. Üç nüsha olarak."

"Bu biraz zamanımı alabilir," diyor ayağa kalkarken. "Sorun değil!" İşliyorum. "Bekleyebilirim."

Peter fotokopi odasına yöneliyor ve ben de hızla etrafa bakıyorum. Ana kat açık planlı ve uğultulu ama neyse ki herkes meşgul görünüyor.

Peter'ın koltuğuna geçiyorum ve ekranda hâlâ açık olan Hugh'un takvimine dokunuyorum. Toplantılar, seyahatler, aramalarla dolu günlük bir program.

Hızla geriye, geçen yıla tıklıyorum ve Wren'in saldırı tarihine odaklanıyorum. Onu her kim kaçırdıysa yirmi dört saatten fazla bir süre hücrede tutmuş ve Hugh'un programında bu süre zarfında onu suçlayabilecek ya da en azından bana doğrulayabileceğim bir mazeret sunabilecek yeterli bilgi bulabileceğimi umuyorum.

Kasım, Ekim... *İşte*. Söz konusu hafta sonunu buldum ve tarihleri için taahhütlerini kontrol ettim.

Bütün hafta sonu kapalı.

Yutkundum. Müsait olmadığını gösteren bir not var ama o süre boyunca meşgul olmasını açıklayabilecek herhangi bir toplantı ya da etkinlik listelenmemiş.

Lanet olsun.

Umutlarım suya düştü. Onu kolayca elemek istedim ama bunun yerine, bu her zamankinden daha şüpheli görünüyor. Blackthorn partisi tüm hafta sonunu kaplamayacaktı; Hugh bana partilere sadece ailevi bir zorunluluk ve ağ kurma fırsatı olarak katıldığını söyledi. Belki karartmayı haklı çıkaracak bir yan not ya da başka bir şey vardır diye düşünerek biraz daha dolaşıyorum.

"Tessa, merhaba!"

Kafamı kaldırdım. Hugh yüzünde güler yüzlü bir gülümsemeye ofisten bana doğru geliyor.

Kahretsin!

Hızlıca takviminden çıkıyorum ve Peter'ın bulduğu belgeleri getirmeyi başarıyorum, böylece Hugh bana ulaştığında ekran tamamen masum elektronik tablolarla kaplanmış oluyor. "Merhaba!" Sandalyeden sıçrayarak kalkıyorum. "Bütün gün toplantılarda olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diyor Hugh, hüzünlü bir ifadeyle. Takım elbise giymiş ve kravat takmış ama göğsüne astığı hırpalanmış deri bir postacı çantası taşıyor. "Parlak yeni tanıtım dosyalarını geride bıraktım ve Tanrı korusun, tüm iyi işlerimizin parlak resimleri olmadan bağışçılara kur yapmaya çalışıyoruz."

"Allah korusun!" Çok yüksek sesle yankıladım. Az kalsın ıskaladığım için kalbim küt küt atıyor ama rahat davranmaya çalışıyorum. "Sadece bazı rakamları almak için uğradım, influencer'lara diğer kampanyalarımızla ilgili verileri sunmaya yardımcı olmak için" diye ekliyorum.

"Priya beni projeden haberdar etmek için e-postalarınızdan bazılarını paylaştı," diyor Hugh, "Her şey harika bir şekilde şekilleniyor."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye cevap veriyorum utangaç bir tavırla. "Bunlar şimdilik sadece fikir."

"Her şey 'sadece bir fikir' olarak başlar," diye düzeltiyor Hugh beni. "Ve inanın bana, çok korkunç olanlarını gördüm."

"Yani buralarda çıta düşük mü?" Şaka yapıyorum, o da kıkırdıyor.

"İltifat almayı öğren. Yoksa Aziz seni övgülere alıştırmak için yeterince iltifat yağdırmıyor mu?"

Övgü....

Aletini sonuna kadar içime alırken Saint'in 'iyi kız' diye inlediğini duyuyorum ve derin bir şekilde kızarıyorum. "Teşekkürler!" Parlak bir şekilde ağzımdan geçiriyorum. "Projeyle harika vakit geçiriyorum - derslerimden zaman çalabildiğim zamanlarda."

"Ah evet, Oxford düdüklü tenceresini hatırlıyorum," diyerek Hugh bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Size verebileceğim en iyi tavsiye, gerçekten önem verdiğiniz şeyleri korumak için kendinize zaman ayırmanızdır, aksi takdirde kendinizi küçük bir çöküşe sürükleyebilirsiniz."

"Küçük arızalar benim için sorun değil," diye şaka yapıyorum. "Bu amatör işi."

Peter bir kucak dolusu evrakla döndüğünde Hugh kıkırdar. "Basılmış, ciltlenmiş ve üç nüsha," diyor gururla. "Tam da istediğin gibi."

"Ah, teşekkürler." Klasörleri kollarından çekip aldım. "Gerçekten minnettarım." Hugh'a döndüm. "Biliyor musun, Saint bir ara hep birlikte bir şeyler içmemiz gerektiğini söyledi..."

"Çok isterim!" Hugh da aynı fikirde. "Takvimlerimizi kontrol edelim ve bir şeyler ayarlayalım."

Vedalaşıp ayrılıyorum -şu anda şehirde taşımak zorunda olduğum ağır evrak paketinden dolayı şimdiden pişmanlık duyuyorum- ama aklım Hugh'un takviminde ve o gizemli hafta sonunda kalıyor.

Neredeydi? Wren'le birlikte miydi?

SAINT'İN Kensington'daki mews evine döndüğümde onu çoktan evde buluyorum: oturma odasında bir kadeh şarap içiyor, gömleğinin düğmelerini açmış, çıplak ayaklarını sehpanın üzerine koymuş.

Bana uykulu, beni gördüğü için mutlu bir gülümseme vererek nefis bir şekilde çözülmüş görünüyor.

"Beyin ölümüm gerçekleşti," diyor esnerken, ben de eğilip ona bir merhaba öpücüğü konduruyorum. "Beni üç saat boyunca amortisman projeksiyonu ile yakaladılar. Laboratuvar ortamında cam eşyaların kırılma oranını biliyor musun? Çünkü ben biliyorum. Beni sınayın."

Şarabı yudumluyor ve ben de ona acıyarak gülüyorum. "Zavallı bebeğim," diye mırıldanarak kucağına tırmanıyorum. "Seni uyandırmak için ne yapabiliriz?"

Ellerimi çıplak göğsünde gezdirip onu yavaş ve derin bir şekilde öpüyorum. Saint bir takdir sesi çıkarıyor, şarap kadehini yere bırakıyor ve öpücüğü kesmeden kollarını bana doluyor.

"Bunun kesinlikle yardımı oldu," diye mırıldanıyor, hava almaya çıktığımızda gözleri yeniden parlıyor. Beni kucağına kaydırıyor, kendine doğru çekiyor ve boynumdan aşağı yumuşak öpücükler bırakıyor. "Ders çalışma günün nasıldı?"

Dudağımı ısıyorum. "Biraz okulu astım," diye itiraf ediyorum. "Onun yerine Annabelle ile takıldım ve Hugh'yu görmek için ofise uğradım. Takvimini kontrol ettim," diye ekliyorum. "Wren'in saldırısı için bir mazereti yok. En azından henüz benim bildiğim bir tane yok." İçimi çektim. "Şimdi nasıl hissettiğini biraz anlıyorum," diye ekliyorum, başımı omzuna yaslayarak. "Onun böyle bir şey yaptığından şüphelenmekten nefret ediyorum."

"Korkunç bir şey," diye katılıyor Saint. "Şu anda gerçeği merak etmekten kendimi alamıyorum. Bütün gün aklımın bir köşesinde duruyor. Keşke tüm bunları bir süreliğine unutabilirsek."

"Soruşturmaya ara vermeyi mi kastediyorsun?" Özlemle soruyorum.

"Soruşturma, şirketteki işim, hepsi." Saint yüzümdeki saçları tarıyor. Yorgun ve stresli görünüyor ve ben onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

"Neden yapmıyoruz?" Pervasız bir dürtü hissederek soruyorum. Bir kaşını kaldırıyor. "Biraz ara verelim," diye açıklıyorum. "Bu gece vahşi, çılgın ve eğlenceli bir şeyler yap; sadece kendini bırak ve iyi vakit geçir. Eminim aklına birkaç fikir gelecektir," diye ekliyorum flört ederek. "Vahşi ve çılgın olmak senin uzmanlık alanın."

Saint yavaşça bana gülümsüyor. "Ne kadar vahşice konuşuyoruz?" diye soruyor, ellerini belime doluyor ve yeni bir amaçla sıkıyor.

Beklentiyle ürperiyorum. "Dene beni," diye fısıldıyorum ve gözlerindeki şehvetin parlamışını izliyorum.

"Tamamdır."

Saint ayağa kalkıyor, beni kaldırıyor ve tek bir yumuşak hareketle yere bırakıyor. "Üst kata," diye emrederek kışma hafif bir tokat indirdi.

Beklenti, ateşli bir arzuya dönüşür.

"Evet, *efendim*," diye mırıldanıyorum ve neredeyse yatak odasına atlıyorum. Saint peşimden geliyor, ama odasına vardığımızda beni yere atıp ırzıma geçmiyor, onun yerine dolaba yöneliyor.

"Giy.... *bunu*," diyor yeni giysilerime göz atıp bir askıyı kopararak. "Ve bunları da..." Benim için iç çamaşırı seçiyor, mürekkep gibi ipek ve dantelden muhteşem, şehvetli parçalar.

"Bu planı şimdiden sevdim," diye cevap veriyorum, kıyafetlerimi çıkarıp yere atıyorum. Saint yatakta oturmuş beni izliyor, ben de emin oluyorum

Onun için bir gösteri yapmak için: külot ve dantel sütyen içinde kıvranmak ve çorap ve jartiyerleri yerine kaydırmak için aşağı doğru eğilmek.

Yüz ifadesi için için yanıyor, gözleri yaptığım her hareketi yutuyor ama bana uzanmıyor ya da dokunmuyor, sadece arkasına yaslanıp seçtiği elbiseyi başımın üzerinden çekiştirirken beni izliyor. Vücudumu su gibi saran siyah ipek bir elbise, kıvrımlarımı sarıyor ve diz hizasında kıvrımlı bir etekle belden dışarı doğru genişliyor. Seksi deri kayışları olan bir çift hınzır siyah stiletto ekliyorum ve saçlarımı dağınık bir yeleye bırakıyorum.

"Beğendin mi?" Kendimi küçük bir pozla ona sunuyorum, güç dinamiğindeki ince değişimin, talimatlarına nasıl itaat ettiğimin ve şimdi nasıl onun onayını aradığının tadını çıkarıyorum.

Saint yavaşça başını sallıyor. "Güzel," diye cevap veriyor, sesi biraz boğuk. "Kırmızı ruj da sür. Bu gece o tatlı ağzınla yaptığın her şeyi görmek isteyeceğim."

Midem lezzetli bir takla atıyor. *Vay canına.* Vahşi ve çılgın istedim, değil mi?

Saint'in gözlerindeki bir şey bana, istediğim her şeyi elde edeceğimi söylüyor.

Ve daha fazlası.

Bölüm 11

OceanofPDF.com

ficssa

W Saint'in üye olduğu özel kulübe gitmek için bir taksi tutuyoruz, beklentim her geçen gün artıyor. Arabada bana dokunmuyor, sadece rahat bir kolunu omuzlarıma koyuyor, yumuşak bir şekilde çekiyor, Varış noktamıza ulaştığımızda ben yanana kadar parmak uçlarıyla çıplak tenimde boş boş daireler çiziyor.

"Hoş geldiniz Bay St. Clair," diyerek bizi kibarca selamlayan yakışıklı ev sahibi, loş ışıklı lüks lobiye doğru ilerlememizi sağlıyor. Bana minnettar bir gülümseme verirken dokunuşu kolumda kalıyor. "Lütfen, gecenizin tadını çıkarın. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, herhangi bir şeye..."

Ses tonundaki öneri ve gözlerinin siyah ipek elbisemin üzerinde gezinmesi karşısında kızarıyorum ama Saint hiç istifini bozmuyor. "Teşekkür ederim. Size haber veririm."

Aziz beni süslü kapıdan geçirip koridora götürüyor. "Kesinlikle bir hayranın var," diye yorumluyor sesinde bir eğlenceyle.

"Kıskandık, değil mi?" Alay ediyorum ve Saint gülüyor.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Aslında, bu gece bir içki içmek için bize katılmasını istersen, söylemen yeterli. Bir içki... ya da daha fazlası," diye ekliyor ve bana hınzırca gülümsüyor.

Bu öneri karşısında biraz şaşırarak yüzümü kızarttım. "Gerçekten mi? Bu senin için sorun olmaz mı?"

"Seni sikmem için bana yalvarana kadar başka bir adamın amını yalamasını izlemekle mi?" Saint kesin bir ifadeyle sırtıyor. "Oh evet, sevgilim. Bu benim için çok daha iyi olurdu."

Vay canına.

Saint aniden beni loş bir oyuğa doğru geri çektiğinde başım hâlâ bu çirkin teklifin üzerinde dönüyor. Nabzım tekliyor, vücudu benimkine karşı sert ve elleri belimi kavrarken duvara sıkışmış durumdayım. "Bunu ister miydin bebeğim?" diye soruyor usulca, gözleri karanlık, baştan çıkarıcı vaatlerle parlıyor. "Ben seni arkadan becerirken, iyi bir kız gibi onun sikini emmek. Aramızda paylaşılın, tüketilsin..."

Hayal etmeye çalışırken bir heyecan hissediyorum. Sonra bir anda bir şey hatırlıyorum: Geçen gece Sebastian Wolfe ve eşiyle masadaki samimi ortam.

"Bunu daha önce de yaptın, değil mi?" Başımı kaldırıp ona bakınca fark ettim. "Bir kadını paylaşmak. Sen, Seb ve Avery."

Aziz yavaşça yanağımı okşuyor. "Birbirimize eşlik etmekten keyif aldık, evet."

"Oh." Sertçe yutkunuyorum. Gülümsemesi yumuşuyor.

"Hepsi sadece eğlence içindi," diye beni rahatlattı. "Ve öyleydi, çok eğlenceliydi. Özellikle Avery için," diye ekliyor, nefesi yine kulağımda sıcak. "Ne de olsa.... bir erkeğin sana tapmasından hoşlanıyorsan Neden iki kişi tarafından tapılmayasın? Vücudunda iki çift el," diye düşünüyor ve ben nefes nefese kalana kadar göğsümün kabarıklığı üzerinde geziniyor. "İki ağız, seni keşfediyor... İki şişman yarak, seni sonuna kadar dolduruyor."

Yanaklarım yanıyor, bu yasadışı sahne karşısında aniden nefesim kesiliyor.

Yapamazdım... Yapabilir miydim?

"Benim tipim değil," diye hafifçe takılıyorum, Saint'in kolunun altından sıyrılıyorum ve koridorda birkaç adım önünde ilerliyorum. Ben nefesimi tutarken kıkırdadığını duyuyorum ve sonra bana ulaşıyor, ana bar alanına girerken kolunu omzuma doluyor.

"İlginç... Peki sizin tipiniz nedir?" diye soruyor, lüks ve seçkin kulübün etrafına bakarak. "Genç ve hevesli, belki?" Barın yanında bekleyen, kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymiş, temiz yüzlü ve temiz kesimli sarışın bir adama başıyla işaret ediyor. Sağlıklı ve mısırla beslenmiş görünüyor ve Saint bana doğru eğilerek mırıldandı, "Bahse girerim senin için sırt üstü yatmayı çok ister, böylece sen benimkini emerken onun yüzüne binebilirsin."

Sertçe yutkunuyorum. Bu yerde soğukkanlı davranmaya, yeni gelen biri gibi aval aval bakmamaya hazır olduğumu sanıyordum ama Saint'in mırıldandığı telkinler şimdiden içimi yeni ve tuhaf bir heyecanla yakıyor.

"O değil," diyorum, dilim tutulmuş gibi hissederek. Aman Tanrım, bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Ciddi ciddi bunu mu öneriyor?

"O zaman belki de emirleri uygulayan kiři olmak istersiniz..." Saint hiç istifini bozmuyor, sanki çılgın, heyecanlı bir gece teklif etmiyormuşuz da dışarıda yemek yiyeceğimiz restoranı seiyormuşuz gibi rahat rahat konuşuyor. Kōředeki bir masada viskisini yudumlayan, pahalı bir takım elbise giymiş, sert görünümlü bir adamı işaret ediyor. "Ne dūřünüyorsun, yaşlı bir adam ister misin?"

Saint arkama geçiyor, kollarıyla bedenimi sarıyor, elbisemin üzerinden beni okşarken kulağıma fısıldıyor. "Elbette bir velet olmaya çalışabilirsin, ama birlikte sana haddini bildiririz..." Meme uçlarımı imdikleterek beni inletiyor. "Evet, bizim için çok iyi bir kız olmanı sağlayacak..."

Biz izlerken, adam bir kadını yanına çağırıyor ve yeri işaret ederek hızlı bir hareketle diz çökmesini emrediyor. Kadın hevesle gidiyor, çoktan adamın kemerini çözmeye ve istekli ağzı için sikini serbest bırakmaya uzanıyor.

"Sen de onun tadına bakmak ister misin?" Ben ifti izlerken Saint fısıldıyor. Saint hâlâ tembelce beni okşuyor, dokunuşu yanan tenimde ateş gibi. Onun kuşağına ve rahatça dolaşan ellerine gömülüyorum. Daha da ısınıyorum. *Islanıyorum.* "Onu emmeni izleyebilirim... Sana bir sürü talimat verebilirim, böylece onun sikini tam olarak yutabilirsin."

Kadın onu derinlemesine emerken büyülenmiş bir şekilde izliyorum; sırtını kamburlaştırıyor, kendisiyle oynamak için bir elini kalçalarının arasına kaydırıyor. Loş ışıklar, dar bir elbiseden dökülen kıvrımlarını yansıtıyor; adamın eli, hareketlerini kontrol etmek için koyu renkli buklelerinde düğümleniyor.

Çok güzel.

"Ah, anlıyorum..." Saint'in sesi kendini beğenmiş bir hal alır. "Belki de yanlış yöne bakıyorduk..."

Saint beni bara doğru çeviriyor. Orada dinlenen, kokteyliyi yudumlayan ve tıpkı bizim gibi merakla odayı inceleyen bir kadın var. Benim yaşlarımda, etkileyici mavi gözleri ve dağınık topuz yapılmış sarı saçları var, ama bu gece buradaki diğer kadınların aksine, rahat giyinmiş, kolsuz bir bluz ve ayağa kalktığında bacaklarına dolanan uzun ipek bir etek giymiş, bir dansçının zahmetsiz zarafetiyle kōředeki bir kabine geçiyor.

"ok güzel," diye mırıldanıyor Saint onaylayarak. "Ne dersin bebeğim, onu oynamaya davet etmek ister misin?"

Midem sıkışıyor. *Oh Tanrım.*

"Ben hiç..." Öfkeyle kızarak fısıldıyorum.

Ama bunu düşündüğümü inkâr edemem. Merak ediyorum. *Hayal ettim.*

Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi kadın bize doğru bakıyor. Gözleri açık bir merakla ikimizin üzerinde geziniyor, sonra benim bakışlarımla buluşuyor. Bana gülümsüyor, açık ve dostça, ben de kendimi gülümserken buluyorum.

Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum ama.

Ben de istiyorum.

Aziz yüzümü ona çeviriyor ve gizli merakım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü bilerek kıkırdıyor. "Söyle bana. Kelimelerini kullan, bebeğim."

Tekrar yutkundum, ağzım kurudu. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Evet," diye başımı hevesle sallayarak idare ediyorum. "Evet, lütfen."

"*Siktir,*" diye şehvetle mırıldanıyor ve heyecanım daha da artıyor. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız," diye ekliyor. "Bu seninle ilgili, bu yüzden fikrini değiştirirsen ya da frene basmak istersen, sadece söyle."

Başımı sallıyorum ama bu gece fikrimi değiştirmeyeceğimi zaten biliyorum. Hepsini istiyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Nefes nefese soruyorum.

Saint cebinden küçük altın bir anahtar çıkarıyor. "Neden kendine çeki düzen verip benimle altıncı odada buluşmuyorsun?" dedi ve anahtarı bana uzattı. "Ben gidip bize içki getireyim ve yeni arkadaşımızın bize katılmak isteyip istemediğine bakayım."

Başımı sallıyorum. Şu anda tüm kafamı soğuk suyun altına sokmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden memnuniyetle vintage Tiffany lambalar ve saçaklı şezlonglarla döşenmiş, her istasyonda eski Hollywood'un göz alıcı aynalarının bulunduğu lüks, pembe fayanslı banyoya doğru kayıyorum.

Derin nefes al, diyorum kendime, ellerimi soğuk suyun altında duruluyorum. Bir kâğıt havlu alıp göğsüme de biraz su sürüyorum ama kanım zaten deli gibi akarken, damarlarımda şehvetli bir beklenti varken serinlemenin mümkün olmadığını anlayabiliyorum.

Aziz tüm gizli arzularımı nasıl biliyor? Hayret ediyorum, heyecandan ve sinirden başım dönüyor. Tanıştığımız andan itibaren, en yasak rüyalarım girdi, elimi tuttu ve beni yeni bir zevk ve keşif dünyasına götürdü.

Ve şimdi ona tamamen güvendiğim için, bu zevkin sadece daha tatlı olacağını biliyorum.

Kulübün kapısı arkamdan açılıyor ve sarışın kadın içeri giriyor. Gözlerimiz aynada buluştu ve ben donup kaldım, ama o hiç de

Yanımdaki aynaya doğru yürüyüp rujunu kontrol ederken her şey karıştı. "Merhaba," diyor bana dostça ve meraklı bir gülümsemeyle.

"Merhaba," diye geveledim, kendimi son derece mahcup hissediyordum.

Saint onunla henüz konuşmadı mı?

O biliyor mu?

Dik dik baktığımı fark ediyorum ve hemen "Kolyeni çok beğendim" diyorum.

Doğru, küçük, biçimli göğüslerinin arasında sallanan küçük bir çiçek kolyesi olan ince bir altın zincir takıyor.

Kadın gülümser. Yumuşak bir İngiliz aksanıyla "Teşekkür ederim," diye cevap verir. "Ben de tam size elbisenize bayıldığımı söyleyecektim. Ben Rose," diye ekler.

"Tessa," diye cevap veriyorum, biraz rahatlatarak. Bana gerçek adını verip vermediğinden emin değilim, ama şimdi yakın olduğum için Rose'un beni hemen rahatlatan sessiz, arkadaş canlısı bir havası olduğunu görebiliyorum.

"Kulübe ilk gelişin mi?" diye soruyor, bir göz kalemi çıkarıp makyajını tazelerken.

"Neredeyse," diye itiraf ediyorum. "Buraya daha önce bir kez geldim, bu yüzden şaşkınlık ve saflığı atlattığımı sanıyordum, ama sonra odaya baktım ve şey..."

Gülüyor. "Nasıl hissettiğinizi biliyorum. Bir randevum beni buraya ilk getirdiğinde kendimi o çizgi film karakterlerinden biri gibi hissetmişim, hani gözleri kocaman olanlardan. Burada biriyle birliktesin, değil mi?" diye ekliyor bana dönerek.

Başımı salladım. "Evet. O, umm...?" Nasıl soracağımı bilemediğim için yarım bıraktım.

Rose gülümser. "Söyledi. Ve kesinlikle ilgileniyorum," diye ekliyor, bakışları aynı anda hem yeni hem de tanıdık hissettiren bir şekilde üzerimde geziniyor. "Ama önce seninle konuşmak istedim," diye ekliyor. "Bazı erkekler... Şey, bir fantezileri vardır ve sonra partnerlerini buna uyması için zorlarlar. Bu tür saçmalıklarla ilgilenmiyorum," diye ekliyor, o kadar kendinden emin ve net ki, daha fazla etkilenmekten kendimi alamıyorum.

"Öyle değil," diyorum hemen. "Bu benim fikrimdi. Yani, ben istiyorum ki..." Tekrar sözümü kesiyorum, öfkeyle kızarıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yere bakarak. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

"Her şey gibi aynı şekilde çalışıyor." Rose bana doğru ilerliyor ve parmak ucunu çenemin altına yerleştirerek yüzümü onun eğlenceli bakışlarıyla buluşmak üzere yukarı kaldırıyor. "Sen sadece içgüdülerini takip et," diye fısıldıyor, gözleri parlayarak. Bir suç ortağı gibi. "Çekingenliğini bir kenara bırak ve doğru hissettiğin her şeyi yap. Kulüpte olan kulüpte kalır," diye ekliyor göz kırparak. "Hepimiz sadece eğleniyoruz."

Eğlenceli.

Ve işte böyle, merakım sinirimin son ürpertilerini de bastırıyor. Ona gülümsüyorum ve elini tutuyorum. "Beni takip et," derken buluyorum kendimi ve sonra onu odadan çıkarıp uzun, loş bir koridora götürüyorum. Diğer insanların yanından geçiyoruz ve onların gözlerinin üzerimizde olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Nereye gittiğimizi biliyorlar.

Ne yapmak üzere olduğumu bilmek.

Saint'in bahsettiği odayı buluyorum ve kapıyı açmaya gidiyorum, ama kapı çoktan açılmış. İçeride Saint bekliyor, ceketini berjer koltuğun arkasına atmış, üç kadeh şampanya dolduruyor. Alçak bir yatak ve odayı yumuşak bir ısıltıyla yıkayan lüks bir aydınlatma var. Pahalı bir otel süitine benziyor - eğer pahalı otellerde tavana paralel asılı metal çubuklar ve fûme camdan bir duvar olsaydı.

Kapıyı arkamızdan kapatırken Rose'a gülümseyerek "Onu bulmuşsun," diyor. Yanımıza gelip ikimize de birer bardak uzatıyor.

"Evet. Ve ne demek istediğini anlıyorum," diyor bir yudum alarak. "Benim hakkımda ne dedi?" Aralarına bakarak soruyorum.

Rose gülümser. "Çok lezzetliymişsin," diyor flört ederek. "Yine de, bu kısmı kendim için test etmem gerekecek."

Sonra bardağı bıraktı, eğildi ve beni öptü.

Ağzı serin ve yabancı, şampanya köpükleriyle tatlı ve Saint'inkinin talepkâr ve sert olduğu yerde yumuşak. Bu sarhoş edici, yeni ve alışılmadık bir şey ve ben eğilip yumuşak yanağını okşarken, saçlarının ipeksi dokusuna hayret ederken nabzım hızla atıyor. Dili dudaklarımın arasını ıslatarak dürtüyor ve ben de ona açılıyorum, dilimi onunkine karşı şehvetli, yabancı bir dansla kaydırıyorum.

"Kahretsin..."

Saint'in takdir dolu bir inilti çıkardığını duyuyorum ve sonra arkama geçip beni aralarına sıkıştırıyor, elleri belimde, kızları yanaklarımı okşuyor; Saint'in vücudu sert ve boyun eğmezken, kızları kıvrımlarıma yumuşak bir şekilde bastırıyor.

Başım dönüyor. İnanılmaz bir şey, şimdiden beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum, onların arasında süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Rose öpüşmeyi kesiyor, Saint elbisemin askılarını kollarımın üzerinden çekiştirip korsajımı belime kadar sıyrırken, çene çizgim ve boynum boyunca öpücükler dans ediyor.

"Nasıl hissediyor, bebeğim?" Saint alay ederek soruyor. "Biraz daha ister misin?"

Cevap olarak inliyorum, başımı göğsüne yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, his dalgasının tadını çıkarıyorum.

"Hayır," diye hafifçe azarlıyor beni. "Gözlerini aç. Sana dokunuşunu izle..."

Emrettiği gibi yapıyorum, Rose'un başını eğmesini izlerken dizlerimin bağı çözülüyor, göğsümün kabarıklığını yalarken saçları yüzüne dökülüyor. Saint ona yardım ediyor, dantelle kaplı her bir göğsümü elleriyle kavırıyor, sırayla yalaması ve emmesi için ona sunuyor. *Aman Tanrım...* Ağzının verdiği inanılmaz hisle ürperiyorum ve yumuşak, istekli dili sütyenimin içinden beni okşuyor, ta ki ben ağrıyana, ona doğru eğilene, ihtiyaçtan inleyene kadar.

Aziz kıkırdıyor. "Sanırım hoşuna gitti," diye düşünüyor başını kaldıran, yanakları kızarmış ve bakışları benimkilere kilitlenen Rose'a.

"Dokun bana," diye fısıldıyor, ellerimden birini tutuyor ve kendi göğsünün üzerine koyuyor. "Çekinme," diyor sırtarak. "Bana neyin iyi geleceğini biliyorsun."

Bir iniltiyi daha bastırıyorum, emriyle sıkıyorum. Sütyen takmıyor ve ben onları okşayıp oynarken, saf içgüdülerimle hareket ederken, beni acıttığını bildiğim her şeyi yaparken, ince ipekten meme uçlarının sert tepesini hissedebiliyorum.

Rose zevkle iç çekerek ellerime bastırıyor. "Durma," d i y e fısıldıyor, beni tekrar öpüyor, Saint'in elleri vücudumda açlıkla dolaşırken ve ereksiyonu kıcıma sertçe bastırırken ağzı benimkini tüketiyor. Rose'u ağızımdan çekip alıyor ve onu da öpüyor, ben de ona doğru kıvraniyorum, gıcırdatıyorum, saf hissin telaşında kayboluyorum, baş döndürücü heyecana teslim oluyorum.

Neler oluyor böyle? Artık bunu anlatacak kelime bile bulamıyorum. Her şey Biliyorum, *daha fazlasını* istiyorum. Eller, ağızlar ve araştıran, hevesli diller, öpüşürken ve okşarken, birbirimizi çılgınca okşarken.

Aziz geri çekilir. "Soy onu," diye emrediyor Rose'a, o da flörtöz bir sırıtışla cevap veriyor.

"Evet, *efendim*," diyor ve itaatkâr bir şekilde elbisemin geri kalanını soyuyor, sütyenimi açıyor ve külotumu da indiriyor, çıplak ve titreyene kadar her dokunuşta vücudumu okşuyor. Onlar hâlâ giyinikken, aralarında çırılçıplak durmak içime yeni bir elektrik dalgası gönderiyor.

"Sıra sende," dedi bana. "Çıkar onu."

Dediğini yapıyorum, ipek eteği vücudunun üzerinde kaydırıyorum, ta ki Rose külotuna kadar sıyrılsana, kalçalarının arasından sıcak pembe bir ipek şoku geçene kadar. Aziz'e uzanmadan önce merakla vücudunun görüntüsünü içime çekiyorum.

"O kadar hızlı değil," diye sırtıyor ve yatağın kenarına oturmak için geri çekiliyor. Kemerini yavaşça çözüyor ve pantolonunu kalın, zorlanan sikini serbest bırakacak kadar aşağı çekiyor. "Şimdi iyi bir kız ol," diye talimat veriyor Saint, gözleri karanlık. "Yeni arkadaşımıza sikimi nasıl emeceğini göster."

Hay sikeyim.

Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarının arasına giriyorum. Eğilip Saint'in sikinin başını ağızıma alıyorum ve derin derin emiyorum.

Onaylarcasına hırıltılı bir inilti çıkarıyor. "Aynen öyle, sevgilim. Her santimini."

Etrafında iniliyorum, onu daha derinden emmek için başımı eğiyorum, tam da onun sevdiği şekilde. Tam o sırada Rose'un arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü ve omurgamdan aşağıya doğru inen yabancı öpücüklerin fırçasını hissediyorum.

Oh...

Rose'un dudakları benimde yumuşacık, elleri vücudumu okşuyor, göğüslerimi avuçlamak ve onlarla oynamak için dolaşıyor, Saint boğazımdan aşağı doğru itmeye başlıyor.

"Tut onu," dediğini duyuyorum Saint'in. "Onu sabit tut, hepsini almasını sağla."

Rose'un elleri saçlarımda düğümlenene kadar ne demek istediğini anlamıyorum ve hareketlerimi kontrol ederek beni Saint'in sikine doğru iten baskısını hissediyorum.

Sikeyim.

Hakimiyet sarhoş edici. Titriyorum, aralarında sıkışıp kalmışım, mutluluktan havalara uçuyorum. Rose başımı daha hızlı hareket ettiriyor, beni onu daha derine almaya zorluyor, Saint çılgınca itiyor, ağızımı beceriyor. İniliyorum, başım dönüyor, her şeyin telaşına kapılıyorum, kalçalarımı sıkıyorum, o kadar tahrik oluyorum ki damlıyorum, kötücül heyecandan sırlıklam oluyorum.

Birden Saint beni üzerinden çekip alıyor ve yatağa sürükleyerek yanıma yerleşiyor. Nefes nefese onun altında yatıyorum, tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor.

"Çok iyi gidiyorsun hayatım," diye övüyor Saint beni, eğilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bence bir ödölü hak ediyorsun."

Vücudumdan aşağı iniyor ama Rose bir elini onun omzuna koyuyor. "Önce ben," diye mırıldanıyor, üstümüzde diz çökmüş, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ne de olsa onun lezzetli olduğunu söylemiştin."

"Haklısın," diye sırtıyor Saint. "Önce bayanlar. Onun ağızını biraz daha meşgul etmem gerekecek..."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden, dilini ağzımın içine daldırıyor, sanki orayı kendi bölgesi olarak sahipleniyor. Onunla buluşmak için ayağa kalkıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onun tadına varıyorum.

Sonra Rose kalçalarımın arasına yerleşiyor ve bana doğru yalıyor.

Aman Tanrım!

Saint'in öpücüğüne karşı şaşkınlık ve zevk içinde inliyorum. Durmuyor, kalın ve ısrarcı diliyle ağzımı okşarken, yumuşak dili klitorisimde geziniyor. Bu ezici bir şey ve ikisine karşı mücadele ediyorum, alışılmadık zevkle aklımı kaçıyorum.

"Onun dilini amında hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Saint yanımda homurdanarak beni sıkıştırıyor, böylece Rose'un yumuşak, ısrarlı alıştırılmalarına boyun eğmekten başka çarem kalmıyor. "Hoşuna gittiğini biliyorum, Tanrım, yaprak gibi titriyorsun. Ona bak bebeğim, seni yiyor."

Başımı kaldırıyorum, nefes nefese, Rose'u kalçalarımın arasında görünce başım dönüyor, sarı saçları tenime dökülüyor ve sıkı kavrayışı kalçalarımı kazıyor. "Aman Tanrım, *oh!*"

"Parmaklarını kullan," diye talimat veriyor Saint Rose'a, sesi kalın. "Onu doldurmana bayılıyor."

Rose onun dediğini yapıyor, klitorisimi emerken önce iki, sonra üç parmağını içime sokuyor. Çığlık atıyorum, onun etrafında kenetleniyorum, ama parmakları çok ince, yeterli değil. *Kahretsin, neredeyse yetmiyor.* Başını kaldırıyor. "Gel partiye katıl," diyor Saint'e sırtarak. "İkimiz için de yeterince ıslak."

Saint bir kahkaha atıyor ve bir elini arkadan bacaklarımın arasına sokup parmaklarını içeri sokacak kadar uzun süre beni serbest bırakıyor.

"*Kahretsin,*" diye ürperiyorum kalın istiladan ve gerilmeyi severek sertçe bastırıyorum. "Sakın durma!"

"Onu duydun," diyor Saint sırtarak, beni kendine doğru çekiyor, böylece sırtım göğsüyle aynı hizada oluyor ve bacağımı daha geniş tutmak için bir dizini kullanarak beni Rose'a doğru açıyor. "Boşaldığında onu hissetmelisin, depresyon gibi olur."

Saint parmaklarını daha da derine sokmaya başladığında Rose başını eğip hassas iç kalçalarımı ısırarak, "Artık çok uzakta olmadığımızı söyleyebilirim," diye bana takılıyor. Kollarında titriyorum, inliyorum, ne kadar sesli ya da çaresiz görüldüğümü umursamıyorum. Tüm bedenim canlı bir tel gibi, çatırdıyor, sarmal ve gergin, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Lütfen," diye soluyorum, Saint'in ritmik parmaklarının etrafında kenetlenerek ağzına karşı koymaya çalışıyorum. "Tanrım, *lütfe*..."

"Daha yüksek sesle, bebeğim," diye kıkırdıyor Saint kulağıma. "Seni dışarıda duymalarını istemiyor musun?"

Başımı çeviriyor ve odanın boylu boyunca uzanan cam duvarın artık dumanlı ve opak olmadığını görüyorum. İnsanlarla dolu bir salon alanı görebiliyorum.

Hay sikeyim.

"Bu tek yönlü bir cam," diye devam ediyor Saint, ben aklımı kaçırmak üzereyken. "Ama bir düğmeye basarak çift yönlü yapabilirim... İster misin?" diye fısıldıyor ateşli bir şekilde, Rose klitorisimi tekrar yalayıp beni yutarken. "Herkesin onun dilini amına sokarak boşalmanı izlemesini ister misin?"

Bir çığlıkla paramparça oluyorum, o kadar sert geliyor ki, yemin ederim yıldızları görüyorum. Zevk, Saint'in kollarında mutluluktan kendimden geçene kadar tekrar tekrar içime çöküyor. Tek bir yumuşak hareketle beni sırtüstü çeviriyor, yatağın en ucuna çekiyor ve Rose'u kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Amıma sahiplenici bir vuruş yapıyor, sonra sikini yavaşça, sonuna kadar içime sokuyor.

Sikeyim.

Saint içime doğru ilerlerken, ilk doruk noktamdan hâlâ titreyerek tekrar yüksek sesle inliyorum. Bir memnuniyet tıslaması çıkarıyor. "Tanrım, bebeğim, hala sıkıştığını hissedebiliyorum."

Nefes nefese kalıyorum, vücudum hala bu inanılmaz yüksekliğin etkisiyle gergin ve titriyor. Ama hâlâ daha fazlasını istiyorum. "Sıra sende," diyerek Rose'u yanıma çekiyorum, Saint'in siki beni çılgına çevirirken bile aklımı korumak için mücadele ediyorum. "Ne seversin?"

Beni öpüyor, yavaş ve duygulu, kıvrımları benimkilere baskı yapıyor. "Neden öğrenmiyorsun?"

Rose elimi tutuyor ve vücudunun aşağısına, bacaklarının arasına doğru götürüyor. Alışılmadık bir heyecan daha hissediyorum, parmaklarımı onun kalbine batırıyorum, onu ıslak ve benim için istekli buluyorum. Klitorisinin şişmiş tomurcuğunu merakla okşuyorum ve nefes nefese bir inilti duyuyor. "Evet..." diye soluyor, daha da yaklaşıyor. "Aynen böyle."

Tekrar okşuyorum, çıkardığı her inilti ve soluktan bir şeyler öğreniyorum, usulca miyavlayana, yüzü boynumun kıvrımına gömülene kadar doğru hızı buluyorum. Onu yakınımda tutuyorum, başının üzerinde Aziz'le göz göze geliyoruz.

"Nasıl bir his?" diye inliyor tekrar içime gömülürken, her yavaş, acımasız itişiyi beni gererek açıyor. Sesi alçak ve düzensiz çıksa da, tüm vücudu kendini kontrol etmekten gergin olsa da yüz ifadesi mutluluk dolu.

"İkimizi de böyle delirtmek mi? Zevkimizi ellerinde tutmak?"

İçime işleyen güç ve şehvet heyecanını tarif edecek kelime bulamıyorum. Rose'u daha hızlı okşuyorum, Saint'in sikinin etrafında kenetlenirken parmaklarımı içine batırıyorum; ikisinin de zevkle inlediğini duyuyorum, nefes alıyorlar, homurdanıyorlar, daha fazlası için bana yalvarıyorlar.

Onlara veriyorum. *Ona* veriyorum. Gözlerim hâlâ Saint'inkilerle kilitli, onun itişlerini karşılamak için yükselirken, Rose'un yanımda kırıldığını, tiz bir çığlıkla parmaklarımın etrafında orgazm olduğunu hissedene kadar. Ve sonra sadece Saint önem kazanıyor ve diğer her şey eriyip gidiyor. Üzerime abanıyor, bacaklarımı yukarıya sabitliyor, derine doğru sürtünüyor, o kadar derine ki, vücudumu tutuşturuyor ve gözlerim geri dönüyor ve dudaklarımdan umutsuz bir yalvarış dökülüyor.

"Durma... *Lütfen*, Tanrım, *tam orada!* Durma!"

Ve yapmıyor. Saint bir an bile vazgeçmiyor. içime giriyor, içimdeki o tatlı noktaya tam isabet ediyor, böylece Rose'un kendi çevik parmakları aramıza girip klitorisime mükemmel bir baskı uygularken, Saint beni çarşafların içinde anlamsızca sikerken ben çoktan zirveye çıkıyorum.

Aman Tanrım!

Bir çığlıkla tekrar doruğa ulaşıyorum, içimdeki sürtünme o kadar mükemmel, o kadar saf ki, bunun saf mutluluğu için nefes bile alamıyorum. Orgazmım lanet olası dünyayı silip süpürüyor, ta ki ben hıçkıra hıçkıra ağlarken, onların arasında yatağa yığılıp kalmış bir halde kalana kadar.

Vay anasını. Sersemledim, sersemletti. Daha önce hiç bilmediğim kadar zevk sarhoşuyum.

Ve bu telaşın ortasında, derinlerde bir yerde, beklenmedik bir üzüntü dalgası hissediyorum. Çünkü vücudumdaki tüm adrenalin yarışına ve serbest bırakmanın vahşi, pervasız sevincine rağmen, tamamen teslim olamayacağımı biliyorum; gitmesine izin veremem ya da Aziz ile anı gerçekten yaşayamam.

Görevim tamamlanana kadar olmaz.

Wren'in hatırası adına adaleti sağlayana ve nihayet sonsuza dek hayatıma devam edene kadar olmaz.

Çünkü istiyorum. Saint'in kollarında güvenle yatarken, onun hırıltılı nefesini hissederken, bedenim bana sunduğu yeni zevkle uğuldarken, sahip olduğum her şeyle bu adama aşık olmama izin vermeyi diliyorum.

Sanırım bir parçam çoktan yaptı.

Ama geri kalan yanımdır... Wren'e saldırıyı adalete teslim edene kadar gerçekten mutlu olamam. Onu bulmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Ve içimden bir ses zamanımın tükenmekte olduğunu söylüyor.

Onun kim olduğunu öğrenene kadar özgür olamam. Ve suçlarının cezasını çekmesini sağlayacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

OceanofPDF.com

ficssa

"**H** nasıl hissediyor, bebeğim? Biraz daha ister misin?"

Saint'in alçak, emredici hırıltısını hatırlayınca kanım kaynıyor ve Rose'un yumuşak dilinin bana fısıldadığını hatırlıyorum

Vücudumun üzerinden geçip göbeğimi dürttü.

Yanaklarım kızardı, serin sonbahar havasında ısındı. Bu sabah kafenin dışındaki kaldırım masasını seçmem iyi oldu, çünkü dün gece yaşadığımız vahşi, seksi maceraları hatırlayarak yanmak üzereyim.

Saint kesinlikle sözünü tuttu. Vahşi ve seksi bir eğlence mi? Düşünürken bile nabzımı hızlandıran bu akıllara durgunluk veren şehvetli macerayı deneyin.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve dizüstü bilgisayarımın ekranında yarısı bitmiş olan kompozisyon ödevime odaklanmaya çalışıyorum, ancak kulüpteki çılgın gecemizin her anını yeniden canlandırarak hayallere dalmaktan kendimi alamıyorum. Çıplak bedenimi okşayan yabancı ellerini ilk hissettiğimde yaşadığım şok edici telaş... İkisinin de benden aldığı zevkin yoğunluğu, duyularımın kendinden geçme noktasına kadar boğulması... Ve *ah*, beni ele geçiren, tüketen, beni cesur yapan pervasız terk edilmişliğin heyecanı.

Beni daha fazlası için yalvartıyor.

Tanrım, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve sadece Rose yüzünden de değil. Her nasılsa, Saint keşfetmeyi hayal ettiğim tüm gizli arzuları biliyor; asla yüksek sesle fısıldamadığım tüm pis, yasadışı fantezileri. İçimde derinlerde yanan açlığı görüyor - ve hemen gidip ateşi körüklüyor.

Onda utanma yok, yargılama yok, sadece tamamen kabullenme var. Bir erkeğin yanında hiç bu kadar güvende hissetmemiştim - beni yatağa bağlayıp anlamsızca sikerken bile.

Sarhoş edici bir kombinasyon.

Telefonum çalıyor ve mesajı kontrol ediyorum, Saint'ten bir mesaj olduğunu görünce gülümsüyorum. Yakındaki Ashford Pharma ofislerine gitmeden önce beni sadece bir saat önce kafeye bırakmıştı. Ama belli ki o da hâlâ dün geceyi düşünüyor.

"Bana Q2 projeksiyonlarını anlatmaya çalışıyorlar ve benim tek düşünebildiğim, o senin meme uçlarını emerken senin amının nasıl sıkıldığı.

Allığım derinleşiyor ve bir arzu patlaması hissediyorum.

"Sertleştin mi? Cesaretim karşısında şaşırarak cevap yazdım.

"Şimdi öyleyim.

*"Güzel. Çünkü senin için
ıslandım.' "Siktir, bebeğim... Bana
eziyet etme.*

*"Bu bir şey değil," diye sırtarak mesaj attım. 'Kendimi kadınlar tuvaletine
kilitlemek üzereyim ve ağzımdaki sikini düşünerek kendimi tatmin edeceğim...'*

Metin balonu görünür, sonra kaybolur ve sonra tekrar görünür.

Aziz'i sıkıcı bir toplantıda sıkışmış, şehvetini gizlemeye çalışırken hayal ederek daha da sırtıyorum. Sonunda cevabı beliriyor.

"Bunu daha sonra ödeyeceksin.

Lezzetli bir ürperti daha hissediyorum. Sabırsızlanıyorum.

Telefonumu -ve Aziz'in cezalandırılmasıyla ilgili düşüncelerimi- bir kenara bırakıp makaleme odaklanmaya çalışıyorum ama on sekizinci yüzyıldaki düzen karşıtı isyan temaları hâlâ aklımı kurcalayan soruyla kıyaslanamaz bile.

Max mi Hugh mu? Wren'in hatırladığı adam hangisi?

Max'in bir mazereti olup olmadığını öğrenmeye hâlâ yaklaşmadım ve Hugh'un programında o hafta sonu için ayrılan zaman dilimi beni hâlâ endişelendiriyor. Sabrım çoktan tükenmeye başladı. Neyin peşinde olduğunu bilmem gerek. Daha fazla bilgi edinmek için her iki adam hakkında da internet araştırması yapıyorum, ancak suçluluklarını şu ya da bu şekilde yargılamak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Her ikisinin de internette yayınlanmış bir ton bilgisi ve halka açık görünüşleri var, özellikle Max için VIP partiler ve playboy maskaralıkları, Hugh için ise daha ciddi hayırseverlik etkinlikleri, ama bunlar sadece PR: dünyaya gösterdikleri versiyonları.

Kameralar ve kalabalıklar etrafta yokken kim olduklarını bilmem gerekiyor.

Yazın Max ve Hugh'un da katıldığı bir polo turnuvasından bazı fotoğraflara göz gezdiriyorum. Sonra onlarla aynı karede başka bir tanıdık yüz görüyorum: Imogen.

Onlar hakkında daha fazla şey biliyor olabilir mi diye merak ederek canlandım. Gördüğüm kadarıyla Saint'in kuzeni herkesi ve her şeyi tanıyor ve profesyonel bir etkinlik planlayıcısı olduğuna göre, belki de Hugh'nun o hafta sonu neden çalışmadığı hakkında bir fikri vardır.

Telefonumu tekrar çıkarıp ona kısa bir mesaj atıyorum ve onu öğle yemeğine davet ediyorum.

"Üzgünüm," diye cevap veriyor hemen. *"Cuma çünkü büyük Ashford etkinliği için hazırlanıyorum."*

Duraksıyorum. Saint bir etkinlikten bahsetmedi ve artık orada tam zamanlı çalıştığına göre şirket hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

"Kısa bir mola için bir şeyler getirmeme ne dersiniz?" Mesaj atıyorum ve bir dakika sonra baş parmağımla onaylıyorum.

Mükemmel.

Yakındaki bir şarküteriye uğrayıp birkaç salata aldıktan sonra Ashford Pharma'nın Avrupa merkezinin bulunduğu etkileyici modern binaya doğru yürüyorum. Krom ve camdan yapılmış yüksek bir bina, ana lobisi ise hareketlilik ve güvenlikle dolu. Saint'e de sürpriz yapmayı umuyorum ama resepsiyon görevlisine ofisini aramasını söylediğimde muhasebe ekibiyle öğle yemeğinde olduğunu öğrendim.

"Randevunuz var mı?" diye soruyor adam, buz gibi bir sesle.

"Hayır, biriyle buluşmam gerekiyor. Imogen Alcott?" Ben teklif ediyorum ama o hiç oralı olmadan bakıyor.

"Eğer sizi kaydetmediyse, korkarım size yardımcı olamam. Dahili numarası nedir?"

"O burada çalışmıyor," diye açıklamaya çalışıyordum ki tanıdık bir yüzle karşılaştım. Bu Phillip McAlister, Wren'in laboratuvarındaki asosyal iş arkadaşı, bir elinde termos, diğerinde güvenlik kartıyla binaya giriyor. Üzerinde yıpranmış kadife bir pantolon ve buruşuk bir kazak vardı ve ben yüksek sesle seslendim. "Phillip? Hey!"

Durdu, beni gördüğüne şaşırılmış görünüyordu. "Tessa, burada ne işin var?"

"Arkadaşımla buluşmam gerekiyordu ama beni içeri almadı..."

"Sorun yok," diyor resepsiyon görevlisine, rozetini göstererek. "O benimle birlikte." Güvenlik bariyerine doğru el sallarken ona "Teşekkür ederim," diyorum ve bekliyorum

Bu sırada bir muhafız da yiyecek torbalarını arıyor. "Kraliyet mücevherlerini burada mı saklıyorlar?" Sonunda Phillip'le diğer tarafta buluşmak üzere içeri alındığımda şaka yapıyorum.

"Hem de nasıl," diye kıkırdarak cevap veriyor. "VIP laboratuvarını bodrumda tutuyorlar, bu yüzden işleri oldukça sıkı tutuyorlar. Tüm değerli ticari sırlarını ve benzerlerini."

Phillip bizi bir asansöre yönlendirirken, "Bu yüzden tüm vücudumuz aranıyor ve silahlı korumalar var," diye cevap veriyorum - ve sonra lanet kapıların kapanması için rozetini okutması ve birkaç numara girmesi gerekiyor. "Kaçınca kat?" diye soruyor.

"Um, yönetici seviyesi?" Sanırım.

Kapılar kapanırken, "Güzel," diye sırtıyor.

Gülüyorum. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyorum. "Oxford'da yaşadığını sanıyordum?"

Phillip elini kıvrıcık kahverengi saçlarında gezdirerek, "Biliyorum ama büyük bir etkinlik için merkeze çağrıldık," diye açıklıyor. "Etrafta dolaşıp araştırmadan bahsetmemiz gerekiyor. Sade bir İngilizce kullanarak," diye ekliyor alaycı bir gülümsemeyle. "Bu kısmı vurgulayıp duruyorlar. Büyük bilimsel kelimeler yok."

Gülümsüyorum. "Peki, iyi şanslar. Her şey yolunda gidiyor mu?" diye ekliyorum. Phillip'in bazı ciddi gizlilik anlaşmaları var ama Alzheimer araştırmalarının büyük bir başarıya ulaştığını ve yeni bir ilacın klinik denemelerinin bu alanda devrim yaratacağını ima etti. Kız kardeşim araştırmanın ilk aşamalarında çalıştı ve dünyayı bu şekilde değiştirebilecek bir şeye katkıda bulunduğunu düşünmek güzel. "Ve 'her şey' derken, üzerinde çalıştığın ve hakkında hiçbir şey bilmediğim çok gizli projeyi kastediyorum," diye ekliyorum sırtarak.

Phillip gülümsüyor. "Varsayımsal olarak, çok gizli bir proje üzerinde çalışıyor olsaydım, bu proje harika gidiyor olurdu" diyor.

"Sevindim."

Yirminci kata ulaşıyoruz ve kapılar kayarak açılıyor. Burası modern ve lüks, şehrin muhteşem manzarası var ve ciddi görünümlü yöneticiler ciddi görünümlü toplantılar yapıyor. Phillip bir ıslık çalıyor. "Demek diğer yarısı böyle yaşıyor," diyor etrafına bakarak. "Çok hoş. Ama seni buraya getiren nedir? Artık Ashford College'da değil misin?"

"Teknik olarak öyleyim," diye cevap veriyorum. "Sadece zamanımı bölüyorum. Erkek arkadaşım Londra'da yaşıyor," diye ekliyorum, Saint'i ilk kez bu şekilde tanımlarken biraz utangaç hissediyorum. Kalabalık bir odanın önünde beni azdırdığında neredeyse hiç kızarmıyorum ama ona erkek arkadaşım demek içimde kelekler uçuşmasına neden oluyor. Phillip'i son gördüğümde parçaları birleştiremediğimi fark ederek, "Hey, muhtemelen onu tanıyorsundur," diye ekliyorum. "Saint, yani Anthony St. Clair."

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Erkek arkadaşın asi varis mi?" Kahkahalarla homurdanıyorum. "Ona böyle mi diyorsun?"

"Kahretsin, ona söyleme," diyor Phillip hızla, utanmış görünüyor. "Bu sadece laboratuvarı kullanan aptalca bir lakap. Bilirsiniz, çünkü şirkete dahil olmayı reddediyor."

"Artık değil," diye rapor ediyorum. "Babası kalp krizi geçirdiğinden beri ofiste çalışıyor. Aslında şu anda burada, yardım ediyor."

"Vay canına... Umarım onunla mutlusundur." Phillip yavaşça söylüyor. Saint'in asi şöhretinin geri kalanını bildiği açık, ama bu konuda yorum yapmıyor.

"Öyleyim," diye başımı sallıyorum. "Çok mutluyum." Ve çok tahrik oldum.

Phillip saatini kontrol eder. "İşe dönsem iyi olacak," diyor. "Aşağıda bodrumda, diğer bilim inekleriyle birlikte. Yine de sana rastlamak güzeldi. Hey, aradığın o gizli topluluk hakkında daha fazla şey öğrenebildin mi?" diye ekliyor asansöre geri adım atarken.

Başımı iki yana sallıyorum. Blackthorn Society partisini düşünerek, "Çıkmaz sokağa dönüştü," diye cevap veriyorum. Çok büyük umutlarla gitmişim ama sadece bir grup zengin, ayrıcalıklı insanın birlikte içip Latince sloganlar attığı bir partiye dönüşmüştü.

"Belki de en iyisi budur," diyerek bana alaycı bir gülümseme veriyor Phillip. "Wren'in Oxford'da geçirdiği zaman hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini biliyorum ama bilmiyorum... Bazen hayatına devam etmek daha iyidir. Mutlu anıları canlı tutmak ve geri kalanını unutmak."

"Belki," diye yankılıyorum, buna bir an bile inanmasam da.

Wren'e olanları unutmak mı? Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

Kapılar kayarak kapanıyor ve dikkatimi tekrar ofise veriyorum. Tam Imogen'in yerini kime soracağımı düşünüyordum ki, kadın lacivert ipek pantolonu ve kaşmir hırkasıyla kusursuz bir şekilde giyinmiş, sarı saçları düzgün bir Fransız örgüsüyle koridorda belirdi. "Çok üzgünüm," dedi.

yanığıma bir öpücük kondurarak beni selamlıyor. "Seni aşağıda Gestapo ile bıraktığımı fark edene kadar müzikle uğraştım."

"Sorun değil," diye gülümsüyorum ve beslenme çantalarını kaldırıyorum.

"Karbonhidratla geldim." "Angel. Sizi buraya getiren nedir?" Imogen soruyor, bizi aşağıya götürürken

Koridorda. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil elbette. Sabahtan beri süslemelere boğuldum, biraz ara verebilirim."

"Ve Gino'nun en iyi *anti-pasti*'si," diye şaka yapıyorum. "Buralardaydım ve doğruyu söylemek gerekirse burayı merak ediyordum," diyorum giderken etrafa bakarak. "Saint'in bütün hafta toplantıları vardı."

Imogen başını sallayarak, "Herkes şaşkın," diyor. "Lionel Ambrose burada bir son dakika kampanya etkinliği düzenlemeye karar verdi. Tabii ki kimse buna kampanya etkinliği demiyor," diye ekliyor gözlerini devirerek, "Bu yakışksız olurdu. Resmi olarak, Ashford Pharma'nın yenilikçiliğin parlayan örneği olduğu bir İngiliz iş dünyası kutlaması. Her nasılsa, bu işi planlamak için beni de işin içine soktular," diye ekliyor ve büyük bir konferans salonunun kapılarını açıyor. "Ve bunun ne kadar iyi gittiğini görebilirsiniz."

Gözümü kırpyorum. Oda sanki bir kasırga inmiş gibi görünüyor; gösterişli orta süsleri, davet mobilyaları, kutular dolusu nevresim ve cam eşyayla tıka basa dolu. "Vay canına," diyorum. "Etkinlik yarın mı demiştiniz?"

Imogen sırtıyor. "Merak etmeyin, bana yardımcı olan iyi eğitimli kölelerden oluşan bir ekibim var ve çılgınlığımın bir yöntemi var," diye beni rahatlatıyor, bir masayı temizliyor ve bizim için iki sandalye çekiyor. "Cuma akşamına kadar tüm bu kat Ashford'un dünya çapındaki sonuçlarının zevkli bir kanıtı olacak. Ya da en son yatırım izahnamesi ne diyorsa o olacak."

Yemeği hazırladım ve yemeğe yumulduk. "Saint iş hakkında pek konuşmaz," diye sır veriyorum, etrafıma bakarak. "Ama çoğunlukla yeni ilaçlar geliştiriyorlar, değil mi?"

Imogen salatasını karıştırarak başını sallar. "Teknik olarak Ashford'un her şeyde parmağı var," diye açıklıyor. "Plastikler, güzellik ürünleri, bebek mamaları, hatta Belçika'da rastgele bir çikolata fabrikası."

"Gerçekten mi?"

Sırtıyor. "Saint'in büyükbabası ellili yıllardı sanırım, güzel bir çikolatacıya aşık olmuş, ilişkisi bitince de ona kendi küçük imparatorluğunu kurmuş. Şimdi aile her yıl en iyi Noel örneklerini gönderiyor. Ama evet," diye ekliyor, "ilaç ana işimiz. Milyar poundluk bir endüstri ve herkes bir sonraki büyük mucize ilacı bulmak için yarışıyor."

"Alzheimer gibi," diye cevap veriyorum düşünmeden. Imogen şaşırarak göz kırpmıyor. "Bunu biliyor musun?"

Phillip'in klinik deneylerin çok gizli olduğunu söylediğini çok geç hatırlıyorum. "Kız kardeşim araştırma üzerinde çalışıyordu," diye hızlıca açıklıyorum. "Neden, nereden biliyorsun?"

Imogen etrafına bakınıyor. "Buralarda açık bir sır sayılır," diyor ama açık kapının önünden geçenler duymasın diye sesini alçaltıyor. "Annemle babam daha fazla Ashford hissesi almak için hisse senedi portföylerinin geri kalanını tasfiye ettiler," diye sır veriyor. "Ve tüm arkadaşları da aynısını yaptı. Ashford Alzheimer ilacının deneme sonuçlarını açıkladığı anda şirketin değeri fırlayacak."

"Bu... ne bileyim, içeriden bilgi sızdırmak değil mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Imogen güler. "Belki, ama bunu herkes yapıyor. Biz sizin sırtınızı sıvazlıyoruz, siz de bizimkini... Bu yüzden bu etkinliği burada yapıyorlar," diye ekliyor. "Ashford, Lionel Ambrose'un kampanyası için kırmızı halı seriyor ve liderlik seçimini kazanmasına yardımcı oluyor. Ardından, Başbakan olduğunda, yeni ilaçların NHS'de mevcut olması için baskı yapabilir. Ashford hisselerini daha da yükseltecek devasa hükümet siparişleri. Hepsi birbiriyle bağlantılı."

Bana *hepsi yozlaşmış* gibi geliyor ama bir şey söylemiyorum. Milyarlarca sterlinlik endüstri, ulusal siyasi kampanyalar... Hepsi beni aşıyor ve hayatımdan milyonlarca kilometre uzakta.

Bunun yerine Hugh'yu düşünerek, "Aileler yakın gibi görünüyor," diyorum. Imogen başını sallıyor. "Saint'in babası ve Lionel'ın geçmişi çok eskiye dayanıyor. Cyrus Lancaster,

O da öyle. Lionel'in en büyük bağışçılarından biri ve sanırım Ashford'a da yatırım yaptı. Hepsi birlikte zirveye çıktılar."

Ve tüm ailelerin kaybedecek çok şeyi var.

Yutkunuyorum, burada oynanan oyunun risklerini bir kez daha hatırlıyorum. Wren'in saldırısının arkasında Max ya da Hugh olsun -ya da her ikisi de- her ikisi de aynı derecede güçlü ve dokunulmaz.

Kapı çalınır ve telaşlı bir asistan kafasını içeri uzatır. "Bayan Alcott, yani Imogen? Teslimat bölümünde içinde binlerce siyah balon olan bir kamyon var."

"Siyah mı?" Imogen hemen ayağa kalktı. "Hayır, hayır, kırmızı, gümüş ve beyaz dedim. Ashford renkleri."

"Özür dilerim," kız çaresiz görünüyor. Imogen iç çekerek bana döndü. "Gerçekten-"

"Tabii ki! Merak etme." Ayağa kalktım, Hugh ve Max hakkında onu sorgulamaya bile başlamadığımı fark ettim. Yine de Ashford ve aileler hakkında bazı ilginç bilgiler öğrendim, yani yolculuğum tamamen boşa gitmedi. "Sen git balonları tamir et. Yakında görüşürüz, eminim."

"Saint'le birlikte etkinliğe geliyor musun?" diye soruyor. "Henüz bu konuda bir şey söylemedi."

Imogen iç çeker ve başını sallar. "Ah evet, her zamanki, 'bir şeyi yeterince uzun süre görmezden gelirsem, katılımım isteğe bağlı olacaktır' hareketi. Nedense bende hiç işe yaramıyor!"

"Muhtemelen her şey için gerekli olduğun içindir," diye belirtiyorum ve o da gülümsüyor.

"Belli ki bunun üzerinde çalışmam gerekiyor!"

Imogen doğru balonları çağırmak için fısıldayarak uzaklaşıyor, ben de toparlanıp tekrar asansörlere doğru yürürken merakla etrafıma bakıyorum. Belli ki burası bir faaliyet yuvası, ama Saint'in neden uzak durduğunu şimdiden anlayabiliyorum: Herkes çok kurumsal ve ciddi görünüyor, mantıklı takımlar giymişler, söndürmeleri gereken milyonlarca acil yangın varmış gibi etrafta koşuşturuyorlar. Saint'in şeytana pabucunu ters giydiren tavrını ve koyu renk kot pantolonunu bir ekip toplantısına uyum sağlarken hayal etmeye çalışıyorum ve gülümsemek zorunda kalıyorum.

Asi varis.

Bu lakap yüzünden onunla deli gibi dalga geçeceğimi biliyorum. Ona bir mesaj göndermek üzereydim ki adımın söylendiğini duydum. "Tessa?"

Döndüğümde Saint'in küçük kardeşi Robert'ın koridorda ilerlediğini görüyorum. Sanırım burası şu anda gerçekten de St. Clair ailesinin merkez üssü. "Merhaba," diye gülümseyerek onu selamlıyorum. Eğer Saint asiye, yontulmuş çene hatları ve hınzır, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle, Robert tam tersi: geniş omuzlu, sarı saçlı ve daha yuvarlak, arkadaş canlısı yüz hatlarına sahip. Düğmeli gömleği ve kravatıyla son derece rahat görünüyor, elinde bir şişe maden suyu tutuyor ve diğer elinde telefonunu kontrol ediyor. "Özür dilerim," diyerek telefonu kapatıyor. "Şu anda işler çok yoğun. Seni gördüğüme sevindim. Saint'i görmek için mi uğradın? Seni geçireyim."

"Aslında Imogen'i görmeye gelmiştim," diye cevap veriyorum asansöre binerken. "Ama o büyük kampanya etkinliği için hazırlık yapıyor."

"Doğru, bunu neredeyse unutuyordum," diye kıkırdıyor Robert. "Takvimde her zaman milyonlarca şey var. İşlerin yakında sakinleşeceğini söyleyebilirim,

ama Ashford'un şu anda tek bir hızı var gibi görünüyor, o da düz çıkış."

"Heyecan verici bir zaman gibi görünüyor. Saint'in çok çalıştığını biliyorum."

"Ve bunun için sana teşekkür etmeliyiz." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Robert bana komplocu bir gülümseme veriyor. "Hadi ama... Kardeşimi tanıyım ve bırakın tam bir iş günü geçirmeyi, bu binaya bir kez bile adım atmaya gönüllü olmaz. Tabii omzunda onu doğru yöne iten bir melek yoksa. Her ne yapıyorsan devam et," diye ekliyor, sesi aceleci bir hal alıyor: "Bu ailede neyin önemli olduğuna dair eve dönmesinin tam zamanı. Bizim için riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı."

Gözlerimi kırptırıyorum, yoğunluğu beni biraz tedirgin ediyor. Belki de babasının yerini doldurmanın stresi onu etkiliyordu. "Sana söz verebilirim, ben bir melek değilim ve kesinlikle Saint'i hiçbir yere itmiyorum," diye kararlı bir şekilde cevap veriyorum. "Bunların hepsi onun suçu. Yardım etmek istiyor," diye ekliyorum. "Babanın kalp krizi büyük bir olaydı; o zamandan beri farklı biri oldu. En azından Ashford ve aile sorumlulukları söz konusu olduğunda," diyorum, hala her zamanki kadar baskın olan pervasız, şehvetli çizgiyi düşünerek.

"Gerçekten mi?" Robert şaşırmış görünüyor. "Yine de, siz ikiniz görüşmeye başladığınızdan beri değişmiş bir adam."

"Farklı iyi, umarım?" Zemin kattaki hareketli lobiye adım attığımızda hafifçe söylüyorum. Benim bir tür rol model olduğum ve Saint'i doğru yola sürüklediğim fikri beni hâlâ ürkütüyor.

Aslında, tüm araştırmalarıma rağmen, onu yoldan çıkaran benim. "Farklı mükemmel," diye beni temin ediyor Robert. "Umarım ikinizle de görüşürüz."

Yarın Ambrose etkinliğinde," diyor, hala biraz aceleci. "Orada olması önemli, böylece birleşik bir cephe gösterebiliriz."

"Ben de öyle umuyorum," diye cevap veriyorum. Sonra konuyu değiştirmeye çalışıyorum: "Burada yaptığınız iş hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok isterim. Biliyor musun, kız kardeşim ölmeden önce Ashford Pharma'nın bir araştırma projesinde çalışıyordu," diye ekliyorum, Robert su şişesinden bir yudum alırken. "Oxford'daki laboratuvarı. Wren Peterson, belki onunla tanışmışsındır?"

Robert içkisini yudumlarken boğulur. Göğsüne vurarak, "Özür dilerim," der. "Yanlış içtim." Kendine gelmek için bir an bekler, yüzü kıpkırmızıdır, sonra şişenin geri kalanını yudumlar. "Wren mi dediniz? Yollarımızın kesiştiğini hatırlamıyorum."

sonunda cevap verir. "Babam tüm son teknoloji araştırma operasyonlarını yürütüyor. En azından öyleydi. Büyük bir şirket."

Başımı sallıyorum. Anlaşıldı.

"Geri dönsem iyi olacak," diyor Robert, benden uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Toplantılar, telefonlar, bilirsin işte."

"Yarınki etkinlik için Saint'i buraya getirmeye çalışacağım," diye onu rahatlatıyorum ama Robert zar zor gülümsüyor.

"Zahmet etmeyin. Aziz, Aziz'dir. Kendine dikkat et!" Sonra dönüp kaçtı ve beni yine yalnız bıraktı.

Saint'in evine geri dönüyorum, Robert'ı ve onun garip bir şekilde acele eden hislerini düşünüyorum. Sanırım o da büyük bir baskı altında. Şimdiye kadar Ashford Pharma'da Saint olmadan işleri yürüten oydu ve babaları görevde olmadığı için büyük lansmana hazırlanmak onun için daha da stresli olmalı.

Böyle bir ailede ikinci oğul olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Saint her ne kadar Ashford servetinin varisi olmanın getirdiği sorumlulukları istemese de, Robert'ın bu yüzden ona kızıp kızmadığını ya da Dük olmak için sıranın kendisinde olmasını dileyip dilemediğini merak ediyorum. Ne de olsa, Saint hayatta farklı bir yol izlerken, şirkette saatlerini harcayan o.

Kardeşler arasında bir bağ kurma deneyimi olmadığı kesin. Saint's caddesine dönüyorum, lüks evlerin sıralandığı güzel, yapraklı bir yol. Dün geceki çılgın maceramızdan sonra, tembel bir akşamı kıvrılıp yatarak geçirmeye hazırım. Belki biraz yemek sipariş edebiliriz.

bir filmde ve-

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde, paspasın üzerinde duran ve ön yüzünde siyah kalemle isminin yazılı olduğu ince kahverengi bir zarf buluyorum.

Duruyorum, içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Yavaşça elime alıyorum. Adres ya da posta işareti yok, bu da birinin posta kutusundan eliyle ittiği anlamına geliyor.

Dışarıdaki boş sokağa bakıyorum, sonra tedirginliğim artarak kapıyı sertçe çarpıyorum.

Burada kaldığımı kim biliyor?

Oxford'da olanları, gece duyduğum o yabancı sesi ve izlendiğime dair tüyler ürpertici hissi hatırlıyorum. Blackthorn Cemiyeti'ni araştırmamam için beni uyarmak amacıyla bana saldıran adamdan bahsetmiyorum bile.

Hayır, muhtemelen bir şey yoktur, diyorum kendime. Imogen'den ya da Vakıftaki Hugh'dan gelen bir şey.

Elden teslim mi?

Kendimi hazırlayarak yavaşça mutfağa doğru yürüyorum. Bir yanım okumadan atmak istiyor ama merakım bunun için çok güçlü. Derin bir nefes alıyorum ve zarfı yırtarak açıyorum. İçinde tek sayfalık ucuz beyaz bir kâğıt ve bir satırlık daktilo metni var:

Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz. Çok geç olmadan soru sormayı bırakın.

Okudum, sonra tekrar

okudum. Ne için çok geç?

Birden kapıdaki anahtarın sesi duyuldu. İrkiliyorum, kalbim boğazımda dönüp duruyorum, sonra gelenin işten yeni dönen Saint olduğunu görüyorum.

Koridorun sonundan beni sevecen bir gülümsemeyle selamlıyor ve "Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Sanki bu gün hiç bitmeyecekmiş gibi hissettim. Senden ne haber? Senin günün nasıldı?"

Ceketini çıkarmak ve cüzdanını çıkarmak için kapının yanında duraklıyor. Anlık bir karar verdim:

Ona nottan bahsedemem.

Sadece endişelenecek ve hatta belki de soruşturmayı tamamen bırakmamı isteyecekti. Ama artık geri adım atamayacak kadar ileri gittim; nihayet doğru şüphelilere yaklaşmışken olmaz.

"Peki!" Bir çırpıda yırtıp parçalarını geri dönüşüm kutusuna atıyorum. Zarfı da üstüne koyup ikisini de bastırıyorum ve önemsiz postaların altında gözden kayboluyorlar. "Güzel. Imogen'i ve kardeşini de gördüm."

"Sıradan bir aile buluşması." Saint odaya girdi ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Ben ise bütün gün bir oda dolusu muhasebeciyi eğlendirmekle meşguldüm. Standart sapmayla ilgili bir şaka istersen bana haber ver," diye ekliyor sırtarak. "Artık matematik kelime oyunlarında uzmanım."

Kalbim hâlâ çarpıyor olsa da gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Senin sapkın davranışlarının standart bir yanı yok," diye şaka yapıyorum ve o da gülüyor.

"Gördün mü? Doğuştan yeteneklisin, tam uyum sağlarsın." Saint dudaklarıma gelişigüzel bir öpücük konduruyor, sonra geri çekiliyor. "Tayland yemeği? Ramen? Ne düşünüyorsun? Enerjine ihtiyacın olacak," diyor ve bana hınzırca gülümsüyor. "Yapma."

Sanırım bir şaplak hak ettiğini unuttum, mesajlarından sonra bütün sabah kaya gibi sertleşmişim."

Birkaç metre ötemizdeki buruşturulmuş kâğıdı unutmaya çalışarak nefes veriyorum. *Fark etmez*, diyorum kendime kararlılıkla. Wren'in saldırganını avlamanın risklerini biliyordum.

Şu anda beni durdurabilecek hiçbir şey yok.

Peki ya bu tehdit notunu gönderecek ve beni arayışından vazgeçirmeye çalışacak kadar endişeleniyorlarsa?

Bu sadece yaklaştığım anlamına geliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

OceanofPDF.com

1/2ai "İ

"D ammit!"

Bir başka öldürücü squash vuruşu y a n ı m d a n uçup
cılalı duvarlardan gürültüyle geçerken raketime boş yere
'thwack'. uzanıyorum

Hugh yanımda neşeyle gülüyor. Antrenman kıyafetlerinin içinde zar zor
terleyerek, "Gittikçe özensizleşıyorsun," diye böbürleniyor. "Çok fazla gece
geç yatmak sana bunu yapar, eski dostum."

"Tam tersine," diye nefes alıyorum, toparlanmaya çalışarak. "Sadece
adımlarımı atıyorum."

"Tabii ki öylesin. Sıra sende." Hugh sert kauçuk topu bana fırlatıyor ve
ben de servis atarak topu duvara çarpıyorum. Bu squash maçını bir süredir
erteliyordum - Wren'in saldırısının arkasında onun olabileceğini
öğrendiğimden beri - ama Tessa'nın ısrarıyla bugün onunla erken bir randevu
aldım. Hâlâ o hafta sonu için bir mazereti olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

O olabileceğine bir an bile inanamıyorum ama bu ihtimalin hem Tessa'yı
hem de beni çıldırtacağını biliyorum, işte buradayım, bir atış daha yapıyorum
ve onu elemek için ne gibi sorular sorabileceğimi merak ediyorum. Bu sefer,
Hugh topu ulaşamayacağım bir açıyla uçurmadan önce iyi bir ralli yapmayı
başarıyorum.

"Senin şu adımlarına gelince..." diye dalga geçiyor, ben de iyi huylu bir
şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Beni ezip geçerken neden seninle oynamayı
kabul ettiğimi bir daha hatırlat bana.
her seferinde?"

"Çünkü bu senin o devasa egona iyi geliyor," diye yanıtlıyor Hugh, bir şişe
sudan yudumlamak için duraklayarak. Ben de kendiminkini alıp bir yudum
içiyorum. "Hepimiz bunu yıllardır biliyoruz, Büyük Anthony St. Clair'in
alçakgönüllü olması gerekiyor, hem de sık sık, yoksa çekilmez oluyorsun."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Hugh ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Hepimizin öyle. "Bunun için endişelenmene gerek yok," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Tessa her lanet gün beni alçakgönüllü kılıyor."

Hugh bir kaşını kaldırıyor. "Hâlâ güçlüsün o zaman?"

Başımı sallıyorum, alnımdaki teri siliyorum. Güçlü. Derin. Çılgınca, pervasızca kontrolden çıkmış... Neresinden bakarsanız bakın, onun için çıldırıyorum. "Peki ya sen?" Tessa'nın üzerimdeki etkisini anlatmaya çalışmak için acele etmeden soruyorum.

Ya da başka bir kadının kafası bacaklarının arasına gömülmüşken onun orgazmını izlemenin verdiği his.

"Şu Belçikalı hatunu görmüyor muydun?" Devam ediyorum, "Üzüm bağı olan."

Hugh başını sallar. "Uzun sürmedi. Ve bugünlerde... Liderlik yarışması tam bir sirk. Gazeteciler ailemizle uzaktan yakından bağlantılı her şeyin kokusunu alıyor. Bu düzeyde bir incelemeye katılmaya hazır çok fazla kadın yok."

"Ve öyle olanlar da yanlış olanlar," diye katılıyorum. Ben hiçbir zaman Hugh ya da Max gibi göz önünde olmadım ama hepimiz *Town & Country* dergisinde fotoğraflarının çıkmasını isteyen, peşimizden koşan servet avcısı parti kızlarından payımıza düşeni aldık. "Geçen yıl görüştüğün Tara denen kızı hatırlıyor musun?" Konuşmayı Wren'in kaçırıldığı hafta sonu nerede olduğuna yönlendirmenin bir yolunu bularak yorum yapıyorum. "Max onun Blackthorn partisini basmaya çalıştığını söylememiş miydi?"

"Tanrım, onu unutmuşum." Hugh kıkırdar. "Evet, bir grup okul arkadaşıyla geldi, ucuz Lambrusco'yla çoktan sarhoş olmuşlardı. Cyrus küplere binmeden önce onları kibarca arka kapıdan çıkarmak zorunda kaldık."

"Vahşi..." Rahat bir şekilde cevap veriyorum. "O yılki partinin çılgın olduğunu duymuştum.

Kaçırdığım için üzgünüm."

"Fazla kalmadım." Hugh omuz silkiyor. "Biliyorsun bu benim sahnem değil. Babamın bağışçılarıyla kaynaşmak için düzenlediği bir başka network etkinliği sadece."

Başka ne yaptığını sormak üzereydim ki Hugh iç çekerek squash kortunun duvarına yaslandı. "Tanrım, sana söylüyorum, bu kampanya bu kadar çabuk bitemez. Günleri sayıyorum. Kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum," diye ekliyor kaşlarını silerek. "Ve notlar... Tüm bu lanet danışmanlar, her hareketi inceliyorlar. Köri evinde bir aile yemeğine çıkıp, babamın çok kültürlü bir şirkete olan bağlılığını göstermeli miyiz?"

Birleşik Krallık mı? Yoksa geleneksel İngiliz değerlerini göstermek için barda rosto mu yaptırırın?" Hugh gözlerini deviriyor. "Geçen gün bir strateji toplantısına geç gelmek gibi bir hata yaptım ve aile sorumluluğu ve itaat hakkında tam bir ders aldım."

"Ah evet, iyi bilirim." Kendi su şişemi alaycı bir kadeh kaldırıyorum. Elimde değil ama adama acıyorum, babalarımız ve onların beklentileri hakkında yıllar boyunca pek çok kez dertleşmiştik. "Miras. Bağlılık. Aile adını korumak."

"Yine de doğru." Hugh bir an için ciddi görünüyor. "Günün sonunda en önemli şey bu, değil mi? Onları hayal kırıklığına uğratmadığımızdan emin olmak. İnşa ettikleri mirası korumak... Bedeli ne kadar yüksek olursa olsun. Bunu onlara borçluyuz. Her şeyimizi onlara borçluyuz."

"Birileri çok fazla Blackthorn Topluluğu konuşması dinlemiş," diye takılıyorum ona, şaşırarak. Hugh hiçbir zaman bu tür gelenekleri pek benimsememişti. Benim gibi kara koyun değil ama kendi yolunda gitmek istediğini sanıyordum. "Bir dahaki sefere Latince alıntılar yapacaksın. Cyrus ne demeyi sever, geçmiş geleceğe giden yolu gösterir mi? Geçmiş bizi geleceğe zincirler, daha doğrusu."

"Doğru." Hugh başını sallar ve yine hafifçe gülümser. "Başbakan. Tanrım, sanki babam zaten senden daha kutsal değilmiş gibi. Tüm ulusun lideri olduğunda dayanılmaz biri olacak."

"Şöyle düşünün, şehirde ulaşamayacağınız bir VIP bileti olmayacak. Kulübü boş verin, en iyileriyle birlikte Davos'a jet-set yapacaksınız." Buna d i k k a t çekiyorum. "Ve gücün tadına b a k m a k için yanıp tutuşan Parlamento kızları... Hepsi senin peşinde olacak, dostum." Islık çalarak alay ediyorum, o da kıkırdıyor. "Onların akın akın gelmesini sağlamak için bu tür avantajlara ihtiyacın olmadığını söyleyebilirim. ama ne de olsa sen lanet olası bir Dük adayısın."

İnledim. "Ve biliyorsun, ailemin tüm saçmalıklarından kurtulmak için bundan anında vazgeçerdim." Babamı ve Valerie ile olan ilişkisini düşünüyorum. Bunu hemen bitireceğine yemin etmişti ve ben de mali durumu kontrol ettim: En azından ödemeler durmuş.

Ama bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor, yoksa izlerini örtmek için farklı bir yol mu buldu?

Hugh ve ben soyunma odasına dönüp duşa giriyoruz ama aklımdaki soru hâlâ cevapsız. Umarım bir şeyler yüzümüze patlamadan önce babam bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulur. Hugh bir konuda haklı, şu anda hepimiz bir ton inceleme altındayız: onun ailesi siyasi kampanyalarıyla, benimki Ashford Pharma işiyle ve yaklaşan

ilaç duyurusu. Ve tabii ki bu iki kader artık birbirine bağı. Ailelerimiz birbirine bağı ve skandallar ihtiyacımız olan son şey.

Hugh'un şiddet eğilimli bir saldırgan olduğunun ortaya çıkması gibi bir skandal.

Saçını tararken ve saatini bağlarken onu inceliyorum. O kadar eskiye gidiyoruz ki, bileğindeki hırpalanmış deri kayışın büyükbabasından miras kalan orijinal kayış olduğunu ve süslü bir stilistle yaşadığı felaketin ardından saçını kestirmek için sadece Bethnal Green'deki eski bir berbere gittiğini biliyorum. Tessa'nın anlattığı korkunç şeyleri yaptığını hayal bile edemiyorum, ne Hugh, ne Max, ne de yıllardır tanıdığım bu adamlardan herhangi biri.

Ama biri yaptı. Birisi yalan söylüyor ve karanlık tarafını herkesten saklıyordu, ben de dahil.

Bu dövme ipucunun Tessa'nın düşündüğü kadar güvenilir olup olmadığını ilk kez merak etmiyorum. Bundan bahsetmedim ama bir parçam Wren'in bir şekilde yanılmış olabileceğini merak ediyor. Tessa kız kardeşinin anılarının karmakarışık olduğunu söylemişti, içkisine hangi ilaç karıştıysa onun parçalanmış parçaları. Ya farklı bir tasarımısa ve biz yanlış yöne bakıyorsak? Gerçek failin suçtan sıyrılmasına izin vermek....

Max ve Hugh'nun mazeretlerini şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde doğruladığımızda o köprüyü birlikte geçeceğiz, diye karar verdim. Tessa'ya bu işte onun ortağı olduğumu söylediğimde ciddiydim. Bana neye mal olursa olsun, eninde sonunda gerçeği öğreneceğiz. Sadece sürekli şüphe ve güvensizlik beni çıldırtmadan önce olmasını ummak zorundayım.

Günü ofiste, muhasebedeki yeni kankam Harold ile bazı bütçe sorunları üzerinde çalışarak geçiriyorum. Yeterince sıkıcı bir iş, ama herkesin dikkatinin bu akşam yapılacak büyük Lionel Ambrose etkinliğinde olduğunu söyleyebilirim. Imogen'in ofislerin etrafında uçtuğunu, yardakçılarının da peşinden gittiğini görüyorum ve saat altı olduğunda yönetici katına geri döndüğümde, çok sıkı çalıştığını görebiliyorum. Yüzlerce insan gelmişti bile: İngiliz medyasının, hükümetinin ve sosyetesinin önde gelenleri. Balonlar, kanepeler ve zevkli çiçek aranjmanları her yerdeydi, hepsi de Ashford'un renkleri olan kırmızı ve gümüş rengindeydi, her ne kadar etkinlik teknik olarak sadece şirketimizin değil tüm İngiliz endüstrisinin onuruna düzenlenmiş olsa da.

"Kendini aşmışsın," diyorum Imogen'a. Kalabalığın arasından belirdiğinde bir kadeh şampanya kaldırıyorum, krem rengi zevkli bir elbisenin içinde şaşırtıcı derecede sakın görünüyor.

"Öyle, değil mi?" diyor, memnun bir gülümsemeyle etrafındaki partiye bakarak. "Ambrose ekibinin tüm çabalarına rağmen. Halkla ilişkiler kızlarının her yere Union Jack bayrakları asmak istediklerini biliyor muydunuz? Zevk ya da incelikten hiç anlamıyorlar."

"Kurnazlık ve politikanın bir arada olabileceğini sanmıyorum," diyorum. "En azından kazanmak istiyorsan."

Imogen gözlerini deviriyor. Ashford'un dünya çapındaki yeniliklerini anlatan parlak broşürlerle dolu bir masayı yeniden düzenlerken, "Hepimiz yarışın onun elinde olduğunu biliyoruz," diyor. Bütün hafta boyunca gözetim altında tuttuğum broşürler. "Lancaster gazeteleri bütün hafta onu çok zorladı. 'Tek mantıklı seçim' diyorlar. Hugh ve ailesinin fotoğraflarını gördünüz mü?" diye sırtarak ekliyor. "'İngiliz Kennedy'ler' diyorlardı."

Homurdanıyorum. "Hugh bunun için Max'in canına okuyacak."

"Ya da onları Downing Sokağı 10 Numara'ya ittiği için elini sıkamak." Imogen odaya bakıyor ve iç çekiyor. "Bu seni hiç... ne bileyim, iğrenç hissettiriyor mu?"

"Icky?" Eğlenerek yankıladım.

"Rahatsız edici. Yanlış. Dünya böyle işliyor." Imogen bir an için kaşlarını çatıyor. "Lionel Ambrose ve Cyrus Lancaster bir arka odada el sıkışıyor ve ülkeyi kimin yöneteceğine karar veriyorlar. Baban da işin içine giriyor ve birdenbire Ashford'un ilaçları hükümetten onay alıyor ve hepsi yüklü bir ödeme alıyor. Ve işte buradayız, balonlar uçuruyor ve yol boyunca bayraklar sallıyoruz."

"Kahretsin, böyle söyleyince..." Şampanyamı boşaltıyorum. "Ama bu işler hep böyle yürüdü, değil mi? Lionel, Cyrus ve benim babamdan önce, onların babaları ve onlardan önce de onların babaları böyleydi."

"Ama sonra ne olacak?" Imogen bir kaşını kaldırarak soruyor. "Bundan yirmi yıl sonra Hugh ve Max ile arka oda anlaşmaları yaparak onların izinden mi gideceksin?"

"Kesinlikle hayır," diye yemin ediyorum.

"Peki ya Robert?" diye soruyor dikkatle.

Odanın diğer ucuna, ağabeyimin el sıkıştığı ve kameralara gülümsediği, babam ve Lionel'le birlikte o çok da göze batmayan Union Jack bayraklarından birinin önünde poz verdiği yere bakıyorum.

"Seni bu kadar düşünceli yapan ne?" Imogen'i inceleyerek soruyorum.

Biraz omuz silkiyor. "Zaman zaman derin düşüncelere dalabiliyorum," diyor hafifçe, elbisesinden gevşemiş bir ipliği koparıırken. "Her şey çay partileri ve *Tatler*'dan ibaret değil, biliyorsun."

"Seni küçümseyen aptaldır," diyorum ona şefkatle ve o da bana gülümsüyor.

"Ben de aynısını söyledim ama ikimiz de biliyoruz ki senin 'şeytana pabucunu ters giydiren entelektüel' imajın sadece bir rolden ibaret." Sırıttıyor. "O berbat beynini telafi etmek için bu kadar güzel olman iyi bir şey."

Yüksek sesle gülüyorum ve sonra duruyorum, Tessa'nın kalabalığın arasından çekingen bir şekilde ilerlediğini görüyorum. Etkinlik için burada buluşmayı ayarlamıştık, bu yüzden onu ilk kez vücudu saran lacivert bir elbiseyle görüyorum: muhafazakâr kesimli, yakası yüksek ve dizlerine kadar iniyor ama doğru yerlerden sıkıyor. Saçlarını gevşek bukleler halinde yüzünden geriye atmış, taze yüzlü ve inanılmaz güzel görünüyor.

Imogen'in koluma vurduğunu hissediyorum.

"Ne?" Dikkatimi başka yöne çekerek soruyorum.

"Ah, son bir dakikadır senin adını söylüyorum," diyerek tekrar sırtttıyor ve Tessa'ya bakıyor. "Sende *kötü bir şey* var."

İnkâr etme zahmetine girmiyorum. Haklı, Tessa için deli oluyorum ve bunu kimin bildiği umurumda değil. "Eğer annemi görürsen, onu ters yöne yönlendir, tamam mı?" Tessa için bir şampanya kadehi daha alarak soruyorum. "Tessa'nın etrafında ne kadar az zaman geçirirse, buz gibi soğuktan kaçmak için onu Amerika'ya geri gönderme ihtimali de o kadar azalır."

Imogen gülüyor. "Bana borçlu olacaksın, kuzen!"

Odayı geçiyorum, selamları ve konuşma girişimlerini tek başıma savuşturuyorum. Görmek istediğim tek bir kişi var.

Ona ulaştığımda Tessa, "Tanrıya şükür," diye haykırıyor. Belli ki hislerimiz karşılıklı. Elimi sıkıca tutuyor ve etrafına bakınıyor. "Birisi bana Ticaret ve Sanayi Bakanlığı'ndan olup olmadığımı ve yaklaşan G8 konferansında müzakere edilen teknoloji politikası hakkında ne düşündüğümü sordu. Uluslararası bir ticaret savaşı başlatacağımdan endişelendim!"

Gülümsüyorum ve onu öpmek için kendime yaklaştırıyorum. "Onlara korumacı politikaları desteklediğinizi ve gümrük tarifeleri için bastırdığınızı söylemeliydiniz. Yarın sabah borsaları sarsabilirdin," diye şaka yapıyorum, o kollarımdayken kendimi daha iyi hissediyorum.

Bir şekilde her şeyi daha iyi yapıyor.

Tessa nefes alıyor ve aramızda nazik bir mesafe bırakmak için geri çekiliyor. "Lionel Ambrose rahat görünüyor," diyor, babamla ve bir grup gazeteciyle birlikte heybetli ve karizmatik bir duruş sergileyen adamın bulunduğu yeri başıyla işaret ederek. "Hugh henüz gelmedi mi? Squash maçı nasıldı?" diye soruyor. "İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

Üzüntüyle başımı sallıyorum. "Geçen yıl partideydi ama bunu zaten biliyorduk," diye cevap veriyorum, hayal kırıklığına uğrayacağını bilerek. "Gerçi erken ayrıldığını söylüyor ama başka ne yaptığını sorgulamamın bir yolu yoktu."

Tessa üzgün görünüyor. "Peki ya Max, bu onun katılacağı türden bir etkinlik mi?"

"Eğer yardım edebilirse, hayır."

"Yani ortada yeni bir bilgi yok." Tessa sinirli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırır. "Zamanımız tükeniyor."

"Bunu nasıl anladın?" Kaşlarımı çatarak sordum. Son birkaç gündür Tessa'nın ruh halinde bir değişiklik fark ettim, Wren'in saldırganını ararken yeni bir odaklanma ve kararlılık. Geç saatlere kadar internette araştırma yapıyor, ipuçları arıyor; Hugh ve Max'in olası mazeretlerine kafayı takmak ve onları bir yalanla tuzağa düşürmenin yollarını bulmak için okuldaki derslerini ekliyor.

Bu araştırmanın onun için önemli olduğunu biliyorum, ancak düşüncelerini ne kadar tükettiğini görünce huzursuz hissetmekten kendimi alamıyorum. Böyle bir gecede konuşurken bile beyninin bir bölümünün Wren'le bağlantılı olabilecek herhangi bir şey için alarmda olduğunu söyleyebilirim.

"Ben sorular sorup araştırdıkça, saldırganın onu aradığını öğrenip izini kaybettirme ihtimali de artıyor," diye açıklıyor Tessa, neredeyse suçlu bir ifadeyle uzaklara bakarak. "Blackthorn Topluluğu onların işlerini araştırdığımı öğrendi ve o adamı peşimden gönderdi," diye ekliyor. "Eğer bu adam kendini tehdit altında hissederse... Kim bilir ne yapar?"

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye yemin ederek onu kendime yaklaştırıyorum. Oxford'daki o saldırı hâlâ aklımdan çıkmıyor, orada olup onu korumam gerektiğini biliyorum. "Endişelenmene gerek yok. Artık toplumun peşinden gitmiyorsun."

"Hayır, ama bu hedefimin de aynı derecede tehlikeli olmadığı anlamına gelmez," diye belirtiyor, yüzü hala gölgeli.

Eğiliyorum ve gözlerindeki gölgeleri kovmaya çalışarak onu usulca öpüyorum. "Onu bulacağız," diye söz veriyorum ona, her ne kadar nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da.

Peki doğru adamı bulduktan sonra ne olacak? Bu konuyu Tessa'yla konuşmadım ama polise gidemeyeceğimizi ya da hukuk sisteminin herhangi bir şekilde adalet sağlamasını bekleyemeyeceğimizi bilmesi gerekiyor. Wren çoktan öldü, ortada tanık yok, sadece ikinci el bilgi kırıntıları var ve kimse böyle bir kanıtla bir adamı mahkum etmek şöyle dursun, suçlamada bile bulunmaz. Ambrose ya da Lancaster ailelerinin resmi bir soruşturmayı asla kabul etmeyecekleri gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Avukatları en kararlı savcayı bile kaçırabilirdi.

Peki Tessa'nın buradaki son oyunu ne? Bilmek istiyor muyum?

Bir kadeh daha şampanya alıyorum. Her şey çok hızlı ve çok karanlık bir hal aldı ve odanın diğer ucundaki ailemi de görüyorum. Gelip merhaba demeye karar vermeleri an meselesi, bu yüzden Tessa'nın elinden tutup onu koridordan aşağı, ana partiden uzağa çekiyorum. "Bir tura ne dersin?" Ortamı neşelendirmek için soruyorum.

"Ben zaten ziyaret ettim," diye itiraz ediyor ama onu ana resepsiyon alanının arkasındaki bir oyuğa çekerken yine gülümsüyor.

"Evet, ama özel, kişisel, özel bir tura katılmadınız..." Mırıldanıyorum, boynuna ve köprücük kemiğine öpücükler bırakıyorum. Sevdiğini bildiğim hassas noktayı bulduğumda nefesini aceleyle tutuyor ve titriyor.

"Dolaşman gerekmiyor mu?" diye soruyor, ama yanakları kızarmış ve gözleri çoktan baştan çıkarıcılıkla parlıyor. "Hürmetkar evlat rolünü mü oynayacaksın?"

"Boşalmadan hemen önce çıkardığın o iniltiyi duymayı tercih ederim."

"Aziz!" Tessa soluk soluğa, duyan var mı diye etrafına bakınıyor, ama neyse ki hepsi geyik yapmakla meşgul.

"Ben bir 'Hayır' duymuyorum," diye sırtıyorum, ellerim aşağıya doğru kayıyor.

Tessa dudağını ısıyor, daha da kızarıyor ama bakışlarımı cesaretle tutuyor. "Şimdi düşündüm de, ofisini görmek isterdim," diyor arsız bir sırıtışla. "Böylece sana o müstehcen mesajları gönderirken ve seni sertleştirirken tam olarak nerede olduğunu hayal edebiliyorum."

Lanet olsun.

Bir iniltiyi bastırıyorum, onu koridordan aşağıya çekiyorum ve son birkaç haftadır çalıştığım CEO'nun ofisine ulaşana kadar yönetici katından geçiyoruz. Partiden gelen gürültü burada daha sessiz, kalabalıktan uzak. Tessa, bir kanepe, tasarım sandalyeler ve inanılmaz manzaranın tam önüne yerleştirilmiş devasa bir masayla döşenmiş lüks mekâna bakarak, "Fancy," diye ılık çalıyor. "Bu dekor

Yine de arzulanan bir şey," diye ekliyor sırtarak, annemin çerçevesi bir fotoğrafını tutarak.

Ondan alıyorum ve bir kenara koyuyorum. "Burası babamın ofisi," diyorum ve Tessa kaşlarını kaldırıyor - aynı anda yakamdan tutup beni masaya doğru çekiyor.

"Ve sen de benimle burada kötü bir şekilde uğraşmak mı istiyorsun? Sen gerçekten de asi bir varissin."

"Bana ne dedin sen?" Kıkırdıyorum, kalçalarını kavıyorum ve onu cilalı ahşap yüzeyin kenarındaki tüneğe kaldırıyorum.

"Asi varis," diye tekrarlıyor sırtarak. "Buralarda sana böyle diyorlar."

"Hayır," diye inledim. "Ciddi misin sen?"

"Oh evet," diye mırıldanıyor. "Ve bunun sonunu duymana izin vermeyeceğim." "Seni susturmanın bir yolunu bulmam gerekecek," diye mırıldanıyorum, dudaklarına yapışarak uzun, yavaş bir öpücükle.

Tanrım, dokunuşum altında çiçek açmasına bayılıyorum. Tessa'nın dudakları ayrılıyor, davetkâr ve vücudu bana karşı eriyor, dokunulmak için adeta yalvarıyor. Ben de öyle yapıyorum. Ellerimi kıvrımlarında gezdiriyor, onu inleteceğini bildiğim yerleri sıkıyor ve okşuyorum. Göğüslerinin olgunlaşmış kabarıklığını avuçluyorum, ellerimde zaten sertleşmiş olan meme uçlarıyla alay ederken ağzıma karşı nefes nefese kaldığını hissediyorum.

Kahretsin, bu kadın inanılmaz. Şimdiden, kanım damarlarımda sıcak akıyor, amının sıkı sıkılığını arzuluyor; tatlı, uysal ağzından zevk inlemeleri çekmemi talep ediyor.

"Aziz..." diye fısıldıyor, sonunda dudaklarını serbest bıraktığımda.

"Sana kelimelerini kullanmanı söylediğimi sanıyordum," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum onu, çoktan eteğini yukarı kaldırmış, ellerimi kalçalarının içinde gezdiriyordum. "Aziz, evet? Aziz, daha fazla mı? Aziz... Şimdi sık beni?"

"Yukarıdakilerin hepsi," diye fısıldıyor, parmaklarım onun amını kaygan, benim için çok ıslak bulurken.

"Kapı açıkken bile mi?" diye soruyorum ve gözleri kapının birkaç santim aralıkta durduğu yere kayıyor.

"Özellikle de kapı açıkken," diye fısıldıyor ve lanet olsun, gözlerindeki heyecan parıltısı her seferinde beni mahvediyor.

Şişmiş klitorisini daire içine alıyorum ve sonra bir parmağımı onun sıkı sıcaklığına sokuyorum, gözlerinin sırlanmasını izliyorum.

"Tanrım, benim için çok hazırsın." Bir iniltiyi bastırıyorum, onun yerine onu tekrar öpüyorum. Bu sefer dilimi derinlere kaydırıyorum, ağzına sahip olmak, her santimini tatmak ve yutmak istiyorum. Tessa bir kolunu boynuma doluyor, beni aşağı çekerek öpüşmeyi derinleştiriyor, vücudu elime çarparken sıcak ve sert.

"Biraz daha ister misin, bebeğim?" Parmağımı onun içinde esneterek alay ediyorum. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor.

"İstedığımı biliyorsun."

"O zaman kıbarca sor..." Kulak memesini ısıırıyorum ve Tessa titriyor. "Lütfen?"

"Daha da güzel..." Parmağımı geri çekip klitorisinin etrafında tekrar dönüyorum ve hayal kırıklığı içinde sızlanmasına neden oluyorum. Tanrım, onu böyle delirtmeye bayılıyorum. Bana ihtiyaç duymasını sağlamak, zevki çok daha tatlı hale getiriyor. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan, onu yalvartan bir güç.

Ama bu gece, Tessa yalvarma modunda değil. Yakamı kavırıyor ve bana kararlı bir bakış fırlatıyor. "Ver onu bana," diyor cesurca, yanakları kızarmış bir şekilde. Mükemmel. "Doldur beni, Aziz. Beni burada, babanın masasının üzerinde boşalt ki, buraya her gelişinde, seni her derse çağırdığında, senin için yayıldığını ve inlediğini hayal et."

Hay sikeyim.

İki parmağımı kaygan amcığına soktum ve sırtının eğilmesini izledim.

"Aziz

-" diye ağlamaya başlıyor ama diğer elimi ağzına sokarak onu susturuyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ama amının aniden sıkılmasından ağzının tıkanmasından hoşlandığını hissedebiliyorum, bu yüzden bir elimle ağzını daha sıkı kapatırken, aşağıya üçüncü bir parmak ekliyorum, pompalamaya başladığımda onu geriyorum.

"Tek kelime etme bebeğim," diye emrediyorum sertçe, kulağını ısırarak. "Bunu sen istedin, hatırladın mı? Şimdi al onu. O amcığı benim için iyice sık... İşte böyle. İşte benim iyi kızım."

Elimin etrafında inliyor, ben esnedikçe ve içine girdikçe gözleri geri dönüyor ve lanet olsun, onu böyle izlemek en ateşli şey. Vücudunun titremesi ve gerilmesi; doruğa ulaştığında amının beni lanet bir mengene gibi kavraması.

"İşte böyle," diye homurdanıyorum memnuniyetle, onu ele geçirdiğini hissederek. Önce bacakları titriyor, sonra hıçkırıkları çaresizliğe dönüşüyor ve vücudu kıvranıyor, sanki zevkin saldırısından kaçmaya çalışıyor. Ama onu serbest bırakmıyorum, gitmesine izin vermiyorum - parmaklarımı daha derine büküyorum, avucumu klitorisinin şişmiş çıkıntısına sürüyorum, ta ki artık kendini tutamayana kadar.

Tessa boğuk bir çığlıkla doruğa ulaşıyor, titreyerek ve inleyerek masanın üzerine düşüyor, parmaklarım hala onun sıkışık amcığına gömülü, evrakların ve dosyaların arasında tükenene ve soluk soluğa kalana kadar onu orgazm boyunca ikna ediyorum.

Kahretsin, o haklı. Onu bu şekilde hayal edip sertleşmeden bu ofise adım atmamın imkanı yok. Yayılmış ve zevkle parlıyor.

Lanet bir tanrıça.

Yavaşça parmaklarımı çekiyorum ve yalayarak temizliyorum. Lezzetliydi. Tessa bana bakıyor, her nasılsa utangaç bir şekilde kızarıyor, az önce onu unutulana kadar parmaklamamı talep etmesine rağmen. "Merhaba," diyor nefes nefese ve ben gülümsüyorum, bu kadın için o kadar bitmişim ki, ondan gelen tek bir kelime bile kalbimi şişiriyor.

Kalbim ve diğer şeyler.

"Merhaba." Alnındaki saçları nazıkçe okşuyorum. "İyi misin, sevgilim?"

Daha geniş sırtarak başını sallıyor. "Sana bir sorum var," diyor usulca, işaret ederek.

Daha yakına eğildim. "O da ne?"

"Neden sakin hala içimde değil?"

Şehvet alevlenir. Sikeyim. "Benim hatam," diye homurdanarak kemerime uzandım. "Derhal düzeltilmesi gereken bir hata."

Ama tam pantolonumu çıkarıyordum ki koridordan sesler geldi. Yaklaşıyorum.

Hızlı bir hamleyle Tessa'yı masadan çekiyorum ve tekrar ayaklarının üzerine dikiyorum. Keşfedilmenin heyecan verici riski bir şey ama onu ucuz dedikodular için yem haline getirmek başka bir şey. Onu asla maruz bırakmayacağım bir şey.

"Bizi duyamazlar," diye itiraz ediyor Tessa, hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Seni nasıl sikmeyi planlıyorsam öyle sikerler." Elbisesini düzeltiyorum, böylece tekrar düzgün görünüyor. Gözlerindeki orgazm ışıltısı hariç. "Güven bana, bebeğim. Böyle bir yerde laf çabuk yayılır. Binadaki herkesin sikimi tam olarak nasıl aldığını bilmesini ister misin? Ailem bile," diye ekliyorum anlamlı bir şekilde. "Lionel Ambrose? Cyrus Lancaster?"

Gözleri irileşir. "İyi dedin!" diye bağıyor ve çılgınca dağılmış saçlarını okşuyor.

Duraksadım, kendini toplamasını izledim. Ve bu noktada ereksiyonum acı verici bir şekilde sertleşmiş olsa da ve etrafta benimle dolaşmak zorunda kalacağım.

Ceketim kolumun üzerine stratejik bir şekilde örtülmüş, pantolonumdaki durumu gizliyor, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Çünkü sadece ikimizin olduğu bu anlar - şüpheli listeleri ve intikam, aile saçmalıkları ve drama yok - sanırım şimdiye kadar hissettiğim en huzurlu anlar.

Sonsuza kadar istiyorum.

"Gerçekten mi?" Tessa elimi tutarak bana bakıyor.

"Ah, evet." Boğazımı temizledim ve bu beklenmedik düşünceyi bir kenara bıraktım.

Kapıyı onun için açık tutuyorum ve koridora geri çıkıyoruz. Yakınlarda insanlar olduğunu fark ediyorum, köşelerde konuşuyorlar ve ana partiden dışarı taşıyorlar, bu yüzden pis aramızdaki frene basmam iyi oldu.

Tessa burayı inletirdi.

Partiye yaklaştığımızda Tessa başıyla yeri işaret ederek, "İşte kardeşin," diyor. Robert, babam ve Lionel Ambrose ile sohbet ediyor, başları birbirine eğik. "Ciddi görünüyor," diyor, *elinde ordövr* tepsisiyle geçen bir garsonun yolunu kesmek için dönerek.

"Aile işleri her zaman öyledir," diye kuru bir espri yapıyorum.

Üçü de bize bakıp bizi görünce kibarca başımı sallayıp el sallıyorum ve Robert hızla gruptan ayrılp bize katılıyor. "İyi gösteri, öyle değil mi?" diyor parlak bir şekilde, etrafı işaret ederek.

"Çok güzel bir parti," diyor Tessa kibarca. "Saint beni gezdiriyor," diye ekliyor ve bana özel bir sırtış fırlatıyor. "Şimdiden *heyecan verici* bir akşam oldu."

Bir somon rulosunda boğulmamaya çalışıyorum. Robert sırtıyor, onun çifte anlamlı sözlerinden habersiz. "Mükemmel. Ambrose Vakfı'nda Hugh ile çalıştığını duymuştum."

Tessa başını sallıyor. "Bir bağış toplama projesi üzerinde çalışıyorum; gerçekten ilginç oldu."

"Mütevazı davranıyor," diyorum gururla. "Orada bir şeyleri sarsıyor. Hugh haftalardır ona övgüler yağıdırıyor."

"O da bilirdi," diye katılıyor Robert, hayranlık dolu bir sesle. "Adam bir yerlere geliyor. Baba oğul gibi. Birkaç yıl içinde hükümette de yer alırsa hiç şaşırmam."

Göz kırpıyorum. Bazen Robert'ın sağlıklı bir dozda kahramana tapma duygusuyla büyüdüğünü, benim ve arkadaşlarımin peşinden gittiğini unutuyorum. "Hugh'un aynı fikirde olacağından pek emin değilim," diyorum eğlenerek, ama Robert ikna olmuş görünüyor.

"Onu bir de kalabalık önünde görmelisiniz" diye ısrar ediyor. "Geçen yıl Stockholm'de yaptığı TED konuşması insanların dikkatini çekti. Araştırmalısın" diye ekliyor Tessa'ya. "Her şey Vakfın misyonu, olumlu müdahalelerin yerel egemenlikle nasıl dengeleneceği üzerineydi. Sanırım Ekim ayıydı," diyor kaşlarını çatarak. "Evet, buydu. Sahneye çıkmadan önce Blackthorn Society partisi boyunca bize laf yetiştiriyordu. Fransızcamı mazur görün," diye ekliyor sırtarak.

"Bunu yapacağım," diye yavaşça cevap veriyor. İfadesinde tanımlayamadığım bir şey var ama kontrol etmeden önce Robert'ın izin isteyip ortama karışmasını bekliyorum.

"Ne oldu?"

Tessa bana aceleyle bakıyor. "Onu duydun. Hugh'un geçen yıl İsveç'te bir konuşma yapmak için Blackthorn partisinden ayrıldığını söyledi."

"Wren," diye fark ettim, azımsanmayacak bir rahatlamayla. "O hafta sonu tutulmuştu. O yapmış olamaz."

"Eğer mazereti doğrulanırsa," Tessa telefonunu çıkarır ve gözlerinde kararlı bir ifadeyle tıklamaya başlar. Bir an sonra nefes verir. "Oh."

Bana ekranını gösteriyor. Hugh'un sahnede, tıklım tıklım dolu bir konferans salonunda konuşma yaparken çekingen ama tutkulu görüldüğü bir video var. Blackthorn partisinin ertesi sabahına tarih atılmış. Kaydırmaya devam ediyorum ve bir gece önceki kokteylde çekilmiş görüntülerini de buluyorum. "Bak," diye gösteriyorum ona. "Cuma gecesi hoş geldin içkileri. Zamanında yetişebilmek için partiden erken ayrılıp doğruca havaalanına gitmesi gerekirdi."

Tıpkı onun dediği gibi.

"Cumartesi öğleden önce de İngiltere'ye dönmüş olamaz. Belki daha sonra." Tessa da aynı fikirde. "O olamaz. Bu da demek oluyor ki..."

"Max listemizde kalan tek kişi," diyorum yavaşça. En azından bu dövmeyi paylaşan erkeklerin ötesine bakmaya başlayana kadar...

"Bu o," diyor Tessa acımasızca. "Aradığımız kişi o."

"Bunu kesin olarak bilemeyiz," diye itiraz ediyorum hemen. "Geriye bir tek o kaldı!"

"Bu da nerede olduğunu tespit etmemiz ve o gece tam olarak ne yaptığını öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyor." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Şu anda Max'i yakalayıp sokaklarda sürüklemek istiyormuş gibi görünüyor. "Sen

Kendiniz de söylediniz, dikkatli olmalıyız ki bunu her kim yaptıysa izini kaybettirme şansı olmasın."

"Bunu kim yaptıysa...?" Tessa kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hâlâ o olduğuna inanmıyorsun, değil mi? Etrafta bu dövmeyle dolaşan tek kişi o olsa bile."

Tam Wren'in kanıtlarının o kadar da net olmayabileceği ihtimalini gündeme getirmek üzereydim ki biri bize katıldı. Hem de herhangi biri değil, görmek isteyeceğim son kişilerden biri:

Dr. Valerie DeJonge.

Babamın gayrimeşru ilişki partneriyle arama mesafe koymayı tercih ediyorum ama artık çok geç; Tessa'yı iki yanağından öperek selamlıyor bile. "Saint," diye soğuk bir şekilde başını sallıyor. "Ve Tessa, seni tekrar gördüğüme çok sevindim," diye devam ediyor, Tessa'ya çok daha sıcak bir gülümseme göstererek. "Nasılsın? St. Clair ailesiyle bu kadar içli dışlı olduğunu fark etmemiştim."

Tessa fırlatılmış gibi bakıyor, belli ki hâlâ Hugh'nun sağlam mazeretini düşünüyor. "Bu... yeni bir gelişme," diyor. Tessa bana, "Dr. DeJonge, Wren'in laboratuvarındaki akıl hocasıydı," diye açıklıyor.

"Valerie, lütfen," diye düzeltiyor doktor. "Kız kardeşi gelecek vaat eden bir bilim insanıydı," diye ekliyor. "Ashford'un yeni ilacının ilk denemelerinde birlikte çalışmıştık. Ben de tam hayallerimizin gerçekleştiğini göremeyecek olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşünüyordum. Tabii eğer başarılı bir lansman yapabilirsek."

"Eğer mi?" diye yankılandım, şaşırılmış bir halde. "Sonuçların onaylanmış kadar iyi olduğunu sanıyordum."

Aksi takdirde şirketin tüm geleceği tehlikeye girecek. Önümüzdeki yıllara ilişkin mali tahminler herhangi bir gösterge ise, babam bu mucizevi yeni ilaca her şeyini yatırmış durumda. Binadaki her fısıltılı, umutlu konuşma, inanılmaz deneme sonuçları ve bu ilacın piyasaya sürülmesinin dünyayı ve Ashford'un kar marjını nasıl değiştireceği hakkında.

Valerie hafif bir kahkaha atıyor. "Biz bilim insanlarını bilirsin. Verileri yüzlerce kez kontrol etmeyi severiz. Son dakikada ne bulabileceğimizi asla bilemezsiniz..." Valerie partiye doğru bir bakış fırlatıyor ve babamın kapıda durmuş bizi izlediğini görüyorum.

Stresli ve endişeli görünüyor. Şaşırmadım. Muhtemelen Valerie'nin ilişkileriyle ilgili sırları ortaya döküp dökmediğini merak ediyordur.

Yeterince eminim, hızlı adımlarla yanımıza geldi ve sözümüzü kesti. "Seni sürüklediğim için üzgünüm Saint, ama neredeyse konuşma vaktim geldi. Tessa, seni görmek çok güzel.

Bu gece harika görünüyorsun."

Babam Valerie'ye bir bakış atıyor ama tek kelime etmiyor. Hatta o kadar soğuk bir hava var ki, acaba gerçekten de ayrıldı mı diye merak ediyorum.

"Gitmeden önce sana kişisel numaramı vereyim," diye ısrar ediyor Valerie, Tessa'yı geri çekerek. "Bir ara öğle yemeğine çıkmayı ve Wren'in proje üzerindeki çalışmalarını konuşmayı çok isterim. Tessa'nın kız kardeşinin benim araştırmamın bir parçası olduğunu biliyor muydun?" diye ekliyor babama, biraz sivri bir şekilde.

Paniklemiş görünüyor, muhtemelen odadaki devasa aldatma filine rağmen hep birlikte sohbet ediyor olmamızdan dolayı. Her an annem de bize katılabilir. "Dünya küçük," diye idare ediyor.

"Öyle değil mi?"

Valerie, Tessa'ya kartını uzatıyor ve arayacağına dair söz veriyor. "Sen de bize katılmalısın Saint," diye ekliyor bana şifreli bir gülümsemeyle. "Anladığım kadarıyla artık şirkette daha büyük bir rol üstleniyorsun. Araştırmalarımız hakkında daha fazla bilgi vermek isterim. Klinik deneylerin nasıl işlediğini, bu şirketin neler yapabileceğini bilmelisin."

Babam öksürüyor. "Gerçekten gitmeliyiz," diyor, kolumu sıkıca kavıyor ve beni sürükleyerek götürüyor.

"Kan dolaşımımı kesiyorsun," diye işaret ediyorum, o da bırakıyor.

"Kusura bakma evlat. Sanırım akşamın stresi beni etkiliyor." Yakasını gevşetiyor. Yakından bakınca hâlâ normalden daha solgun olduğunu ve kalp krizinden bu yana kilo kaybettiğini görebiliyorum. Muhtemelen annemin ona uyguladığı düşük yağlı, düşük kolesterolü diyet yüzünden. Şimdi etrafına bakıyor, gergin. "Bir içki alabilirim."

"Doktorun emri altında olduğunu sanıyordum," diye belirtiyorum ve o da iç çekiyor. "Annen gibi konuşuyorsun."

"O zaman Tanrı ikimize de yardım etsin." Buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünen Tessa'ya dönüyorum. Max ve dövme konusundaki kavgamıza devam etmek için can attığını söyleyebilirim ve bu odadaki herhangi birinin neler olup bittiğini bilmesi isteyeceğim son şey. "Biliyorsun baba, seni tutmamalıyız. Gecenin tadını çıkar.

."

"O kadar çabuk değil," diye bizi durduruyor babam, gözlerinde bir endişe parıltısıyla Valerie'ye bakıyor. "Sana bir özür borçluyum."

Durdum, şaşırdım. "Tekrar söyler misin?"

"Ashford'da gösterdiğin ilerleme hakkında mükemmel raporlar duydum. Seninle gurur duyuyorum."

Babam tarafından söylendiğini hiç sanmadığım sözler. En azından son on yıldır. Ama bu yeni takdirin tam olarak nereden geldiğini merak edemedim, aceleyle ekledi, "Aslında, bence bir molayı hak ediyorsun. Burada, ofiste her şeyin ötesine geçtiğin için. Neden dinlenmek için buradan biraz uzaklaşmıyorsun? Provence'daki eve bir gezi belki? Tessa'nın oraya bayılacağına eminim," diye ekliyor ve Valerie'ye endişeli bir bakış daha atıyor. Valerie ona kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor ve ben fark ediyorum:

Beni buradan çıkarmak istiyor. Valerie, onun gizli ilişkisi, Ashford hesaplarındaki mali saçmalıklar.

Görünen o ki, ofis dışında pervasızca gezip tozmasından ziyade ofis içinde uslu bir evlat olması benim için daha büyük bir sorun.

Onu geri çevirmek için ağzımı açıyorum ama önce Tessa konuşuyor. "Çok isteriz!" diye haykırıyor. "Ne kadar cömert bir teklif."

"Güzel." Babam rahatlamış görünüyor. "Bu hafta sonu gidebilirsin. Ve geri dönmek için acele etme," diye ekliyor omzuma vurarak. "Robert buradaki işleri halledebilir. Sen git rahatla ve eğlen."

Lionel Ambrose konuşması için bir mikrofon denerken kalabalık sessizleşmeye ve toplanmaya başlıyor, babam da başıyla selam verip ona doğru ilerliyor.

Tessa'ya dönüyorum. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

"Max Fransa'nın güneyinde," diyor çenesini tutarak. "Artık beklemeyeceğim. O listemizdeki son isim, o dövmeye sahip diğer tek kişi. Wren hakkında tam olarak ne bildiğini öğrenmek için küçük bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

İşte yine aynı şey: gözlerindeki o ürpertici, kararlı bakış. Hâlâ aramızda duran görev ve onunla yaşayabileceğim gelecek.

"Tamam," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. "Biz gidiyoruz."

Bir parçam hâlâ arkadaşımın böylesine korkunç bir suçtan sorumlu olduğunu düşünemiyor. Başka bir açıklaması olmalı, bir tür hata olmalı, ama her halükarda bilmek zorundayım. Çünkü hayatındaki bu korkunç dönemi ne kadar çabuk geride bırakırsak, Tessa da bu korkunç yükten o kadar çabuk kurtulabilir. Mutlu olabilir. Özgür olabilir.

Sadece bunu gerçekleştirmek için ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum.

Bölüm 14

OceanofPDF.com

ficssa

I Max.

Bu düşünce şimdi beni tüketiyor, içimi alçak, kaynayan bir öfkeyle dolduruyor. Bu o. O olmak zorunda. Listemizde bir tek o kaldı. O da O geceki partide kalçasında belirgin bir dövme vardı ve Wren'le takıldığını, hatta belki de onunla yasadışı bir kaçamak yaptığını zaten biliyordum.

Blackthorn'un partisine gelmesini öneren o muydu? Merak ediyorum, yıllıktaki fotoğrafına bakıyorum, partide dönüyor, rahat ve kaygısız. Max, partinin ne kadar özel ve eğlenceli olacağına dair hikayelerle onu baştan çıkarabilirdi. Hiç düşünmeden bir arabaya atlayıp ailesinin malikanesine gider, dans ve eğlenceye katılırdı. Hayalindeki İngiltere seyahati için bir başka macera daha. Şimdi Max'i gözümün önüne getirebiliyorum, o dans ederken, kadrajın hemen dışında, eline baharatlı bir içki sıkıştırıyor. Wren ona güvenir, gecenin nereye varacağını bilmeden eğlenirdi.

Çekici playboyun böylesine kötülükler yapabileceğini bir an bile aklından geçirmedi.

Saint'in penceresinden şafak sökene kadar gözümü bile kırpmadım ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktım. Hızlıca egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum, sonra şafak koşusu için sessizce evden çıkıyorum - ve Saint'in asla bilemeyeceği bir dolambaçlı yol yapmak için.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" Phillip endişeyle etrafına bakınarak bana sordu. Benimle Hyde Park'ın gizli bir köşesinde buluşması için ona mesaj attım, sabah çiyları hala çimlerin üzerinde parlıyordu ve sadece birkaç

etrafta erken köpek gezdirenler. "Bu çocuk oyuncağı değil, Tessa. Bu şey yanlış ellerde tehlikeli olabilir."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum ona. "Getirdin mi?"

Phillip isteksizce iç çekiyor, sonra ceketinden küçük bir paket çıkarıyor. Hızlıca bana uzatıyor, ben de kapüşonumun cebine gözlerden uzak bir yere sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona, içimden gelerek. "Sana daha fazla bir şey söyleyemediğim için üzgünüm ama... Sadece bunun Wren için olduğunu bil."

"Bilmek istemiyorum," diyor kararlılıkla. "Sadece... Dikkatli ol?"

"Yapacağım," diye yemin ediyorum. Ama şu anda önemsedığım tek şey Max'i kötü yalanlarına hapsetmek.

Ve cebimdeki küçük şişeler sayesinde bunu gerçekleştireceğim.

Eve döndüğümde Saint'i hiçbir şey olmamış gibi karşılıyorum ve eşyalarımızı toplayıp Fransa'daki St. Clair evine doğru yola çıkıyoruz. Ancak çok geçmeden onun dünyasında seyahat etmenin benimkinden çok farklı olduğu anlaşılıyor.

"Şampanya, efendim?" uçuş görevlisi şişeyi uzatıyor ve ikimize de dostça bir gülümseme gösteriyor.

"Neden olmasın?" Saint cevap veriyor, First Class'ta yanımda dinleniyor.

"Tessa?"

Başımı sallayarak onaylıyorum, önümdeki görevi düşündükçe midem düğüm düğüm oluyor. Görevli ikimize de bardak dolduruyor ve yoluna devam etmeden önce bir de meyve tabağı koyuyor. Tüm bunlar başlamadan önce İngiltere'ye yaptığım uçuşu hatırlamadan edemiyorum: çatık kaşlı hostesler, ağlayan bebekler ve bayat simitlerle Atlantik'i geçtiğim uzun, sıkışık bir yolculuk. Şimdi ise, havaalanında VIP sıralarından geçirildikten ve her fırsatta sıcak havlular ve süslü atıştırmalıklar sunulduktan sonra şık bir şekilde uzanıyorum.

Ne yazık ki tadını çıkaramayacak kadar gerginim.

Saint bana güven veren bir gülümsemeyle, "Neredeyse geldik," diyor. "Sorunsuz bir iniş olacak."

Hafif bir gülümsemeyle idare ediyorum. Sinirlerimin uçmaktan kaynaklandığını düşünüyor ve yolun her adımında elimi tutuyor. Ona gerçeği söylemedim.

Hâlâ Max'in adını bir şekilde temize çıkarabileceğimizi umduğunu biliyorum.

Sadakatini anlıyorum. Bu adamlar yıllardır arkadaş. Kimse güvendiği birinin böyle korkunç şeyler yapabileceğini düşünmek istemez. Ve yaşadığı çatışmaya rağmen Saint her adımda yanımda oldu: tüm soruşturmalarında

beni destekledi, gerçeği ortaya çıkarmak için dostluklarını yok etmeye hazırđı.

Her şeyi sorgulamak ve yıllardır güvendiği arkadaşlarına güvenmemek zorunda kalmanın onu nasıl içten içe yediğini görebiliyorum. Mazereti aradığım adam olmadığını kanıtlamadan önce Hugh'dan şüphelenmek zorunda kalmaktan ben bile nefret ediyordum. Saint'in de en az benim kadar bu işin bitmesine ihtiyacı var.

Bu yüzden Phillip'ten aldığım o küçük şişeleri makyaj çantamda saklıyorum.

Emin olmam lazım.

Max'e yaptıklarını ödeecek kadar eminim.

Uçak küçük bir türbülans cebine çarpıyor ve irkilmeme neden oluyor. Saint haklı olarak elimi sıkıyor. "Artık uzun sürmez," diye beni rahatlatıyor ve haklı.

Bu yolculuk benim için ya tamam ya devam. Çok yakında, Max sonunda işlediği suçların hesabını verecek.

MARSEILLE'e iniyoruz ve gümrükten hızla geçiyoruz. Saint kullanmamız için klasik bir spor araba kiraladı ve direksiyonun başında rahat bir şekilde, Ekim güneşinde toprak tonlarında çiftlik evleri ve tarihi köylerle dolu güzel Fransız kırsalında hızla ilerliyor.

"Ben doğmadan önce ailem bu eve sahipti," diyor Saint, burada olmaktan mutlu olduğu her halinden belli. "Sanırım en sevdiğim anılarımdan bazıları burada geçirdiğimiz yazlar. Babam yakınlardaki Avrupa merkezinde çalışırdı ve annem de St Tropez'deki mağazalara giderdi, bu yüzden kardeşlerim ve ben evi kendimize ayırırdık. Bütün günü havuzda eğlenerek geçirir, köyün içine doğru yürür ve bizi aşan Fransız kızlarla flört ederdik. Yani benim ve Robert'ın boyunu aşan." diye ekliyor nostaljik bir gülümsemeyle. "Elbette Fransızcası berbat olsa da Edward hepsinin aklını başından alırdı."

Ben de rahatlamaya çalışarak gülümsüyorum. Aklım Max'le ilgili planlarımda olsa da, çevremizin güzelliğini takdir edebiliyorum. Başka bir durumda, ailemin yaz gezileri hakkında hikayeler anlatır ve bu sevimli köylerden birinde durup bir kadeh şarap yudumlamak ve kasaba meydanındaki bir masada oturmak isterdim.

Ama bu benim için bir tatil değil ve öfke hala kan dolaşımda yanıyor, bu yüzden sadece yeşil alanların ve ormanlık alanların güzel yayılımına bakıyorum,

Saint, selvi ağaçlarının serin kemeriyle kaplı uzun bir araba yoluna sapana kadar kilometreleri sayıyor.

Muhteşem bir şatonun önüne geldiğimizde, sesinde bariz bir şefkatle, "İşte geldik," diyor. Kum rengi taştan inşa edilmiş, kırmızı kil çatı kiremitleri ve Fransız mavisine boyanmış panjurlarla çerçevelenmiş büyük pencereleri var.

"Çok güzel," diye katılıyorum arabadan inerken. "Bir kartpostalıdan fırlamış gibi."

"Sanırım ailem burayı böyle buldu," diyor Saint, bagajdan çantalarımızı alıp ön kapının kilidini açarken. İçeride, karo zeminler, beyaz duvarlar ve krem ve mavi tonlarında antika mobilyalarla sıcak ve Fransız bir dekor var. Saint beni geniş açık oturma odasından geçirerek arkadaki yüzme havuzu ve bahçe manzaralı büyük çiftlik evi mutfağına götürüyor. "Annem bir galeride bu evin yağlıboya bir resmini bulduğunu anlatmayı çok sever. Ona aşık olmuş ve babam da ressamın izini sürerek ona sürpriz yapmış ve yıldönümlerinde evi satın almış."

Cömert hediyeye ve buz kraliçesi annesinin herhangi bir konuda duygusal olabileceği fikrine göz kırpiyorum. Saint yüz ifademi görmüş olmalı, çünkü kıkırdıyor. "Biliyorum, ben de inanamıyorum. Ama sanırım benim annemle babam da bir zamanlar genç ve aşıktı." Duraksıyor. "Babam Valerie DeJonge'u beceriyor," diyor aniden.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Öyle ya da öyleydi, bitirdiğine yemin ediyor ama evet... Ashford şirketinin hesaplarından ona ödeme yapıyordu, ben de öyle öğrendim." Saint iç geçiriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor, belli ki sinirli. "Sanki şu anda uğraşmam gereken yeterince şey yokmuş gibi. Onun kirli sırlarını da saklamak zorundayım."

"Çok üzgünüm," diyorum, kollarımı beline dolamak için hareket ediyorum. Onu desteklemek için kendime yakın tutuyorum. "Seni çok kötü bir duruma soktu."

"Bugünlerde oldukça tanıdık geliyor," diyor Saint hayıflanarak. Başımı kaldırıyorum ve ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Özür dilerim," diyorum usulca.

Başımın üstünü öpüyor. "Üzülme. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Saint bir an öylece duruyor, bana sarılıyor, sonra nihayet geri çekiliyor. "Sanırım buraya ne için geldiysek ona başlamalıyız," dedi ve

telefonunu çıkardı. Arıyor, hoparlörü açıyor, böylece cevap verdiğinde Max'in sesini duyabiliyorum.

"Tessa ve benim nereye indiğimizi asla tahmin edemezsiniz," diyor Saint. "Mola vermek için Provence'tayız. Hâlâ buralarda mısınız?"

"Kesinlikle," diye tezahürat yapıyor Max. "Aslında, benimkinde bir parti veriyorum. Ne kadar çok o kadar iyi." Diğer uçtan gürültüler geliyor, müzik, kahkahalar ve Max'in adını çağıran kadın sesleri. Belli ki parti çoktan başlamış.

Aziz bana bakıyor, sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor. Başımı sallıyorum.

"Yoldayız," diyor ve telefonu kapatmadan önce Max'in verdiği adresi not ediyor. "Emin misin?" Saint bana bakarak kontrol ediyor. "Bütün gün yolculuk ettik, bu gece buraya yerleşebilir ve yarın onunla buluşabiliriz."

"Hayır, ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. "Burası ne kadar güzel olursa olsun evde oturamam. Zaten rahatlamam da mümkün değil."

Ayrıca, Max saatlerdir parti yapıyorsa, çekingenliği azalacaktır.

O geceyle ilgili gerçeği ortaya çıkaracak kadar alçak mı?

Umarım öyledir.

Max'in Cannes'ın eteklerindeki evine vardığımızda güneş okyanusun üzerinde alçalıyor. Sokaklarda ilerlerken, sahil kasabasının rahat, pitoresk Fransız kırsalından tamamen farklı bir havası olduğunu görebiliyorum. Burası gösterişli, gürültülü barlar ve akşam yemeğine giden, muhteşem kıyafetler giymiş, servetlerini açıkça sergileyen göz alıcı insanlarla dolu. Max'in kayalıkların üzerinde yer alan sahil evine ulaştığımızda, camdan duvarları ve terasın kenarında parıldayan sonsuzluk havuzuyla körfezin üzerinde yükselen dramatik, modern bir bina görüyoruz.

Kenara çektiğimizde parti tüm gücüyle devam ediyor, müzik sokakta bangır bangır çalıyor ve virajlı yol park etmiş Lamborghini ve Mercedes'lerle o kadar dolu ki park edip son bölümü yürüyerek yürümek zorunda kalıyoruz.

"Tipik Max," diyor Saint gülümseyerek. "Üç saattir ya da üç gündür öfkeli olabilirdi."

Evden teraslara dökülen muhteşem gençler, daracık elbiselerden sokak kıyafetlerine kadar her şeyi giymişler ve bir adam kocaman bir kayak ceket ve boxer ile dolaşıyor, başka hiçbir şey giymiyor. Benim güvenilir

Siyah slip elbise bu kalabalığın içinde neredeyse ağırbaşlı görünüyor ve Saint'in elini sıkıca tutarak devasa, modern fuayeye adım attığımızda içimde bir gerginlik hissediyorum.

Şu anda her şey tehlikede. Yanlış bir hareket yapıp gerçeği bulma riskini göze alamam.

"Merhaba, merhaba!" Kalabalığın arasından keten pantolonu ve göbeğine kadar açık gömleğiyle yalınayak çıkan Max bizi selamlıyor. Bir elinde bir şişe içki, diğerinde bir puro var: tam bir playboy varisi. "Kendine bir içki al, biraz havyar, burada ihtiyacın olan her şey var. Ot, kadın, şarap. Biraz daha sert bir şeyler arıyorsanız adamım Gino buralarda bir yerde," diye ekliyor göz kırparak. "Kendinizi evinizde hissedin."

Saint onu sırtını sıvazlayarak kucaklarken ben geride duruyorum. Max her zaman gürültücü ve kaba olmuştur, ama bir yırtıcı mı? Ben öyle düşünmemiştim.

Şimdi onu yeni ve temkinli gözlerle görüyorum.

"Tessa, hayatım, gelebildiğine sevindim." Max beni iki yanağımdan öpüyor ve onun dokunuşundan geri çekilmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Harika bir yer," diye dostça bir gülümsemeyle etrafıma bakıyorum. "Demek burada saklanıyordun?"

"Daha çok kaçmak gibi, ama şşşt, babama söyleme," Max abartılı bir fısıltıyla parmağını dudaklarına götürdü, "yoksa Lionel Ambrose'un daha fazla... hükmedilebilir konuşmalarını dinlemek için beni Londra'ya geri sürükler. Hayır, bu doğru değil. Tartışılmaz mı?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Geçici!"

Aziz kıkırdar. "Kaç kadeh içtin sen?"

"Yeterli değil, dostum. Asla yetmez!" Max bizi büyük bir oturma odasının terasa açıldığı yere götürüyor. Sonbaharın serin havasına rağmen havuz dolu, mankenler ufacık mayolarıyla etrafta caka satıyor. Max sırtarak ekliyor: "Duyduğuma göre Ashford Wankfest çok iyi geçmiş." "Görünüşe göre sen ve Hugh çok iyi çocuklarmışsınız, aile isimlerini gururlandırmışsınız."

"En azından hepsinin başına bir skandal getirmekten kaçındım. Zar zor," diye ekliyor Saint ve bana özel bir gülümseme atıyor. Babasının ofisinde yaptığım özel turu hatırlıyorum ve içimde hüznü bir sızı hissediyorum.

Her nasılsa, Hugh'un mazeretini öğrenmeden önce her şey çok daha basitti.

Wren'in saldırganının tam karşında olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce, tembel bir şekilde büyük beyaz bir kanepeye çöküyor ve müziği değiştirmelerini talep ediyordu, muhteşem bir havayla.

"İşte buradasın sevgilim," diye bağıyor Max, arkamıza bakarak. "Gördün mü? Sana her şeyin yavan Avrupa çöpü olmadığını söylemiştim."

"Oh, Tessa, Tanrı'ya şükür!" Annabelle coşkulu öpücüklerle üzerime atılıyor. "Seni gördüğüme *çok* sevindim. Bu gece burada sıfır insan tanıyorum; Max onları nereden buluyor bilmiyorum!"

Max, "Sadece Yarasa Sinyali gönderiyorum ve havalı insanlar ortaya çıkıyor," diyor.

"Ve 'havalı' derken, Fransız Rivierası'ndaki her modeli, DJ'i ve kripto kralı özentisini kastediyor." Annabelle kıkırdıyor, beni kanepelerden birine sürüklüyor, sonra buz ve mini şampanya şişeleri için kutularla dolu büyük bir cam kaseye balık tutuyor. "Şerefe," diye parlıyor ve ben yeni bir suçluluk dalgası hissediyorum.

Max'e o kadar odaklanmışım ki, tüm bunlar olurken Annabelle'i düşünmemiştim. Önümüzdeki ay onunla evlenecek; sezonun rüya düğünü olması gerekiyordu.

Bana kalırsa yakında kabus olacak.

Saint'le göz göze geldim ve ona bir bakış attım. Buraya arkamıza yaslanıp iyi vakit geçirmeye gelmedik. Bir görevimiz var.

Belli belirsiz başını sallıyor.

"Peki bu gezintiden sonra sırada ne var?" Saint Max'e kayıtsızca soruyor, bir bileğini diğer dizine dayıyor ve manzarayı seyrediyormuş gibi arkasına yaslanıyor. "Duyduğuma göre *London Weekly*'de hapis yatacakmışsın, büyük günlere hazırlanıyormuşsun."

"Zaman ayırmak doğru," diye çatlıyor Max. "Bitmek bilmeyen editoryal toplantılar, bir adamı delirtmeye yeter. Ama babam Lancaster'da yönetim kurulundaki yerimi almadan önce zemin katta zaman geçirmem gerektiğinde ısrar ediyor."

"Blackthorn partisinde de aynı şeyi söylemişti," diye gülümsüyor Saint. "Elbette, geçen yılın tekrarlanmadığından emin olmak için bütün gece bir gözü senin üzerindeydi. Hugh bana o kızların ortaya çıkmasıyla yaşanan kargaşadan bahsetti. Babanın yüzünü görmeyi çok istedim," diye ekliyor, hâlâ rahat. "Dur tahmin edeyim, mor bir renge büründü ve çok sinirlendiği zamanlardaki gibi tükürükler saçmaya mı başladı?"

"Bingo," diye esniyor Max, yanından geçen seksi bir manken dikkatini dağıtıyor. "Hangi kızlar?" Annabelle soruyor ve Max onun kalçasını okşuyor.

"Merak etme, onlar Hugh'un eğlencesiydi, benim değil. Bana sıkı bir tasma takmıştın, hatırladın mı? Sonra o karides beni yakaladı ve tüm hafta sonu bağırsaklarımı kustum. Tekila ve açık büfe deniz ürünlerini karıştırmayın, millet."

yüzünü buruşturarak ekliyor. "Hala bir Casa Noble'a aynı şekilde bakamıyorum. Doktorlar hiç bu kadar çok kusan birini görmediklerini söylediler."

"Partiden sonra hastanede miydin?" Şaşırarak sordum. Bu benim zaman çizelgeme uymuyor.

"Bütün hafta sonu," diye onaylıyor Max yüzünü buruşturarak. "Midem St. Michael'ın en iyileri tarafından yıkandı. Dağınıklığı telafi etmek için bir kanadımızı bağışlamak zorunda kaldık. Hey, Gino!" diye seslendi aniden ve ayağa fırladı. "Hemen döneceğim. Burnumu pudralamam gerekiyor," diye göz kırparak ekliyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

Kalbim sıkışıyor. Böyle bir mazereti doğrulamak kolay olurdu - hasta kayıtları, kabul belgeleri olurdu... Max yalan söylüyorsa, bu kadar kolay çürütülebilecek bir hikaye seçmezdi herhalde?

Doğruyu söylüyor olabilir mi? Eğer öyleyse, bu durumda benim soruşturmam ne olacak?

"Hemen döneceğim," diyorum koltuktan kalkarken. Kafamı toparlamam gerekiyor. Saint bana endişeyle bakıyor -Max'in hikâyesinin izlerini biliyor olmalı- ama şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum. "Banyo mu?"

Annabelle de ayağa kalkarak, "Koridorun sonunda, sağda," der. "Ben de geliyorum!"

Bizi parti boyunca yönlendiriyor, bazı konuklar hakkında dedikodu yapıyor ve Max ile son birkaç gündür neler yaptıklarını anlatıyor. "... Alışveriş harika tabii, ama Hermes çanta tekliflerini çeken TikTok yıldızları için hareket edemezsiniz, kontrolden çıktı."

Banyoya giriyoruz ve derin bir nefes alıyorum, bir anlık huzurla rahatlıyorum. Kendi balkonu ve geniş okyanus manzarası olan, beyaz döşemeli, ferah bir oda. "İyi misin, bebeğim?" Annabelle duvarla çevrili tuvalet kabininde kaybolurken soruyor.

"İyiyim. Sadece uçuştan dolayı biraz midem bulanıyor," diye yalan söylüyorum.

"Çok mu inişli çıkışlıydı?" diye soruyor. "Bu en kötüsü. Hâlâ kendini iyi hissetmiyorsan söylemen yeterli, sana en kısa zamanda bir muz torbası getireceğiz. Max'in Londra'daki doktoru sana burada birini ayarlayabilir. Kahretsin, tamponun var mı?"

"Sanırım öyle, bir kontrol edeyim." Çantamı karıştırdım ve bir tanesini kapının altından ona doğru uzattım.

"Angel!"

Bir süre sonra Annabelle sifonu çeker ve ellerini yıkamak için dışarı çıkar.

"Aptalca bir soru olabilir ama muz torbası nedir?" Açık pencerenin yanına tüneyip deniz melteminden derin ve sakinleştirici bir nefes alarak soruyorum. Max'in mazeretinin ortaya çıkmasıyla başım hâlâ dönüyor ve buradan nereye gideceğimi gerçekten bilmiyorum. Dikkatimi dağıtmaya ya da Max'i acil servise gönderen o tekiladan biraz içmeye ihtiyacım var.

"Oh, onlar tam anlamıyla sihirli!" Annabelle açıklıyor. "Size pompaladıkları sıvı bir serum torbası gibi, her türlü nefis vitamin, kötü bir akşamdan kalmayı sisteminizden temizliyor. Max'in hızlı arama listesinde bu adam var. Şu gıda zehirlenmesi olayıyla ilgili tiyatrosunun tek kelimesine bile inanmayın," diye ekliyor, aynada dudak parlatıcısını sürerken gözlerini deviriyor. "Bin pounduna bahse girerim ki elini kolunu sallayarak geldi, koluna serum taktı ve bir saat içinde iyileşti. Bunu *her* zaman yapıyor, tam bir drama kraliçesi."

Gülmeyi başarıyorum ama içimden kalbim yine çarpıyor. Çünkü Annabelle bunu bilmiyor olabilir ama az önce Max'in mazeretine balyoz indirdi. Wren'e uyuşturucu vermenin bir yolunu kolayca bulabilir, kendisi hastaneye giderken onu bir yere saklayabilir ve Annabelle'in ona saldırdığını hatırladığı adam olmak için bolca vakit bulup geri dönebilirdi.

Ne de olsa Blackthorn Derneği'nin partisi Lancaster malikanesindeydi. Kim bilir orada ne tozlu şarap mahzenleri ya da kullanılmayan bodrumlar vardır? Herkes partiye devam ederken, yakınlarda yaşanan dehşetten habersiz bir şekilde onu orada, gözlerden uzak bir yerde tutuyor olabilirdi.

Annabelle alaycı bir gülümsemeyle, "Max'in başı belaya girmeden geri dönsem iyi olacak," diyor.

"İyi şanslar," diyerek onu tekrar partiye kadar takip ediyorum. Ama o kalabalığın arasından hızla geçerken, ben de bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışarak körlemesine odanın dışında dolaşıyorum. Max rahatça yalan söylüyor; basit sorular bana ihtiyacım olanı vermeyecek.

Buna başvurmak istemezdim ama Phillip'in verdiği o küçük şişeler çok işe yarayacak.

Eğer kartlarımı doğru oynayabilirsem.

DJ kabininin yanında başını sallayan Max'i izliyorum. Baktığımı fark ediyor, ben de cilveli bir şekilde el sallıyorum ve koridordan mutfığa doğru yürürken kalçalarımı salladığımdan emin olarak uzaklaşıyorum. Yemek servisi yapanlarla dolu ama orada boş boş duruyorum, bir şişe su alıp yavaşça yudumluyorum, geri sayıyorum-

"Yemin ederim, seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun." Max içeri giriyor ve bana büyüleyici bir gülümseme veriyor. "O Aziz sana iyi davranıyor olsa iyi olur. Eğer davranmıyorsa, söylemen yeterli."

"Ve sen ne yapacaksın?" Sesimi nefesli ve gülümsememi davetkâr yaparak soruyorum. Başka bir erkek olsa, kardeşlik kurallarını çiğnemeyeceğini düşünürdüm ama Annabelle, Max için her şeyin fetihle ilgili olduğunu söylemişti. Hakimiyetini kanıtlamak. Ve erkekliğini kanıtlamak için arkadaşının kız arkadaşının peşinden gitmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Max'in gözleri açlıkla üzerimde geziniyor. "Aklıma birkaç şey geliyor." Göz kırıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Çok kötüsün!" Telaşlanmış gibi davranarak söylüyorum.

"Daha yarısını bile görmedin, aşkım." Max yaklaşıyor. "Anlatabileceğim hikâyeler..." "Bir kızla alay etme," diye dudak büküyorum. "Biliyor musun, herkes Saint'in çok çılgın bir şöhreti olduğunu söylüyor, ama bugünlerde Ashford işleriyle o kadar meşgul ki, tek yaptığı çalışmak. Çok sıkıcı. Bana eğlenceli bir tatil sözü verdi," diye somurtuyorum. "Ama yarın bir laboratuvar tesisini gezmekle meşgul olacak. Beni eğlendirecek kimse olmadan evde yapayalnız kalacağım."

"İşte bu çok utanç verici." Max yaklaşıyor ve beni tezgâha yaslıyor. Gözlerimin içine bakıyor, şakacı ve ukala. "Senin gibi güzel bir kadın günün her saati *eğlendirilmeli*."

"Teşekkür ederim! Ben de ona bunu söylüyordum." Gözlerimi deviriyorum ve sadakatsizliğim için Saint'ten sessizce özür diliyorum. Ama yeni planımın işe yaramasını istiyorsam 'sıkılmış kız arkadaş' rolünü oynamak zorundayım. "Sanırım havuz kenarında uzanıp bronzlaşmam gerekecek."

Max parmağını köprücük kemiğimde gezdirerek, "Hiç bronzluk çizgisi göremiyorum," diye alay ediyor. Yine geri çekilme içgüdüleriyle savaşıyorum; bunun yerine ona baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyorum.

"Burası Avrupa, hayatım. Burada herkes üstsüz gezer. Bazen de donsuz."

Max'in gözleri parlıyor, aç. "O zaman neden yarın beni aramıyorsun?" diye öneriyor. "Sıkıcı yaşlı Aziz işe gittiğinde. Güneş kremi sürmene yardım edebilirim ve seni eğlendirebilirim..."

Yakaladım onu.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyerek kolunun altına giriyorum ve şakacı bir dansla ulaşamayacağım bir yere çekiliyorum. "Gizli, özel bir eğlence mi?" Sanki Aziz'in kulağına gideceğinden endişeleniyormuşum gibi soruyorum.

"Beni bilirsin, sevgilim. Dudaklarım mühürlüdür." Max bana göz kırpmıyor, ben de gülüyorum.

"Eminim onlarla yapacak daha iyi şeyler düşünebiliriz," diye sırttıktan sonra vals yaparak uzaklaşıp partiye dönüyorum.

Saint terasta birileriyle sohbet ediyor, ben de yanına gidiyorum. "İyi misin?" diye soruyor, bir kolunu belime dolayarak.

"Harika," diye cevap veriyorum. Rahatlamış, Max'in saldırı için bir mazereti olduğunu ve listemden silindiğini düşündüğü için rahatlamış görünüyor.

Ona aksini söyleyemem. Sadece beni planladığım şeyden vazgeçirmeye çalışacaktı, ama şimdi durmayacağım, hiçbir şey için değil.

Max'in o yalancı dudakları uzun süre mühürlü kalmayacak, eğer istediğimi yaparsam.

Bölüm 15

OceanofPDF.com

ficssa

"I Max'in plaj partisinin ertesi sabahı Provence şatosunun havuzunun kenarında uzanırken Saint kravatını düzeltiyor. Eşofmanlarımla bir şezlonga kıvrılmışım.

kazaklarını giymiş, sonbahar havasının ve yakındaki köyün fırınından aldıkları lezzetli taze ekmek ve hamur işlerinin tadını çıkarıyorlar. Saint ise şık giyinmiş, bir elinde kalın bir dosya, diğerinde telefonu var. "Robert sadece yüzümü göstermemin faydalı olabileceğinden bahsetti. Bilirsin, moral konuşması yapmak için. Burada kalıp seninle dinlenmeyi tercih ederim," diye ekliyor ve genellikle nabzımı hızlandıracak, için için yanan bir sırıtışla bana bakıyor.

Ama bugün değil.

"Çoktan ayarlanmadı mı?" Sertçe yutkunuyorum. Max'i görmek için yaptığım gizli plandan ona hâlâ bahsetmedim ama sabahtan beri geri sayıyor, gitmesini bekliyordum. "Muhtemelen kırmızı halıyı çoktan sermişlerdir," diye ekliyorum hafifçe. "Bütün beyaz laboratuvar önlüklerini özellikle senin için yıkamışlardır. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

"Sanırım." Aziz iç çeker. "Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Yani havuz, sauna, oyun odası ve en iyi Fransız peynirleriyle dolu bir buzdolabıyla mı? Sanırım idare edebilirim," diye takılıyorum ve o da gülüyor.

"Yeterince makul. Birkaç saatten fazla kalmam, sonra size en sevdiğim küçük bistroyu gösterebilirim."

"Kulağa harika geliyor."

Saint eğilip bana yavaş ve tatlı bir öpücük veriyor. "İhtiyacın olursa beni ara," diyor ve eve giriyor.

Gidişini izlerken bir suçluluk duygusu hissediyorum ve bu duygu ön kapının çarpma sesini duyduğumda daha da artıyor. Arabasının motorunun sesi başlıyor ve sonra uzaklaşarak beni yalnız bırakıyor.

Sonunda.

Telefonumu aldım ve Max'e bir mesaj gönderdim.

'Sahil temiz ;)'

Hemen cevap verir. "Yola çıkıyorum.

Annabelle'e ne söylediğini ya da benim Saint'e ne söyleyeceğimi düşünmemeye çalışıyorum.

Şu anda odaklanmam gerek.

Bunun için sadece bir şansım olacak. Bunu iyi değerlendirmeliyim.

HAZIRLANMAYA GİDİYORUM, daha açık bir atlet ve vücudu saran yoga pantolonu giyiyorum. Biraz elektronik müzik açıyorum, sonra evi kontrol ediyorum, doğru yeri arıyorum. *Çamaşır odası... Kütüphane...* Sonra mutfağın yanında bir kapı açıyorum ve şarap mahzenine inen taş merdivenler buluyorum.

Büyük ikramiye.

Bir sandalyeyi sürükleyerek aşağı indirdim ve evden kalan malzemeleri topladım. Saint'in şüphelenmesine yol açabilecek herhangi bir şeyi yanıma alma riskini göze alamazdım ama ihtiyacım olanı burada bulabileceğimi düşündüm ve haklıydım da. Çamaşır ipi, elektrik bandı topladım ve pense, çekiç ve bazı çirkin paslı çivilerle dolu eski bir alet kutusunu da aldım. Bunları kullanmayı hayal bile edemiyorum ama Max'in bunu bilmesine gerek yok. Önemli olan tek şey benim ciddi olduğumu bilmesi.

Her şey ayarlandıktan sonra, araba yoluna giren bir araba motoru sesi duyana kadar gergin bir şekilde zaman öldürmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

Nabzım atıyor. İlk defa ne kadar büyük bir risk aldığımı fark ediyorum. Max'i buraya getirmeye o kadar odaklanmıştım ki, bunun ne anlama geldiğini düşünmek için durmadım, ama şimdi burada, kırsalın ortasında, şiddete meyilli olduğunu bildiğim bir adamla yalnızım. *Kötülük*. Eğer işler yolunda gitmezse.

Beni kurtaracak kimse yok.

Yani her şey yolunda gitmeli. Derin bir nefes alıp aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Saçlarımı karıştırıyorum ve göz kalemimi biraz sürüyorum, baştan çıkarıcı görünmeye çalışıyorum; birkaç yasadışı heyecan arayan sıkılmış bir kız arkadaş gibi.

Kapı zili çalıyor. *Gösteri zamanı*.

"Gelebilmişsin," diyerek ön kapıyı açıyorum. Max ön basamakta, koyu renk güneş gözlükleri ve tasarım kot pantolonuyla yıpranmış görünüyordu. "Korkup korkmadığını merak ediyordum."

"Neyin sevgilim?" Max sırtarak içeri giriyor. "Aziz'in bilmediği şey ona zarar vermez."

"Doğru." Bir kahkaha atıyorum ve kendimi eğilip onu yanağından öpmeye zorluyorum. Kesinlikle akşamdan kalma ve hâlâ hafif bir içki kokusu taşıyor; Ray-Ban'lerini çıkarıp etrafına baktığında gözleri kan çanağına dönmüş. "Dün gece harika bir partiydi," diye ekliyorum, onu evin derinliklerine doğru götürürken. "Kaçta bitti?"

"Bittiğini kim söyledi?" Max sırtıyor. "Son kontrol ettiğimde hâlâ öfkeliydiler." "Ama sen kaçabildin mi?" Soruyorum. Dönüp arkama baktığımda bakışları kıcıma sabitlenmişti.

Büyüleyici.

"Annabelle bugün spa'ya gitti, elmas yüz bakımıyla ilgili bir şey, yani beni tamamen kendine ayırdın..."

"Şanslıyım," diye cıvıladım. "Sana bir içki getireyim mi?"

Gözlerini biraz kısarak, "Biraz köpek tüyüne ne dersin?" diye soruyor.

"Kafasına vurmam lazım."

"Hemen geliyorum!"

Max koridorda ilerliyor -belli ki buraya daha önce gelmiş- ben de hemen mutfağa koşuyorum. Saint bu sabah bize bir sürahi Bloody Mary hazırlamıştı, ben de iki taze bardak doldurdum, Max'inkine fazladan votka ekledim ve yanlışlıkla içkileri karıştırmamak için biraz kerevizle süsledim.

Sonra Phillip'in bana verdiği şişeyi çıkardım.

Çok masum görünüyor, küçük bir parça berrak sıvı, herhangi bir etkisi olabileceğine inanmak zor, ama Phillip beni Max'in ağırlığını hesaplamam ve onu bayıltmak için kesin bir miktar kullanmam konusunda uyardı. Duraksıyorum, aklım başımdan gidiyor. Ya sadece bir yudum alırsa? Ya gösteriyi sürdüremezsem ve bir şeylerin ters gittiğini anlarsa?

Burada yalnızız, Saint saatlerce dönmeyecek. Ve Max'in ne kadar tehlikeli olabileceğini zaten biliyorum.

Şişenin yarısını içkisine boşalttım.

"Ne yazık ki hava bulutlu," diye esniyor Max, odaya girerken. Şişeyi hızlıca avuçlayıp gözlerden saklıyorum. "Sanırım üstsüz güneşlenmeyi içeride yapmak zorunda kalacağız, ha?"

"Sanırım öyle!" Karıştırmak için bir kaşığı onun bardağının etrafında döndürüyorum, sonra bardağı ona uzatıyorum. "Ekstra sert, senin sevdiğin gibi," diye ekliyorum, kendi içkimi gülümseyerek kaldırıyorum. "Dibine kadar!"

Bir yudum alıyorum ve Max'in neredeyse tüm bardağı içmesini izliyorum. *Lanet* olsun. Bu kadar hızlı tüketmesi mi gerekiyordu? Hiçbir fikrim yok, bu yüzden gülümsemeye zorluyorum ve Max gerçekten dalga geçmek istemeden önce bunun devreye girmesini umuyorum. Çünkü bu canavar bana elini sürerse... Plan için bile olsa numara yapabileceğimi sanmıyorum.

"Peki, nerede kalmıştık?" Max bana bir kez daha sırtarak yaklaşıyor. "Biliyor musun, içimde senin kötü, kötü bir kız olduğuna dair bir his vardı," diyerek parmak uçlarını kolumda gezdiriyor. "Saint seni buraya getirdiği andan beri bunu biliyordum."

Onu üzerimden itmemek için kendimi zor tutuyorum. "Oh, gerçekten mi?" Onun yerine kirpiklerimi kırıpıştırıyorum. "Ne ele verdi?"

Kıkırdıyor. "İçgüdülerim var. Yetenek de diyebilirsiniz. Herhangi bir kadına bakarak onun nasıl sevişmekten hoşlandığını anlayabilirim."

Göt herif. Sertçe yutkunuyorum. "Peki içgüdülerin benim hakkımda ne diyor?" Sessizce ilaçların bir an önce etkisini göstermesi için dua ediyorum.

"Ben bir centilmenim," diye sırtıyor. "Ama diyelim ki, sanırım sınırları zorlamayı seviyorsun. Sertleşmeyi," diye ekliyor. "Tıpkı benim gibi."

O haklı. Sadece nasıl yapacağını bilmiyor.

"Seninle daha önce tanışmamış olmam çok yazık," diyorum, sonra kolunun altına girip odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. Telefonumdaki müzikte geziniyormuş gibi yapıyorum, ama aslında, tüm bu flörtleşmeyi gerçekten yapmak istemeden önce kendime biraz daha zaman kazandırıyorum. "Görünüşe göre vaktimi yanlış adamla harcıyormuşum," diye ekliyorum.

"O zaman biz de... Biz de..." Max gözlerini kısıyor, ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor. Yutkunuyor, denge için tezgâha tutunuyor. "Ne oluyor?"

Nihayet!

"Kendini iyi hissediyor musun?" Ayakta kalmak için mücadele ederken soruyorum. "Ben... Hissediyorum.... İyi...."

Max yere yığılıyor. Tanrıya şükür.

Harekete geçiyorum. Sakinleştirici uzun sürmeyecek, diye uyardı Phillip beni, planımın ikinci aşamasına geçmeme yetecek kadar. Max'i kiler kapısına kadar taşımaya çalışırken fark ettim ki, yetişkin bir adamın tüm ağırlığını tek başıma taşımayı hesaba katmamışım. Bir adamı taşımak bile sonsuza kadar sürüyor.

Birkaç adım sonra nefes nefese onu desteklemeye çalışıyorum ama merdivenlerin yarısında tutuşumu kaybediyorum ve Max bir takla atarak basamaklara çarpıp tozlu zemine yuvarlanıyor.

Kahretsin.

Peşinden koştum. Kan yok ve kafasını çarptığını sanmıyorum, bu yüzden onu sandalyeye sürüklüyorum ve çamaşır ipi ve bantla bağlıyorum. Onu bağladığımda terlemiş ve bitkin düşmüştüm ama hâlâ atmam gereken bir adım daha vardı.

Phillip'in bana verdiği ikinci şişeyi çıkarıp içindekileri bir şırıngaya aktarıyorum. Sodyum pentotal. Phillip bunun bir doğruluk serumuna en yakın şey olduğunu söyledi, sinir sistemini sakinleştirmesi ve kullanıcıyı daha açık ve telkin edilebilir hale getirmesi gerekiyordu. Yalanlarını daha az takip edebiliyor.

Max'in kolunu tuttum ve hepsini enjekte ettim. Sonra zor nefes alarak en alt basamağa çöküyorum. Max nihayet kırıdayana kadar orada bekledim.

"Mmmngghhh...." Boğuk bir inilti çıkararak uyandı. Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde, loş mahzende gözlerini kısarak etrafına bakınıyor. "Tessa?" diyor, sonunda beni fark ederek. "Neler oluyor lan?"

"Ne düşünüyorsun?" Ayağa kalkıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Max gözlerini kırıştırıyor ve parçaları bir araya getirmeye çalışırken beyninin fazla mesai yaptığını görebiliyorum. Bağlı ve karanlık bir bodrumda kapana kısılmış, etrafta kimse yok-

Parlıyor. "Bu bir tür sapıkça seks oyunu mu?" Kıkırdayarak bileklerindeki bağları test ediyor. "Vay canına, cimrilik etmemişsin, değil mi? Tam not. Ama bil diye söylüyorum, sıra bana geldiğinde bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Ciddi mi bu?

"Konuşacağız," diyorum soğuk bir şekilde. "Ve bu sefer doğruyu söyleyeceksin."

Max'in gülümsemesi kayboluyor. Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Bu bir oyun değil mi?"

"Kız kardeşimi kaçırdığınızda bu bir oyun muydu?" Talep ediyorum, kontrolüm kırılıyor. "Onu böyle bir bodruma bağladın ve Tanrı bilir ona neler yaptın? Onun yaşadıklarını senin için yeniden canlandırmadığım için şanslısın, çünkü bunlar iyileşmeyen türden yaralar."

Max şaşkın görünüyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Kız kardeşin mi?" diyerek bağlarını çekiştirir. "Bunun Wren'le ne ilgisi var?"

"İyi deneme," diye yaklaştım, damarlarımda öfke pompalanıyordu. "Sen olduğunu biliyorum."

"Neydi?"

"Mazeretin geçerli değil!" "Sen olduğunu biliyorum. Onu Blackthorn partisinden aldın! Ona zarar verdin. Sen... Sen onu *yok ettin*!"

Bunca zaman aradıktan, sorguladıktan, onu bulmak için kendimi delirttikten sonra, sonunda onu yakaladım. Ona ne yaptığını bilmek baş döndürücü bir öfke.

Onun suçları için ödediği bedel.

Max daha sert mücadele eder. "Sen lanet olası bir psikopatsın," diye mırıldanıyor, etrafına çılgınca bakarak. "Yardıma ihtiyacın var."

"Hayır. Cevaplara ihtiyacım var. Ve sen bana onları vereceksin."

Telefonumu kontrol ettim. On dakika, Phillip doğruluk serumunun etkisini göstermesinin bu kadar süreceğini söylemişti. Şimdiye kadar işe yaraması gerekmez miydi?

"Cidden, çok eğlendin," diyor Max, sesi biraz titreyerek. "Ha-ha, iyiydi. Hadi Max'i bir güzel korkutalım. Bunu filme çekiyorsun, değil mi?" diye ekliyor, tekrar etrafına bakarak. "İstediginizi aldınız. Şimdi bırak gideyim."

Cevap vermeyeceğim.

"Bırak beni, seni orospu!" diye kükrüyor, öfkeli.

İşte, gerçek Max'in bir anlık görüntüsü.

Canavar.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum ona, kontrolü elimde tutmak için mücadele ederek. "Her şeyi duymak istiyorum. Planladığın her şeyi, ona yaptığın her şeyi. İşte bu Max: Hesaplaşman."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye ısrar ediyor, yüzü kızarmış ve zorlanıyor. "Ben Wren'e hiçbir şey yapmadım! Yapmak istedim mi? Elbette. O seksi kütüphaneci tarzıyla çok ateşliydi. Ama hiç şansım olmadı, böyle bir şey olmadı."

"Yalan söylüyorsun!" Bağırıyorum.

"Değilim, yemin ederim!" Max yutkunur.

"Onu Blackthorn partisine sen getirdin," diye parmağımı ona doğru uzattım. "İçkisine ilaç kattın."

"Ne? Hayır, hayır! Onu ben davet ettim, belki, bilirsin, kaçıp biraz eğlenebiliriz diye düşündüm, ama bu bir suç değil." Max ağzından kaçırıldı. "Her neyse, hiç olmadı. Beni ekti, ortadan kayboldu."

"Hayır!" Başımı sallayarak bağıyorum. İlaçların şimdiye kadar işe yaramış olması gerekiyordu. İtiraf ediyor olması gerekiyordu. Bütün bunlar yanlış. "Hâlâ yalan söylüyorsun," diye bağıyorum ona, öfkeyle. "Bunu sen yaptın, ona zarar verdin ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Tessa?"

Şok olmuş bir ses dönmemi sağlıyor. Bu Saint, kiler merdivenlerinde durmuş, dehşet içinde bana bakıyor.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 1W

OceanofPDF.com

ficssa

O *Tanrım.*

Saint'in benden Max'e ve tekrar bana bakarak sahneyi işleyişini izlerken zaman donmuş gibi görünüyor.

"Aziz! Şükürler olsun," diye rahatladı Max. "Onu benden uzak tut, kendini kaybetti. Ne halt ettiğini bilmiyorum."

Aziz'in yüzüne taş gibi bir farkındalık ifadesi yerleşiyor. Topuklarının üzerinde dönüp mutfağa doğru yürümeden önce, "Üst katta," diyor bana acımasızca.

"Aziz?" Max arkasından seslenir. "Hayır, geri dön. Bırak beni!"

Derin bir nefes alıyorum ve Saint'i üst kata kadar takip ederek mutfağın parlak gün ışığına çıkıyorum. Orada volta atıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve kiler kapısını arkamdan kapattığım anda dönüp bana bakıyor.

"Ne oluyor Tessa?!" diye patlıyor.

"O yaptı, Aziz. Yaptığını biliyorum!"

Ağzımdan kaçırdım. "Ama o hastanedeydi-"

"Ne kadar süreceğini bilmiyoruz," diye araya giriyorum. "Annabelle doğruladı, sürekli serum almak için uğruyor, oradan çoktan çıkmış olabilir. Geriye kalan son şüpheli o," diye ısrar ediyorum, çaresiz hissederek. Dikkatli planım kontrolden çıkıyor ve bu işin sonunu getiremezsem ne yapacağımı bilmiyorum. "Bu o, biliyorum," diye yalvarıyorum Saint'e. "Sadece itiraf etmesini sağlamalıyız!"

"Ne yaparak, istediğin her şeyi söylesin diye onu korkutarak mı?" Saint talep ediyor. "İşkencenin işe yaramamasının bir sebebi var!"

"Hayır, öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Doğruluk serumu yakında etkisini gösterecek."

"Ne?" Saint'in çenesi düştü. Bana inanamayarak baktı. "Bunu ne zamandır planlıyordun? Yolculuk boyunca bana yalan mı söylüyordun?"

Yutkunuyorum. "Özür dilerim ama sana söylersem asla kabul etmeyeceğini biliyordum."

"Tabii ki yapmazdım!" Saint bağılıyor. "Bodrumda bağlı bir adam var, Tessa! Aklından ne geçiyor senin? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki de öyle!" Ben de karşılık verdim. "Belki biraz deliyim, umurumda değil. Tek bildiğim, bunu Max'in yaptığı ve ondan gerçeği öğrenmemiz gerektiği. Artık yalan yok, numara yok. Her şey açıkta, ilk ve son kez. Sen de bunu istemiyor musun?" Ona soruyorum ve Saint nefes veriyor.

"Tabii ki biliyorum, ama-"

"Ama ne? İlaçlar şimdi işe yarıyor olmalı," diye ekliyorum endişeyle. "Ama uzun sürmeyecek. Lütfen," diye ekliyorum, sesim baskıdan çatlıyor. "Bunu Wren'e borçluyum. Bunu yapmak zorundayım. *Lütfen.*"

Aziz tekrar ileri geri adım atıyor, sonra duruyor. "Sadece sorular," diyor, öfkeli görünüyor.

Rahatladım. Yoluma çıkmayacak. "Elbette. Sadece sorular," diye kabul ediyorum ve tekrar mahzene doğru ilerliyorum.

Şimdilik. Cevaplarımı aldığımda ne olacak.... Bu da başka bir hikaye.

Tekrar Max'in beklediği karanlığa iniyoruz. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor, beni geçip Saint'e bakarak. "Çöz beni ve bu deli orospudan uzak tut beni."

Aziz cevap vermiyor. Duvara yaslanmak için hareket ediyor ve bana başıyla selam veriyor.

"Blackthorn partisi," diye başlıyorum, Max'in önüne geçerek. "Wren'i sen aldın. Bize neler olduğunu anlatın. Neden onu hedef aldınız?" Bu sefer sakinliğimi koruyarak talep ediyorum. Öfkemin buz gibi ve sert olmasına izin veriyorum. "Seni geri mi çevirdi, olan bu muydu? Ona bir ders vereceğinizi, isteyerek vermediği şeyi alacağınızı mı düşündünüz?"

"Tanrı aşkına!" Max patlar. "Sana söyledim, kız kardeşine hiçbir şey yapmadım! Saint, bunu durdurmalısın," diye yalvarır. "Kendini kaybetti, biliyorsun. *Bana yardım et.*"

Aziz çelişkili görünüyor ama kararlı. "Sadece sorularına cevap ver."

"Bütün hafta sonu gıda zehirlenmesinden hastanede değildin, değil mi?" Mazeretinde delikler açarak devam ediyorum. "Bu konuda yalan söyledin, değil mi?"

Max'in yüzünde bir şey titriyor. İnkârındaki ilk çatlak.

"Anlat bana," diye ilerledim. "Lancaster Malikânesi'ne geri döndün, değil mi? Wren'i orada bir mahzene saklamıştın, böylece istediğin kadar vakit geçirebilecektin."

"Hayır," diye kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Hayır, o değildi." "Kim değildi?" Aziz sözünü keserek konuşur.

"Wren'le birlikte değildim, yemin ederim," diye ağzından kaçırıyor Max. "Psikopat kız arkadaşına söylediğim gibi, Wren beni ekti, ben de gidip parti yapacak başka birini buldum."

"O zaman neden herkese yalan söylüyorsun?" Talep ediyorum. "Gıda zehirlenmesi ve hastane hakkındaki tüm o hikaye. Madem rastgele bir ilişkiydi, neden örtbas etmek için bu kadar uğraştın?"

Max hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır. "Çünkü Annabelle'in kuzenini beceriyordum, tamam mı?!"

Sessizlik var.

Sonra Saint yaklaşıp. "Konuşmaya devam et."

"Ona inanıyor olamazsın!" Ben haykırıyorum. "O sadece çaresiz. Şu anda her şeyi söyleyecektir."

"Hayır," diye düzeltiyor Saint beni. "Uyuşturucunuz sayesinde oldukça uyumlu bir durumda. Şu anda böyle bir şey uydurabilecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Teşekkür ederim!" Max homurdanıyor. Başımı çevirip onunla yüzleşiyorum. "Kim bu sözde metres?" Şüpheli bir tavırla soruyorum.

Kıvranıyor. "Kitty Aldridge," diyor mırıldanarak ve Saint bir inanmazlık havlaması çıkarıyor.

"Kitty'yi mi beceriyordun?"

Max başını sallıyor ve sonra muzipçe sırıtır. "Kızın vahşi bir tarafı var. Benimle işi bittiğinde neredeyse beni hastaneye geri gönderiyordu."

"Kitty bir sosyetik," diye açıklıyor Saint. "Annabelle'in kuzeni. Kaç yaşında, on yedi mi?"

"On sekiz, hadi ama dostum," diye itiraz eder Max. Saint gözlerini devirir.

"Ve sadece Annabelle ile de akraba değil. Babası Medya Standartları ve Yayıncılık Komisyonu'nun başındaki adam."

"Neden bir şey söyleyemediğimi anlıyor musun?" Max hevesle başını sallıyor. "Babam eğer kendime çeki düzen vermezsem güven fonumu kesmekle tehdit etti bile. Annabelle'le evlenmek onu mutlu edecek tek şey ve bu küçük *triste* hakkında bir şey duyulursa... Bok sadece benim için değil, bütün

şirket." Yüzünü buruşturuyor. "Güle güle yeni birleşme planları. Babam beni çıplak elleriyle öldürür. Kimse bilmemeli."

"Özür dilerim," diyor Saint bana sessizce.

"Değilim," diye konuşur Max. "Şimdi, lütfen beni bu lanet mahzenden çıkarabilir misiniz?"

Onu inceliyorum, acaba bu bizi yanıltmak için yapılmış bir üçlü blöf mü diye merak ediyorum. "Bunu kanıtlayabilir misin?" Talep ediyorum. "Bu Kitty denen kişiyle birlikte olduğunu iddia ettiğin sırada yanında olduğuna dair bir kanıt var mı?"

Max biraz daha kıpırdanıyor, şimdi ciddi şekilde rahatsız görünüyor. "Evet, kanıt var. Onu hamile bırakmış olabilirim."

"Max!" Saint şok olmuş görünüyor.

"Bir kazaydı!" diye ağzından geçiriyor, utanç içindeki bir okul çocuğu gibi bakarak. "Hallettiğini söyledi. Ailesi yerel bir kasabalı olduğunu düşünüyor, durumu kurtarmak için her şeyi gizli tutuyorlar. Ama DNA testi yaptı," diye ekliyor bana bakarak. "Çocuk benden ve tüm tarihler uyuyor. Gizlilik anlaşmasını imzalatmak için ona lüks bir hayat vaat etmek zorunda kaldım," diye hayıflanıyor Max. "Hayatımın en pahalı hafta sonundan bahsediyorum."

Geriye doğru sarkıyorum, tüm değerli umutlarım tozlu mahzen zeminine kırılmış cam gibi düşüyor.

Max bencil, umursamaz bir pislik, ama gerçeği yüzünün her yerinde görebiliyorum.

Artık yalan söylemiyor. O değildi. Ve

ben de gerçeğe daha yakın değilim.

"Başka sakınleştiriciniz var mı?" Saint bana sessizce soruyor.

Sözsüzce başımı sallıyorum ve şişeyi ona uzatıyorum. Aziz yukarı çıkıyor ve bir süre sonra bir bardak suyla geri dönüyor.

"İşte," diyor ve Max'in dudaklarına tutuyor. "Ben seni çözmeye başlarken bu seni serinletir. Seni hemen buradan çıkaracağız."

Max içer. Saint'e "Çılgınların yatakta vahşi olduğunu biliyorum ama cidden, o sevişmeye değmez," der ve bardağı boşaltır. Kısa süre sonra tekrar baygın bir şekilde arkaya yığılır.

"Onu yatağına götüreceğim," diyor Saint acımasızca ve bağları gevşetmeye başlıyor.

"Pek bir şey hatırlamayacak," diye öneriyorum. "İlaçlar... Her şeyi bulanıklaştıracak. Ona sadece çok içtiğini, biraz fazla eğlendiğini söyleyebiliriz."

Saint bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Hiçbir şey yapmayacağız," diye tersliyor ve Max'in total bedenini omzunun üzerine kaldırıyor. "Odamıza çıkacaksın ve beni orada bekleyeceksin."

Sesi bana bunun bir rica değil, bir emir olduğunu söylüyor.

Max'i yedek yatak odalarından birine taşımak için Saint'i bırakıyorum. Yatak odamıza gidiyorum ve talimatlara uygun olarak orada bekliyorum. İçimdeki öfke bulutu dağıldığına göre, Saint'in bana ne kadar kızgın olduğunu anlıyorum. Ben de anlıyorum. Dışarıdan bakıldığında, bugün burada yaptığım şey kesinlikle psikopatça görünüyor. Max'i buraya çekmek mi? Onu uyuşturmak? Onu bağlayıp cevaplar için sorguya çekmek? Bu delilik.

Ama geri almazdım. Bir dakika bile. Aziz, gerçeği ortaya çıkarmanın önünde hiçbir şeyin duramayacağını görmeli.

Ayak sesleri geliyor ve sonra Saint içeri giriyor, çenesi gergin. Tek kelime etmiyor, sadece kravatını çıkarıyor ve elbise ayakkabılarını tekmeliyor. Kemerini de çözdü ve elindeki kemerine bakarak keskin bir of çekti. "Seni dizime yatırıp bir güzel pataklamak geliyor içimden," diyor, hâlâ öfkeli görünüyor. "Ama ikimiz de bunun senin için hiçbir fark yaratmayacağını biliyoruz."

Titrek bir nefes alıyorum. "Özür dilerim," diye teklif ediyorum ve o sadece ters ters bakıyor. "Hayır, üzgün değilsin."

"İyi, değilim," diye kabul ediyorum, itiraf ediyorum. "Ne söylememi istiyorsun?"

Cevaplara ihtiyacımız vardı ve ben de onları buldum."

"Cevaplara ihtiyacımız vardı!" Aziz kükrüyor, yüzü öfkeyle parlıyor. "Sen ve ben. Bana böyle saçmalıklar yapmayacağına söz vermiştin!"

"Ne yapmam gerekiyordu?" Ben de yerimde durarak bağıriyorum. "Bunu Wren'e borçluyum; ona saldırmanı bulmak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim!"

"Ve bir daha arkamdan iş çevirmeyeceğine dair bana yemin etmiştin!" Saint haykırıyor. "Tanrım, Tessa, bizim bir takım olmamız gerekiyordu!"

"Bu konuda bana destek olur muydun?" İnanamayarak soruyorum. "Sana gelip Max'i uyuşturmak ve bize gerçeği söylemeye zorlamak istediğimi söyleseydim?"

"Evet."

Saint'in basit cevabı beni olduğum yerde durduruyor. "Hayır," diye başımı sallıyorum.

"Evet," diye tekrar ısrar ediyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerinin içinde savaşılan çaresiz öfkeyi görebiliyorum. "Hâlâ anlamadın mı bebeğim? Senin için her şeyi yaparım," diye yemin ediyor. "Beni o kadar delirtiyorsun ki, bazen doğru düzgün göremiyorum, ama benden istesen dünyayı yakarım, eğer bizi bu görevi bitirmeye yaklaştırırsam. Buna ne zaman inanacaksın? Sonuna kadar seninle olduğumu ne zaman anlayacaksın?"

Tanrım.

Nutkum tutulmuş bir halde ona bakıyorum. Saint'in yüzü azabın resmiydi ve ona yaşattığım şeyler hiç de şaşırtıcı değildi. Ona bozdurduğum arkadaşlıklar.

Sırf ben söyledim diye aldığı riskler.

Duygularım içimde yanıyor, bir arzu dalgası. Ona uzanıyorum, neredeyse kendimi kollarına atıyorum ve onu tutkuyla öpüyorum. Onu hissetmek istiyorum. Sadakatinin benim için ne anlama geldiğini ona gösterme ihtiyacı duyuyorum. Saint dudaklarıma karşı inliyor ve sonra o da serbest kalıyor, beni duvara doğru itiyor, ağzımı sanki onunmuş gibi sahipleniyor.

Bedenimi sadece ona aitmiş gibi sahipleniyor.

Çünkü öyle. Ellerinin sert darbeleri içime ateş düşürüyor, ben ona sarıldıkça, zaten onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Atletimin üzerinden beni kabaca avuçluyor, meme uçlarımı sıkıca çimdikliyor ve ani his patlamasıyla inlememe neden oluyor.

"Sessiz ol." Gözlerinde hâlâ yanan öfkeyle ağzını benimkinden çekip alıyor. "Eğer emir alacağın tek zaman çıplak olduğun zamansa, o zaman bu sefer beni dinleyeceksin."

Aziz, kollarında çıplak ve nefessiz kalana kadar tereddüt etmeden giysilerimi kabaca vücudumdan çekip çıkarıyor. Sonra beni döndürüyor ve yüzüstü duvara yapııştırıyor, ellerimi avuç içlerimi yüzümün iki yanında düzleştiriyor; bacaklarımı ona doğru açarak tekmeliyor. Onun merhametine kaldım.

Sikeyim. Nabzım çelik gibi bir baskınlıkla atıyor, ama o kadar ileri gitmişim ki, bu sadece daha fazla istememi sağlıyor.

Ona karşı koymaya çalışıyorum ama Saint beni yerimde sabitliyor. "Kıpırdama," diye homurdanıyor ve bir eliyle saçımı yumruklayıp boğazımın uzun sütununu ortaya çıkarmak için başımı bir tarafa sürüklerken bir inilti ile cevap veriyorum. "Sakın kıpırdama."

Boynumu yalıyor, ilerledikçe ısıyor; dişlerinin tenimdeki sert sıyrıkları, tenimin alışılmadık bir kokteylle karıncalanmasına neden oluyor: zevk ve acı, birazcık korkuyla kenarlı nefessiz beklenti.

Benden ne istiyor? Neyi kanıtlamaya çalışıyor?

"Bana ne yaptığınızı anlıyor musunuz?" Saint neredeyse çıldırmış gibi talep ediyor. Arkamdan bana doğru itiyor ve pantolonunun içinden sikinin sert çıkıntısının kıcıma sürtünerek beni duvara sabitlediğini hissedebiliyorum. Kollarında çırpınıyorum, ama beni sertçe kavrayışını gevşetmiyor. "Kahretsin, Tessa... Sen bu lanet odaya girdiğinde bile aklımı kaybediyorum... Ve ben o dar amcığın içindeyken..." Acı dolu bir inleme sesi çıkarıyor ve tekrar bana doğru sertçe itiyor. "Kukunun patladığını hissederek ölebilirim ve kendimi mutlu bir adam sayabilirim."

"Öyleyse sık beni," diye yalvarıyorum, nefes nefese. Onun siki için ağrıyor ve çaresizim. "Becer beni, Aziz. Sana *ihtiyacım* var."

"Evet, biliyorsun," diye homurdanıyor. "Hiç düşünmeden hayatımı yerle bir edebilirsin, ama sadece biz olduğumuzda, bebeğim, biliyorsun ki sorumlu benim."

Saint aniden beni duvardan çekip dizlerimin üstüne çöktürüyor. Pantolonunu sıyırıp açarak ve kalın, gergin ereksiyonunu serbest bırakarak, "Öyleyse lanet olası bir emri yerine getir," diye talep ediyor. "Beş dakika boyunca uslu bir kız ol ve sikimi yala."

Cevap bile beklemiyor, saçlarımdan tutup beni daha yakına çekiyor, diğer eliyle sikini kavırıyor ve yanağıma vuruyor. Şok ve şehvetle ağzım açık kaldı. *Tanrım, evet.* Hevesle daha geniş açıyorum ve sikinin başını dudaklarımın arasından derinlemesine emiyorum.

"Siktir, işte bu..." Saint inliyor, ağzımın içine batıyor. Daha derine sokmadan önce nefes almak için zar zor zamanım oluyor, *lanet olsun*, o kadar derine ki neredeyse sikinde boğuluyorum. Öğürerek geri çekilmeye çalışıyorum ama kafa derimi demir gibi kavrayarak beni yerimde tutuyor.

"Hayır bebeğim, bu sefer istediğini elde edemeyeceksin." Saint'in sesi çelik gibi ve başımı kaldırdığımda yüzünde yeni bir kararlılık görüyorum; umutsuz bir kontrol, sanki bana değil de kendine bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi. "Sana vereceğim şeyi alacaksın ve iyi bir kız gibi 'Teşekkür ederim' diyeceksin."

Tekrar, daha derine, tekrar tekrar itiyor, ta ki ağzımı açık tutup onu becermesine izin vermek elimden gelen tek şey olana kadar, sıcaklık karnımda, *Tanrım*, tüm vücudumda daha sıkı sarılırken, ihtiyaçtan titreyene kadar ve Saint sonunda iffetsiz, ıslak bir patlamayla beni çekiyor.

Sersemlemiş bir halde nefes nefese kaldım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bu kadar güçlü bir şekilde baskın. Bu beni o kadar tahrik ediyor ki, kalçalarımın arası sıırıslık ve yapış yapış olmuş, bir dokunuş için can atıyorum.

"Ne diyorsun?" Aziz bana hatırlatıyor, hâlâ saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Teşekkür... Teşekkür ederim," diyorum, kendi teslimiyetim karşısında heyecanlanarak.

Yine de itaatimi ödüllendirmiyor. Beni ayağa kaldırdı ve yüzüstü yatağa fırlattı.

"Bahse girerim benim için çoktan ıslanmışsındır. Evet, şu haline bak," diye memnuniyetle tıslıyor Saint, ayak bileklerimin her birini kavırıyor ve bacaklarımı açıyor. Beni yatağın en ucuna geri çekip aralarına girdiğinde çarşafırlara doğru inliyorum. "Sana dokunmamı ister misin bebeğim?" diye mırıldanıyor, üzerime eğilerek. "Sızlanana kadar o tatlı klitorisine oynamamı, belki biraz yalamamı ve sana ne kadar iyi hissettirebileceğini göstermemi ister misin?"

"Evet," diye hıçkırıyorum, cehennemde kayboluyorum. Kıvrım kıvrım kıvrıyor, bir şeyler elde edebilmek için çarşafırlara sürtünüyorum. Herhangi bir şey. "Lütfen, Aziz..."

"Hayır."

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor, kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve taşaklarına kadar gömülene kadar sokuyor.

Çığlık atıyorum, sürtünmeyle tükeniyorum, yarılıyorum ve bir şekilde aynı anda daha fazlası için kenetleniyorum. "Aziz!"

Sesim şok edici bir çaresizlikle yankılanıyor ve Aziz kendi hararetli çığlığıyla cevap veriyor.

"Siktir, bebeğim, biliyorum. Biliyorum..."

Bir elini belime koyuyor, neredeyse şefkatli ve sonra içime öyle sert giriyor ki, sanırım muhteşem gücünden bayılmak üzereyim.

Vay anasını!

Çarşafırlara doğru tekrar çığlık atıyorum, ya da belki de durmadım; şimdi her şey benim için bir bulanıklık. Dünya yok oluyor, kelimeleri bile oluşturamıyorum, üzerime çöken ağırlığı ve sikiinin kalın, tatlı sürüşü dışında hiçbir şeyin önemi yok, tekrar tekrar, her öğütücü itme ile beni acımasızca cennete gönderiyor.

Bu bir mucize. Dini bir deneyim, bu adam tarafından becerilmek. *Sahiplenilmiş*. Ve Tanrım, bitmesini istemiyorum, ama şimdiden doruk noktamın omurgamın derinliklerinde kıvrıldığını, beni kıvrandırdığını ve yüksek sesle inlediğini hissediyorum.

"Evet, işte bu bebeğim. Sarsıntıyı hissediyorsun, değil mi?" Saint kıcıma acı bir tokat indirdi. "Vücudun bana yalan söyleyemez, değil mi? Ağzın bunu çok iyi yapsa bile."

Ve sonra beni ellerimin ve dizlerimin *üzerine* çekiyor, arkamdan içime girip çıkarken üzerime çıkıyor; her kalın itiş beni açıyor, her vahşi inilti kanıma ateş gönderiyor.

Bu çok fazla. Çok iyi.

Sikeyim.

Kırıldım. Orgazmım içimi parçalıyor, çığlık atana, hıçkırana, kollarında titreyene kadar kendime hakim olamıyorum.

Ve Saint hayvani bir tutkuyla içime girerek beni beceriyor. Vücudu benimkinin üzerine kıvrılıyor, beni çevreliyor, daha fazla dayanamadığımda beni tutuyor; horozu, başka bir doruk noktası yükselene kadar içimdeki ateşi okşuyor. Serbest kalmaya doğru kükrüyor.

"Tanrım," diye başımı arkaya atıp sızlanıyorum. "Durma!"

"Asla," diye yemin ediyor Saint çaresiz bir iniltiyle. "Kahretsin, Tessa, asla durmayacağım!"

Hareketleri çılgınlığa dönüşüyor ve ben artık ayak uyduramıyorum bile. Kollarında sıvı haldeyim, gevşek ve soluk soluğayım ve beni tekrar ele geçiren zevkin esiri olarak bir sonraki orgazmıma çığlık atıyorum.

"Siktir!" Saint uluyor, sarsılan amıma bir, iki kez daha çarpıyor, içime girmeden önce vahşi bir kükremeyle patlıyor.

Birlikte yere yığıldık, nefes nefese kaldık.

'Senin için her şeyi yaparım...'

Aziz'in sözleri sersemlemiş ve mutluluktan uçmuş zihnimde yankılanıyor. Bunu kastettiğine dair herhangi bir şüphem varsa bile, şimdi onları içimden söküp attı. Onun tutkusunun ve benim zevkimin gücüyle sarsıldım.

Onun gibi bir şey yok. Hiçbir şey yanına bile yaklaşamaz.

Öyleyse neden bu acı ve yıkıcı arayıştan -dünyada benim için hala önemli olan her şeyi yok etmeden önce- vazgeçemiyorum?

Neden onu sevmeme izin veremiyorum?

Bölüm 17

OceanofPDF.com

1/2ai "İ

H *Bu kadın için ne kadar ileri gideceğim?*

Bu artık bir varsayım değil. En yakın arkadaşlarımdan birini kaçırdı. Onu bağladı. Uyuşturdu ve tehdit etti.

Peki ben ne yaptım?

Ona yardım ettim.

Daha da kötüsü, sabahın serin ışığında bile pişmanlık duymuyorum.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve arka terasta durup sakın açık araziye ve ormanlık alana bakarak yorgun bir nefes veriyorum. Tessa bir kuzu gibi uyudu; ona verdiğim ziyafetten sonra buna şaşırmadım, ama bütün gece uyanık kalan bendim, Max'le aramı nasıl düzeltereğimi merak ediyordum.

Arkadaşlığımızı boş ver. Tessa dün yaptığı numara yüzünden hapse girebilir. İlaçlarının işe yaraması ve Max'in ona ne olduğunu hatırlamaması için Tanrı'ya dua etmeliyim.

Tessa'nın yaptığı şey - sonuçlarını düşünmek için bir an bile tereddüt etmeden, ikimiz için de.

Kahretsin.

Umutsuzluğa kapıldığını, zaman dolmadan Wren'e saldırını bulmaya kararlı olduğunu biliyordum. Sadece çizgiyi bu kadar aşacağını düşünmemiştim. Ya da peşinden gideceğimi, yasaları, etiği ya da ona istediği her şeyi vermekten başka bir şeyi umursamayacağımı.

"Lütfen, Aziz..."

Ben güçlü bir adamım. İnsanlar bana inatçı der. Kimseye boyun eğmem, ama Tessa bana gözlerindeki o çaresiz ifadeyle baktığında

onu reddedemezsin. Hayatta. Yatakta. Dün gece yaptığı gibi, benim için kıvranan ve hiçkırın tatlı amina gömüldüm.

Elbette bana itaat etti, dizlerinin üzerine çöktü ve ben yarı çıldırana kadar sikimi emdi; sanki bir şekilde bu bana tekrar üstünlük sağlayacakmış gibi her öfkeli emrimi yerine getirdi. Ama biliyorum, onu ağlatmak, *yalvartmak* bile - *bacakları* benim için açılmış ve ıslanmış, gözleri zevkle geriye dönmüş, muhteşem göğüsleri itişlerimin etkisiyle titriyor- bu sadece anlık bir hakimiyet. Kontrolün kısa bir tadı.

Tessa tanıştığımız ilk günden beri hesaba katılması gereken bir güç oldu. Bu yüzden onu bu kadar çok seviyorum.

Kahvemin kalanını içip içeri dönüyorum. Max'i mutfağın ortasında durmuş, gözlerini ovuştururken buluyorum. Neredeyse yirmi dört saattir baygın olmasına rağmen berbat görünüyordu.

Kapı aralığında bir an donup kalıyorum, tetikteyim. Hatırlıyor mu? Her şey destansı bir şekilde çözülmek üzere mi?"

"Tanrım, başım ağrıyor," diye mırıldanıyor Max. "Kahveden biraz daha var mı?"

"Yeni bir demlik hazırlayacağım," diyorum dikkatlice, odayı geçerken. Espresso makinesini onun için yeniden hazırlarken gözüm Max'in üzerinde. Tezgâha yaslanıyor, kaşınıyor ve esniyor, köyden getirdiğim hamur işlerinden birine uzanıyor.

"Kahretsin, yaşılanıyor olmalıyım," diyor Max başını sallayarak. "Akşamdan kalmalar eskiden hiç böyle öldürmezdi."

Akşamdan kalma. Hatırlamıyor.

Şükürler olsun.

Rahatladığımı gizlemeye çalışıyorum ve sempatik bir gülümseme veriyorum. "Oldukça sert gidiyordunuz," diyorum, yalana içerliyorum ama başka bir yol da göremiyorum. "Yetişemedik."

"Evet..." Max kaşlarını çatarak sözünü kesiyor. "Hafızamı canlandırır mısın? Dün gece benim için oldukça bulanık."

Yine gülüyorum. "İnsanüstü parti yeteneklerine ne oldu?" Alay ediyorum ve Max gülümsemeyi başarıyor.

"Kahretsin, istediğin gün seni masanın altından içebilirim," diye karşılık veriyor, bir yandan da böreğini çiğniyor. Şimdi daha rahat görünüyor, uyandığında eski haline dönmüş. "Dur tahmin edeyim, sen ve Tessa kendi başınıza sıkıcı muhabbet kuşları olmak için erken ayrıldınız."

"Bingo," diye kabul ediyorum ve bir fincan kahveyi ona doğru itiyorum. "Ama ikimize de yetecek kadar eğleniyor gibi görünüyordun. Kimdi o kızlar?" Ekliyorum ve o da gözlerini kırıştırarak şaşırıyor.

"Biliyorsam ne olayım." Max etrafına bakınır. "Buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum."

"Sen sürdün," diye bilgilendirdim onu. "Birkaç Rus kızla birlikte. Ya da belki Belarus'tan gelmişlerdi? Her neyse, sizi kendi halinize bıraktık. Görünüşe göre bir araba çağırmışlar ve ben uyanmadan gitmişler."

Yalanlardan dolayı üçlü espressodan daha fazla suçluluk hissediyorum ama ne yapabilirim? Max'in, şarap mahzeninde bir sandalyeye bağlanıp sırlarını doğruluk serumuna dökmesinden önce geceyi çılgın, uyuşturucu dolu bir üçlü seks yaparak geçirdiğini düşünmesi daha iyi.

"Şimdi siz söyleyince, böyle bir şey hatırladım..." Tessa mutfağa girdiğinde Max sırtıyor. Duştan çıkmış, ıslak saçlı, kabarık bir bornoza sarınmış. Max'i görünce donup kalıyor ve endişeyle bana bakıyor.

"Ben de tam Max'e dün geceki partisinden bahsediyordum. İki Rus kızla mı?" Ona bir bakış atarak ekliyorum.

"Doğru!" diye ağzından geçiriyor, hâlâ gergin. "Yetişemedik."

"Hey, adamına da söylediğim gibi, bu işi uzmanlarına bırakmalısın," diyor Max, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Profesyonelleri kastetmiyor musun?" Şimdi rahatlamış bir şekilde karşılık veriyorum. Belli ki hiçbir şey hatırlamıyor ve hikâyemize inanıyor. "Gidip cüzdanını kontrol etsen iyi olur dostum. Sabah ilk kez kötü bir şok yaşamayacaksın."

"Kahretsin, haklısın." Max odadan fırladı. Bir dakika sonra bize seslendi. "Her şey yolunda! Performansım onlar için yeterince ödül olmuş olmalı."

Tessa aceleyle yaklaşıyor. "Gerçekten hatırlamıyor mu?" diye soruyor bana sessizce.

Başımı salladım. "Bir şey değil."

"Tanrı'ya şükür," diye iç geçiriyor rahatlamış bir şekilde.

"Şimdi o olmadığına inanıyor musun?" Kontrol ediyorum. Başını salladı.

"Ama Saint..." Tessa yutkunarak gözlerime bakıyor. "O bizim son şüphelimizdi. O dövmeyle sahip son arkadaşınız. Eğer o yapmadıysa, şimdi ne olacak?"

Ona verecek bir cevabım yok. Ama ona bunu birlikte çözeceğimize dair güvence vermeye çalışmadan telefonum bir mesajla çalıyor. Ve bir tane daha. Sonra da bir arama.

Elime aldığımda Tessa kaşlarını çattı. "Neler oluyor?" "Bilmiyorum. Kardeşimden geldi."

Mesajı taradım. Korkunç bir an için babamın bir kalp krizi daha geçirip geçirmediğini merak ediyorum, ama sonra tamamen başka bir şey olduğunu görüyorum.

"Dr. Valerie DeJonge..." Ekrana bakarak yavaşça söylüyorum. "Peki ya o?" Tessa soruyor.

Sarsılmış bir halde yukarı baktım. "O öldü."

Öğleden sonra Heathrow'a varmak üzere ilk müsait uçakla İngiltere'ye dönüyoruz.

"Başka ayrıntı var mı?" Ben telefonumu tekrar kontrol ederken Tessa soruyor.

Başımı salladım. "Robert bir araba kazası olduğunu söylüyor. Tek bildiği bu."

"Her şey çok ani oldu," diyor. "Onu sadece birkaç gün önce Ashford etkinliğinde gördük."

Elini sıktım. "Oxford'a dönmek zorunda olduğuna emin misin?" Soruşturmamızdaki bu yeni çıkmazla nasıl başa çıkacağı konusunda hâlâ endişeliyim.

Ama Tessa bundan bahsetmiyor. Sadece iç geçiriyor, halsiz. "Dersleri ve dersleri kaçırmaya devam edemem," diyor. "Kütüphane kartım artık çalışsa bile şaşıracığım, ya da erişimimi çoktan iptal ettiler."

"Kolej Müdürü'nü arayabilirim, söylemeniz yeterli. O bir hayran" diye ekliyorum.

Bu yüzden aileme yardımcı olmak için öğretmenlik görevimden hala gayri resmi olarak izinliyim.

Tessa solgun bir gülümseme verir. "Başımın ne kadar belada olduğunu sana haber veririm. Seni bu konuda ikna etmek zorunda kalabilirim."

Onu bir arabaya bindirdim ve daha fazlasını öğrenmek için doğruca ailemin Londra Hampstead'deki evine gittim. Heath yakınlarında, annemin gurur ve neşe kaynağı olan bahçeleri olan büyük bir mülk. Beni içeri buyur etti ve yanağımdan hafifçe öptü. "Bu tam bir trajedi," diyor, her zamanki şık gömleği ve geniş paçalı pantolonuyla. "Hem de yeni ilacı piyasaya sürmeye bu kadar yaklaşmışken."

"Anne, bunu söyleyemezsin." Valerie'nin ölümüyle ilgili soğukkanlı tavrına şaşırarak göz kırpyorum. Her şeye rağmen ilişkiyi biliyor olabilir miydi?

Annem, "Sadece çalışmalarının meyvelerini veremeyecek olmasının utanç verici olduğunu kastetmiştim," diyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden, ne demek istediğimi düşündün?"

"Yok bir şey. Babam buralarda mı?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Belli belirsiz bir şekilde zemin katın arka tarafındaki ofisine doğru el sallıyor. "Bütün gün telefonda, yatırımcılara bunun hiçbir şeyi aksatmayacağına dair güvence vermeye çalışıyor. Stres onun için iyi olamaz. Ona yeşil suyunu içmesini hatırlatın," diye ekliyor arkamdan seslenerek. "Ve bütün hafta yaptığı gibi sadece saksılara dökmesin!"

Koridora çıkıyorum ve babamın kapalı kapısını çalıyorum. "İçeri gel."

İçeri girdiğimde onu bir telefon görüşmesini tamamlarken buluyorum. En sevdiği deri berjer koltuğunda oturmuş konuşmaya devam ederken başıyla rahat etmemi işaret ediyor.

"Hayır Lionel, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Elbette bu bir trajedi ama araştırma bir ekip çalışmasıydı. Orada mükemmel bir ekibimiz var ve deneme sonuçlarının açıklanması için hala doğru yoldayız... Mhmmm... Evet, kesinlikle. Carole'a sevgilerimi iletin."

Telefonu kapatıyor ve iç çekerek gözlerimle buluşuyor. "Bütün gün durmadan konuştuk," diyor. "Ashford'daki ekipler, yatırımcılar, herkes bunun şirket için ne anlama geldiği konusunda tedirgin. Ama ben onlara her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Elbette yetenekli bir kadındı" diye aceleyle ekliyor, "ancak görevlerinin büyük kısmı projenin başlangıcında, Alzheimer araştırması ve ilaç tasarımıydı. Artık denemeleri tamamladığımıza göre, öne çıkıp işi bitirebilecek pek çok başka insan var."

Kaşlarımı çattım. Birlikte olduğu kadının ölümü hakkında son derece soğukkanlı konuşuyor. Ashford şirketinin hesaplarından para aktararak lüks içinde yaşattığı kadının.

"Peki tam olarak ne oldu?" Öne doğru eğilerek soruyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Polis bunun bir kaza olduğunu söyledi, yoldaki ıslak zeminde spin atmış ve doğruca bir direğe çarpmış."

Kulağa yeterince basit geliyor ama yüz ifadesinde beni duraksatan bir şey var. "Baba?" Ona soruyorum ve o da bir iç çekiyor.

"Biraz... Duygusal davranmış olabilir. Yanına gittim ve dediğiniz gibi onunla ilişkiyi bitirdim," diye açıklıyor. "Histerikleşti, ağlamaya başladı ve

devam ediyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama beni dinlemedi, ben de gitmemin daha iyi olacağını düşündüm." Tekrar iç geçiriyor. "Gecenin bu saatinde etrafta dolaşırken ne düşünüyordu bilmiyorum. Ama polis içkili olduğuna dair işaretler olduğunu söyledi, yani..." diye devam ediyor ve sertçe yutkunuyor. "Trajik. Sadece trajik."

Arkama yaslanıyorum. En azından bu mantıklı. Valerie sakın, akli başında bir kadın gibi görünüyordu ama eğer kızgın ve sıkıntılıysa ve içki içiyorsa... Neler yapabileceğinin hesabı yok.

Ama yine de... Sanki babamın bana söylemediği bir şey varmış gibi geliyor.

Ayağa kalkıyor ve masasındaki bazı kâğıtları yeniden düzenliyor. "Fransa nasıldı?" diye soruyor neşeyle. "Sen ve Tessa güzel bir mola verdiniz mi? Kısa kesmemeliydiniz, burada hepimiz işlerimizi hallettik."

Mesaj açık: Konu kapanmıştır.

"Evet, güzel," diye cevap veriyorum kayıtsızca, ayağa kalkarak. "Teşekkürler."

"Seni görmek güzeldi evlat." İnce bir gülümseme veriyor. "Valerie'yle olanlar için de endişelenme. Bunu da atlatacağız. Söz veriyorum, hiçbir şey bu lansmanı mahvedemeyecek."

Kendimi gösteriyorum. Ailemin Dr. DeJonge'un ölümüne verdiği soğukkanlı tepkiye şaşırmamalıydım. Ne de olsa hayatım boyunca Ashford'u ön planda tuttular: aile adımızı, mirasımızı ve şirketimizi.

Yine de ağızımda kötü bir tat bıraktı. Babam, Valerie'yi tekrar denklemden çıkardığı için her şeyden çok rahatlamış görünüyordu ve herkesin düşünebildiği tek şey onun ölümünün büyük yeni ilaç duyurusu üzerindeki olası etkileriydi. Parlak bir kadının çok erken öldüğü ve arkasında muhtemelen kederli bir aile bıraktığı gerçeği değil.

Ama Ashford işinden bu kadar uzun süre uzak durmamın nedeni de bu. İnsanın içini üşüten, her şeyi ailenin ihtiyaçlarına göre ikinci plana atan bir yanı var.

Ben öyle değilim. Şu anda birinci önceliğimin ne olduğunu biliyorum, ikinci ve üçüncü önceliğimin de.

Ben Tessa.

Her zaman Tessa.

Ama yola çıkıp Oxford'a doğru yola koyulduğumda, Max'i sorgularken gözlerindeki çaresiz öfkeyi ve bu sabah soruşturmada en başa döndüğümüzü bildiği için nasıl yenilmiş görüldüğünü hatırlıyorum. Gerçeği öğrenmek için verdiği bu sonsuz savaşın ona ne yaptığını görmekten nefret ediyorum. Onu içten içe parçalıyor.

Daha ne kadar böyle devam edebiliriz?

OceanofPDF.com

Bölüm 18

OceanofPDF.com

ficssa

I Oxford'a döndüğümde midemde acımasız bir ağırlıkla uyandım. Bir an öylece uzandım, hâlâ yarı uykuluydum. Ev sessiz, pencerelerin dışında kuşlar cıvıldıyor ve serin sonbahar güneşi pencereden içeri düşüyor. açık perdeler. Her şey huzurlu ve mükemmel - yanımda, sahiplenici kolunu karnımın üzerine koymuş uyuyan adam da dahil.

Sonra aklıma geldi. Bugün Wren'in doğum günü. Bugün otuz bir yaşında olacaktı. Kalbim acıyor.

Yatağımın başucundaki masanın üzerinde telefonumun hafifçe çaldığını görüyorum: annem arıyor, görüntülü konuşmak istiyor. Haftalardır onunla konuşmaktan kaçınıyorum, sadece derslerle ne kadar meşgul olduğum ve çok eğlendiğim hakkında rahat mesajlar gönderiyorum, ama bugün konuşmaya ihtiyacı olacağını biliyorum.

Yataktan kalkıp bornozumu giyiyorum ve parmak uçlarımla aşağıya, güneşlenme odasına iniyorum. "Merhaba," diye cevap veriyorum, tanıdık yüzü ekranda belirdiğinde bir sızı hissediyorum. "Geç kalkmışsın," diye ekliyorum, saat farkına dikkat çekerek. "Orada gece yarısı değil mi?" "Uyuyamadım," diyor annem bana sıcak bir gülümsemeyle, ama yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

Gözlerinde hüznün. "Konuşamayacak kadar meşgul olmadan önce seni yakalayabileceğimi düşündüm. Nasılsın?"

Yutkunuyorum, kanepeye kıvrılıyorum. "Henüz bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Birden aklıma geldi."

"Bugün kendinize karşı nazik olun," diyor. "Gruptaki herkes bana duygularınızı onurlandırmanın önemli olduğunu, sadece iyiymişsiniz gibi davranmaya çalışmamanız gerektiğini söylüyor."

Yas grubu. Wren öldükten sonra katılmaya başladı ve bana her zaman bunun ne kadar yararlı olduğunu, kaybeden diğer ebeveynlerle bağlantı kurduğunu söylüyor.

Çocukları. Konuşabileceği insanlar olmasına sevindim. Bu günle tek başına yüzleşmiyor.

"Sen ve babam bugün onun mezarını ziyaret edecek misiniz?" diye sordum. Wren'in cesedini hiç bulamadılar. Michigan Gölü'nün sularında kayboldu ama annemle babam yine de onu ziyaret edebilecekleri bir yer olsun diye yerel mezarlıkta bir mezar taşı seçtiler.

Annem başını sallar. "O zaman tepenin aşağısındaki parka onun için bir ağaç dikeceğiz. Çocukken orada oynamayı ne kadar çok sevdiğinizi hatırlıyor musunuz? Belediye meclisi ile konuştum ve onun için bir anıt ağaç dikmemizi onayladılar."

Başımı salladım, şimdiden gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissediyordum. "Bu çok güzel bir fikir anne."

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Çok meşguldün. Sevindim, orada harika vakit geçiriyormuşsun gibi görünüyor."

"Doğru," diye yalan söyledim, gülümsemeye zorlayarak.

"Peki şu çıktığın adam, hâlâ iyi gidiyor mu?" diye umutla soruyor.

Başımı salladım. "Harika gidiyor." Ona Saint'le olanların yarısını anlatmadım, sadece biriyle çıktığımı söyledim. "O çok özel biri anne," diye ekliyorum, hâlâ boğazımda bir yumru hissederek. "Wren'le ilgili her konuda bana gerçekten destek oluyor."

Arkadaşlarını sorguluyor. Gerçeğin peşine düşüyor.

Ama annem Saint'in benim için ne kadar ileri gittiğini bilmiyor. O sadece romantik akşam yemekleri yediğimizi ve geceleri film izlerken birbirimize sarıldığımızı sanıyor. "Çok sevindim tatlım," diye haykırıyor, rahatladığı belli. "Sırtını yaslayacağın birinin olduğunu bilmek çok rahatlatıcı. Ve oradaki hayatından da keyif alıyorsun. Olaydan sonra senin için çok endişelendim. Ona çok değer verdiğini biliyorum ama kendi hayatını kurduğunu duymak beni çok mutlu etti."

Sertçe yutkunuyorum. Her şeyin yalan olduğunu, hâlâ Wren'in ölümüyle yanıp tutuştuğumu, bu şehirde onun hayaletini kovaladığımı bilse ne düşünürdü?

"Babam orada mı?" Onun yerine ben soruyorum, o da gülümsüyor.

"Hayır, saatler önce uyudu. Psişik bir dedektifle ilgili yeni bir diziye takmış durumda, izlediniz mi...?"

Mahalle dedikoduları ve bahçe kulübü hakkında bir süre daha sohbet ettik, sonunda esnedi ve yatma vaktinin geldiğini söyledi. Ben de ona

Onu seviyorum ve vedalaşıyorum ama telefonu kapattıktan sonra bir süre orada oturup bahçedeki kuşları izliyorum.

İyileşiyor.

Bunu konuşma şeklinden, anılarını paylaşabilmesinden ve gözlerinde keder olmadan Wren'den bahsedebilmesinden anlayabiliyorum. Kızını kaybetmenin açtığı yara asla kapanmayacak ama sonunda hayatının parçalarını bir araya getirmenin ve geçmişte yaşamadan yoluna devam etmenin bir yolunu buldu.

Hâlâ yaptığım gibi.

Kapı çalınıyor ve baktığımda Saint'in eşofman ve tişört içinde uyku sersemliğiyle orada durduğunu görüyorum. "Selam," diyor usulca ve gözlerinden konuşmanın en azından bir kısmına hakim olduğunu görebiliyorum.

"Hey," diye yankıladım.

Yanıma oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Ona sokuluyorum, sıcak ve sağlam kucaklamasının tadını çıkarıyorum. "Annen nasıl?" diye soruyor usulca.

"Durumu iyi," diye cevap veriyorum, göğsüm ağrıyor. "Bugün bir ağaç diyorlar. Wren için."

Beni sıkıyor, destekliyor. "Bugünkü aramalarımı iptal edebilirim," diyor hemen. "Evde kalabiliriz ya da bir yere gidebiliriz. Sen ne istersen."

Yavaşça doğruluyorum. "Sorun yok," diyorum yavaşça.

Saint bana bir bakış attı. "Doğum günleri zordur. Edward'dan sonra... Kendimle ne yapacağımı hiç bilemedim."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden sadece günü atlatmam gerektiğini düşünüyorum. Normal ol. Bir sürü dersim ve okumam var ve en az iki ödevimi geciktirdim..."

Aziz kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

Başımı sallıyorum, kararlıyım. Bu kederin bir an için bile yeşermesine izin verirsem, beni tüketeceğinden endişeleniyorum. "İyi olacağım," diye yalan söyleyip ona gülümsüyorum. "Akşam yemeğinde görüşürüz. O zaman konuşuruz."

O itiraz edemeden kalkıp duş almaya ve giyinmeye gidiyorum. Döndüğümde hâlâ endişeyle bana bakıyordu ama neyse ki telefonu çaldı, ben de onu yanağından öptüm ve o bir şey söyleyemeden eşyalarımı aldım. "Şunu almalısın. Sonra görüşürüz!" Yüksek sesle fısıldıyorum ve evden kaçıyorum.

Saint'in yerinden şehrin merkezine, eski kolejlerin yüksek, antik duvarların ardında gizlendiği yere sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Programımda sabah dokuzda bir dersim var, bu yüzden amfilere doğru giden öğrenci akışına katılıyorum.

Ama bir şey beni durdurdu.

Merdivenlerin dibinde durmuş, içeri giren herkesi izliyorum. Öğrenciler taze yüzlü, çalışkan, genç ve yaşlı; dün gecenin dedikodusunu yapıyor ya da endişeyle notlarını kontrol ediyorlar. Dışarıdan bakıldığında, kitap dolu çantam, üniversite kazağım ve kot pantolonumla tıpkı onlar gibi göründüğümü biliyorum ama içeride sanki görünmez bir bariyerin diğer tarafındaymışım ve hepsini uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum. Sabah dokuz gelip geçtikçe kalabalık azalıyor, ta ki zamanında yetişmek için acele eden son birkaç kişi yanımdan geçip gidene kadar.

Yine de içeri giremem.

Burada ne işim var benim? Oxford'a bir sebepten dolayı geldim, Wren'e saldırı bulmak için, ama aylar sonra buradayım ve gerçeğe hiç yaklaşamadım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Kendimi dönüp uzaklaşırken, High Street'ten Ashford Koleji'nin kapısına doğru yürürken buluyorum. İçeri girdiğimde, en sevdiğim kapıcı Blake selam veriyor, ama ben hâlâ sersemlemiş bir halde zar zor el sallıyorum. Yemyeşil avlunun yanından geçip, cereyanlı dehlizlerden geçerek arka çimenliklere ve nehrin kenarından dolanarak ormanlık alandan Ashford arazisinin en uç noktasına giden patikaya doğru ilerliyorum.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Tüm bu arayışlar, riskler ve ihanetler ve hala elimde gösterecek bir şey yok. Hayatımı alt üst ettim, evimden binlerce kilometre uzağa gittim ve buraya sahte bahanelerle kaydoldum. Peki ne için? Yanlış başlangıçlar, kırmızı dolambaçlar ve çıkmaz sokaklardan başka bir şey için. Blackthorn Cemiyeti'nin ipuçları beni Saint ve arkadaşlarına götürdü ama taç dövmesi olan her adamı araştırdım ve hepsinin Wren'in tutulduğu hafta sonu için sağlam mazeretleri vardı. Saint ülke dışındaydı. Sebastian Wolfe New York'taydı. Max Lancaster nişanlısının genç kuzenini beceriyordu. Hugh Ambrose Stockholm'de bir konferansta konuşuyordu.

Hiçbiri onu kaçırmadı ve artık kovalayacak başka ipucum kalmadı. O dövmeyi yaptıran herhangi biri olabilirdi - tabii Wren parçalanmış anıları ve uyuşturulmuş sersemliği arasında dövmeyi doğru hatırladıysa.

Peki ben ne olacağım?

Cebimde telefonum çalıyor. Arayan Saint. "Sadece nasıl olduğunu kontrol ediyordum," diyor, sesi alçak ve sabit. "Buradan çok hızlı çıktın."

"İyiyim," diye cevap veriyorum, ama hıçkırık olarak çıkıyor. Saint i geçiriyor. "Ah, bebeğim. Her Şey yolunda. Neredesin?" Etrafıma bakıyorum, kokluyorum. "Ashford'daki nehir kenarında." "Hemen geliyorum."

Nehir kıyısında gölgeli bir yer buluyorum ve bir ağaca yaslanarak beklemeye koyuluyorum. Çok geçmeden Saint beliriyor ve uzun kollarını yapraklı zemine yayarak yanıma yerleşiyor. "İyi bir yer seçmişsin."

"Benim küçük erimem için mi?" Şaka yapmaya çalışıyorum.

"Onu hatırlamak için," diyor Aziz usulca. "Ben de eskiden burada yürürdüm. Huzur verici bir yer. Edward bana hep meditasyon yapmanın ve doğada vakit geçirmenin ne kadar önemli olduğunu söylerdi," diye ekliyor, gözlerini sevecen bir Şekilde devirerek.

Gülümsüyorum. "Wren de böyleydi. Farkındalık podcast'leri ve kişisel bakım rutinleri vardı. Bana her zaman beynin ağaçlara ve güneş ışığına nasıl tepki verdiğiyle ilgili linkler gönderirdi, bana kıımı koltuktan kaldırmamı söylemenin ince bir yolu olarak."

Aziz kıkırdar. "Biliyor musun, muhtemelen iyi anlaşırlardı."

"Evet. Olabilirdi." Nefes veriyorum, hüzünlü. "ok yazık. Burada bizimle olmamaları. Artık onunla konuşamamam."

"Tabii ki konuşabilirsin," diyor Saint ve ben Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sadece karşılık vermesini bekleyemezsin," diye ekliyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ama Edward'la sürekli konuşuyorum, ona neler olduğunu anlatıyorum. Cevap olarak ne söyleyeceğini hayal ediyorum. Genellikle bana kendime çeki düzen vermemi ve sakinleşmemi söyler." Sırıtıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Wren tam tersiydi," diyorum usulca. "Büyük maceralar yaşamamı isterdi. Dünyayı gezmemi, aşık olup aşık olmamı ve inanılmaz, düşüncesizce Şeyler yapmamı isterdi."

"Hâlâ yapabilirsin," diyor beni izlerken. "Her Şeyi yapabilirsin."

"Bunu ona yapan adamı bulmak dışında." Ben işaret ediyorum. "Yapacağıma dair kendime söz verdiğim tek Şey. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum, Aziz," diye ekliyorum, ağlamaklı bir sesle. "Onun izini nasıl bulacağız? Araştırıyorum, her türlü bilgiyi kullandım ve hâlâ elimde hiçbir Şey yok!"

"Ben varım," diyor Saint hemen elimi tutarak. Beni akıntıdan koruyan bir güvenlik halatı gibi sıkıca kavrıyorum. "Bak, cevapları bulmaya kararlı olduğunu biliyorum ve eğer aramaya devam etmek istiyorsan,

O zaman sonuna kadar seninleyim." Saint'in girişimleri, yontulmuş yüzündeki endişeyi açıkça ortaya koyuyor. "Ama sınırı ne zaman çizeceksin? Ya burada bulabileceğin hiçbir şey kalmazsa?"

Sorusu aramızdaki nehir kıyısında asılı kalıyor ve tüm gizli korkularımı doğruluyor. Max kendini şüpheli listesinden çıkardığından beri, her seferinde çıkmaz sokaklarla karşılaşarak ava nasıl devam edeceğimi merak ediyorum. Hayatımın geri kalanında, belki de çoktan gitmiş olan bir canavarı mı arayacağım?

Ve eğer aramayı sonlandırırsam, suçluluk ve pişmanlık peşimi bırakmayacak mı? "Ne yapabilirim ki?" Bu fikir karşısında kendimi kaybetmiş bir halde soruyorum. Adalet arayışım o kadar uzun zamandır beni yönlendiriyor ki, başka bir yol hayal bile edemiyorum. "Amerika'ya geri dönmek mi?"

Saint başını sallar. "Burada, İngiltere'de kalıp bir hayat kurabilirsin." Yine hayal etmeye çalışıyorum. "Ben buraya, Oxford'a ait değilim," diyorum ona.

"Bu işe ayak uyduramam. İstemiyorum bile. Az önce okulumun önünde durdum.

Bu sabah derse girmeye bile cesaret edemedim." "Öyleyse girme." Aziz omuz silkiyor. "Bırak."

Onun rahat ses tonuna hayret ediyorum. "Öylece mi?"

Gülümsüyor. "Sen Ashford Koleji'nde sadece Wren'in adımlarını takip etmek için buradaydın. Ben de bugünlerde buradayım çünkü sana yakın olmak istiyorum. O yüzden Londra'da benim yanıma taşın. Seni seviyorum, Tessa," diye ekliyor ve kalbim bu sözler karşısında şaşkınlıkla kabarıyor. "Seninle bir gelecek istiyorum. Ama bu benimle ilgili değil. Sen de bir geleceği hak ediyorsun. Zaten Ambrose Vakfı'nda sevdiğin harika bir işin var, oradaki insanlara yardım ediyorsun, gerçek bir fark yaratıyorsun. Yeni bir başlangıç yapabilirsin," diyor yanağımı usulca okşayarak. "Bu sefer kendine bir hayat kur, sadece Wren'in izinden gitme..."

Sözlerindeki olasılığı duyarak nefes alıyorum.

"Vizem..." Söylemeye başladım, ama Saint sadece sırttı.

"Bu bir sorun değil. Avukatlarım halledebilir ya da Vakıf size sponsor olur. Her iki durumda da kalıyorsun. Eğer istersen..."

Benim var.

Saint ile buradaki hayatımı şimdiden hayal edebiliyorum. Kensington'daki evinde birlikte uyanmak, sabah kahvesi eşliğinde sohbet etmek, metroyla şehrin öbür ucundaki Vakıf ofislerine gitmeden önce. Priya ve ekiple anlamlı, değerli projeler üzerinde çalışıyor, ardından Saint ile bir yerlerde romantik bir akşam yemeği için buluşuyorduk. Hafta sonlarımızı keşfederek geçirirdik.

Londra: Southbank'te film izlemek, Hyde Park'ta gezinmek, Portobello pazarını keşfetmek... Ve her gece birbirimizi keşfetmek.

Artık sırlar ya da gizli gündemler yok; geçmişin peşini bırakmadığı bir şüpheyile dünyayı araştırmak yok. Dediği gibi, yeni bir başlangıç. Sadece ikimiz.

Hepsini istiyorum. Özlem, ani ve derin bir ağrıyla içime işliyor.

"Bunu düşünmem gerek," diye geveliyorum, bunalmış hissediyorum ve Saint bana gülümsüyor.

"Elbette. Seni ikna etmek için elimden geleni yapmam gerekecek," diye ekliyor ve gülümsemesi şakacı bir hal alıyor. "Anlaşmanın bir parçası olarak elde edeceğin tüm avantajları göster."

"Bu kulağa hoş geliyor," diye takılıyorum, ona sarılıyorum. "Yatakta kahvaltı mı?"

"Her zaman."

"Peki ya ayak masajı?"

"Ellerimi senden *uzak* tutmak için bir bahaneye ihtiyacım olacak."

Bir süre daha nehir kenarında oturup güneş ışığının su üzerindeki oyununu ve süzülen ördekleri izliyoruz. Saint yine teklifinden bahsetmiyor, sadece bana Wren'i ve onunla olan en sevdiğim anılarımı soruyor. Bu şekilde konuşmak yardımcı oluyor. Neler yaşadığımı anladığımı biliyorum, sevdiğim birini onurlandırmak ve geçmişi geride bırakıp hayatıma devam edebilmek arasındaki yolu bulmaya çalışıyorum.

Nihayet hava kalmak için fazla serinlediğinde, Arnavut kaldırımlı sokaklarda el ele eve yürüyoruz. Oxford şimdiden biraz daha büyülü görünüyor ve her adımda kalbimin etrafındaki ağırlığın hafiflemeye başladığını hissedebiliyorum.

Beni bırakmaya başladı.

"Aç mısın?" Saint eve vardığımızda soruyor. "Öğle yemeği hazırlayabilirim. Kızarmış tavuktan arta kalanlar var ve-"

Onu bir öpücükle kestim.

Tüm bu konuşmalardan sonra, sadece ona yakın hissetmek istiyorum. Onunla dikkat dağıtmak ya da kaçmak için değil, *bizimle* ilgili bir şekilde birlikte olmak. Bana teklif ettiği gelecek; kalbimin şimdiden kabul etmek için acı çektiği gelecek.

Ben de onu öptüm. İki elim boynuna sarılıyor, vücudum daha da yakınlaşıyor, ağzım ona henüz bir yolunu bulamadığım her şeyi anlatmaya çalışıyor

söylemek için.

O biliyor.

Saint kollarını bana doluyor, beni sıkıca sarıyor, başım dönene ve daha fazlası için nefes nefese kalana kadar öpüşmeyi derinleştiriyor. Sonra geri çekilip elimi tutuyor ve tek kelime etmeden beni üst kattaki yatak odasına götürüyor.

Beni yavaşça soyuyor; öğleden sonra ışığında telaşsız. Her dokunuşun tadını çıkarıyorum, ellerimi vücudunun geniş düzlemlerinde gezdiriyorum, ikimiz de çıplak kalana kadar aramızdaki her katmanı soyuyorum, içimdeki sıcaklık kıvrılmaya başladığında nefesim hızlanıyor, istiyorum. *Ona ihtiyacım var.*

Yine de acele etmiyoruz.

Saint beni yatağa yatırıyor, tüm vücudumu tüy gibi hafif öpücüklerle kaplıyor, göğüslerimi ve karnımı yalıyor ve alay ediyor; uyluklarımın iç kısmında sıcak nefesini gezdiriyor, arzudan titreyene kadar her santimime tapıyor. Yavaş, tatlı okşamaların tadını çıkararak inliyorum, ağzı sonunda özümü emerken zevkle yukarı doğru kıvrılıyorum.

"Aziz..." Dili üzerimde yumuşak ve ısrarcı bir şekilde gezinirken nefesim kesiliyor, vücudumun yükselmeye başladığını hissedene kadar klitorisimi okşuyor. Omzunu kavrayıp onu yukarı çekiyorum. "Sen," diye inliyorum, ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum, kıcının yontulmuş kıvrımını buluyorum ve onu kalçalarımın beşiğine çekiyorum. Islanmışım, ağrıyorum, onun sikine çok hazırım. "Her şeye ihtiyacım var."

"Bana sahipsin." Saint kalçalarımın arasına yerleşiyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş bir şekilde üstüme çıkıyor.

Yavaş yavaş, santim santim içime batıyor.

Aman Tanrım....

Büyük bir zevkle inliyorum, onunla buluşmak için yukarı doğru kıvrılıyorum; onu tamamen içime alıyorum. Bu sefer farklı hissediyorum. Daha derin. *Daha yoğun.* Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve bu yakınlık nefesimi kesiyor. Gözlerinde yanan şiddetli tutkuyu görebiliyorum, aşağı doğru inerken her hareketindeki ağrıyan hassasiyeti görebiliyorum, kendini kabzasına kadar kılıflıyor.

Etrafında kenetleniyorum ve homurdanıyor, alçak sesle ve hırıltılı.

"Tanrım, bebeğim..." Mutluluk bu. Saint hareket etmeye başlıyor, sikini yavaşça içime sürüyor,

Lüks vuruşlar ve kollarında zevkle hıçkırarak hayata tutunmak için yapabileceğim tek şey bu. Kahretsin, daha önce hiç böyle hissetmemiştim: Bu kadar bağlı. Mükemmel.

Seni seviyorum.

Bunu yüksek sesle söylediğimi ancak Saint'in gözleri şaşkınlıkla parladığında fark ediyorum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyor, siki beni çılgına çevirirken ağzıma öpücükler bırakıyor. "Siktir, Tessa, başka kimse yok.... Ben seninim."

Benimkini.

Ona daha sıkı sarılıyorum, bedenlerimizin kaygan itişinde ve kalp atışlarımın yarışında kendimi kaybediyorum; saf beyaz-sıcak zevk yükseliyor, dünyayı bloke ediyor.

"Aziz," diye soluk soluğa kaldım, titriyordum, düşüşün kıyısında asılı kalmıştım.

"Seni yakaladım bebeğim," diye yemin ediyor, tekrar içime dalıyor, hızını hiç kesmiyor, beni unutulmaya doğru o son görkemli inçlere götürüyor. "Bırakabilirsin. Benim için her şeyi bırak. *Gel.*"

Onun düzensiz düzeni içimde paramparça oluyor ve bir çılgınlıkla parçalanıyorum. Aziz doruk noktasına ulaştığında orgazmım içimi kasıp kavuruyor; damarlarımdaki güneş ışığı gibi parlak, tüm gölgeleri ve karanlığı kovuyor, kollarında soluk soluğa kalana kadar vücudumu saf, mükemmel bir ışıltıyla dolduruyor. Altın rengi ve parıltılı.

Temizlenmiş.

Yanımdaki yatağa yığılmış olan Saint'e bakıyorum. Gözleri kapalı, nemli ve dağınık saçlarının altında kirpikleri yanaklarına dökülmüş. Her zaman günaha bir adım uzakta görünüyor, ama şu anda gülümsemesi o kadar geniş ki, mutluluğundan şüphe etmek mümkün değil.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

Ve işte böyle, gelecek çok basit görünüyor. "Evet," diye fısıldıyorum, daha da yaklaşarak.

"Bana beş dakika ver, sevgilim," diye sırtarak cevap veriyor. Gülüyorum. "Senin yanına taşınmaya evet."

Saint'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını çevirip yüzümü inceliyor. "Emin misin?"

Başımı salladım. "İkimiz hakkında eminim," diye fısıldıyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve ellerimizi kalbinin üzerinde birleştiriyorum. "Seninle bir gelecek kurmak istiyorum. Mutlu olmak istiyorum." Derin bir nefes alıyorum.

"Wren'in gitmesine izin vermemin zamanı geldi."

Ckapt'ca 17

OceanofPDF.com

ficssa

O Kararımı verdikten sonra her şey yerli yerine oturdu. Ashford'daki yöneticiyle oturup ayrılma kararımı anlattım ve sadece akademik baskının benim için çok fazla olduğunu söyledim, ve kimsenin zamanını boşa harcamak istemiyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse benden tekrar düşünmemi istemiyor.

Fazla eşyam yok ve kıyafetlerimin çoğu hala Saint'in Londra'daki evinde, bu yüzden Saint arabasını yüklemeyen ve şehrin hayalperest kulelerinin dikiz aynasında son kez gözden kayboluşunu izleyerek Londra'ya doğru yola çıkmadan önce ancak birkaç çanta hazırlayabildim. Vardığımızda bembeyaz, masmavi bir gündü ve ben bunu iyiye alamet olarak kabul ettim.

Bu, geçmişin öfke ve acısını geride bırakıp kendime yeni bir gelecek kurmayı umduğum yepyeni bir bölümün başlangıcı.

Bizim için.

"Ne düşünüyorsun?" Saint Cumartesi günü bana gömme dolapta yarattığı alanı göstererek soruyor. "Eğer yeterli değilse, koridorun sonundaki yatak odasını giyinme odası olarak kullanabilirsin."

"Ne için?" İtiraz ediyorum, gülerek. Bu akşam vereceği akşam yemeği partisi için giyiniyorum, yani *biz veriyoruz*. Konuklar birazdan gelecekler ama Saint duşta beni yeterince oyaladı, ikimiz de geç kalıyoruz. "Tek bir rayı dolduracak kadar eşyam bile yok."

"Henüz," diyor Saint muzip bir sırıtışla. "Bahse girerim Imogen'la Bond Street'e yapacağımız bir gezi bunun icabına bakar."

"Bana daha fazla kıyafet almayacaksın," diye uyarıyorum onu, bir kot pantolon ve dökümlü bir kaşmir kazak giyerken. "Zaten çok cömert davrandın..."

Bedava kira. Tüm masraflarım. İngiliz vizemle ilgilenecek avukattan bahsetmiyorum bile.

Saint masum görünmeye çalışarak, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor. Bu gece koyu renk kot pantolon ve rahat bir kazak giymiş ama dağınık saçları nemli ve gözleri muziplikle ışıldarken masumiyetten çok uzak. "Ayrıca, şu anda düzenli bir işi olan sensin," diye hatırlatıyor bana. "Ben sadece eski bir profesörüm, vakıf fonumdan geçiniyorum."

"Çünkü geleceğin Dükleri gerçekten beleşçi," diye takılıyorum gülerек.

"Uzun bir geleneğimiz var," diye beni temin ediyor Saint. "Bu bizim en iyi yaptığımız şey."

Beni yavaş ve ateşli bir öpücüğün içine çekiyor. "Nereye gittiğimizi unuttum," diye düşünüyor ve elleri aşağıya doğru inerken boynumu okşuyor. "Misafir banyosunda mı? Merdivenlerde mi?"

Taşınmamı kutlamak için evdeki her odayı vaftiz etmemizde ısrar etti.

"Merdivenleri zaten yaptık," diye hatırlatıyorum ona, alaycı okşamalarından nefessiz kalmış bir halde. "İki kez."

"Ne derler bilirsin," diye fermuarıma uzanıyor Saint. "Üçüncünün büyü-

"

Kapı ziliyle bölünüyoruz. "Sonra," diye söz veriyorum, ulaşamayacağım bir yerde dans ederek. "Ben saçımı duş duvarının önünde bana ağza alınmayacak şeyler yapmıyormuşsun gibi göstermeye çalışırken sen de git ev sahibini oyna!"

Kendimi toparlıyorum ve daha fazla insan geldikçe aşağıya Saint'e katılmaya gidiyorum. Çok geçmeden küçük bahçe sohbet ve kahkahalarla doluyor, çay ışıkları ve mumlarla aydınlatılıyor, biz de bol miktarda yemek ve şarabın tadını çıkarıyoruz.

"Yemekler hazırdır umarım?" Imogen Saint'e takılıyor ve o da inliyor. "Söyle onlara Tessa, ben mükemmel bir aşçıyım."

"Bu lazanyayı birleştirmek için dört saat harcayabilir misin?" Ona hafifçe takılıyorum.

Sırıtıyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Tamam, belki de zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var..."

Gülümsüyorum. Sadece küçük bir grup - Imogen, Annabelle ve Max, Hugh ve sevgilisi, ayrıca birkaç yeni yüz - ama Saint'in yanında oturup tabağından yemek çalarken kendimi evimde gibi hissediyorum. Etrafıma bakınca rahatlıyorum.

ve kimseye şüpheyile bakmak zorunda kalmayacağım; artık herkesin mazeretini doğruladığıma göre buradaki herkesi şüpheli değil, dost olarak göreceğim.

"Onur konuğumuz için kadeh kaldırma zamanı!" Annabelle ışıldayarak anons ediyor. "Sen ve Saint için çok heyecanlıyım... Ve bekârlığa veda partime katıldığınız için!"

Bir inleme korusu duyulur. Imogen eğlenmiş görünerek, "Her şey düğünle ilgili değil," diyor.

"Demek istediğim, arkadaş olacağımız için heyecanlıyım," diye itiraz ediyor Annabelle. "Ama Tessa, cidden, bu mükemmel bir zamanlama, yatılı okuldan arkadaşım bileğini kırdı ve o alçı fotoğrafları *mahvedecekti*, ama şimdi onun yerini alabilirsin! Kızlar çayı, spa gezisi, sonra da glam ekibimizin provası var-"

"Hayatının en mutlu günü dediler," diye araya giriyor Max, alaycı bir tavırla. "Daha çok hayatının en akıl almaz altı ayı gibi!"

"Beni gerçekten seviyorsun," diye mırıldanıyor Annabelle, eğilip onu dudaklarından öpüyor.

"Sanırım öyle." Max gözlerini devirip sırtarak bir kolunu onun omzuna doluyor.

İçimde bir suçluluk duygusu var. Doğruluk serumu sayesinde artık Max'in küçük kirli sırrını biliyorum. Bu beni hala geride tutan soruşturmalarımın son halkası ve Annabelle'e bu konuda bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden hala emin değilim.

"Ama Tessa'ya dönersek," diyerek kadeh kaldırıyor Hugh. "Sanırım buradaki herkes adına konuşuyorum, bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Anthony St. Clair, istikrarlı ve sadık bir ilişki içinde," diyor alay ederek. Saint, kadehini kaldırarak tezahüratlara yanımda rahatça gülüyor. "Ama senin gelip onu dize getirmene çok sevindik."

"Duyduk duymadık demeyin!"

Saint'e muzip bir gülümseme vererek ben de gülüyorum. "Bunu duydun mu?" Sadece onun duyabileceği şekilde usulca mırıldanıyorum. "Dizlerinin üstünde sevdiğini biliyorlar..."

O da sırtıyor. "Sadece senin için, sevgilim. Sadece söyle."

Parmak uçları ensemde yumuşak daireler çiziyor ve ben lezzetli bir beklentiyle titriyorum.

Annabelle ayağa kalkarak, "Tuvalet molası zamanı," diye anons ediyor. "Haydi Tessa, sana tanıdığım harika bir iç mimardan bahsetmek istiyorum. Bu evde harikalar yaratabilir."

"O kadar hızlı değil," diye itiraz ediyor Saint. "Evimin nesi varmış?"

"Hiçbir şey, çok erkeksi ve kasvetli olması dışında." "Klasik demek istiyorsun."

Annabelle elini sallayarak onu kovuyor. "Yakında bu konularda anlaşılmayı öğreneceksin. Karşı koymadıkları zaman çok daha kolay oluyor" diye ekliyor.

"Ama çok daha az eğlenceli," diyor Saint, bana için için yanan bir bakış atarak. Bu sabah beni kanepenin koluna sıkıştırdı ve ben çılgına dönüp gözlerini oymaya hazır olana kadar klitorisimle acımasızca oynadı - ve sonra o kadar sert boşaldım ki, yemin ederim neredeyse bayılıyordum.

Boğazımı temizliyorum, kızarıyorum ve Annabelle'i eve kadar takip ediyorum, ama o bakışımı yakalamış olmalı, çünkü sırtıyor. "Balayı aşaması en iyisidir, ellerinizi birbirinizden uzak tutamadığınız zaman."

"Bu... Güzel." Katılıyorum. Yılın yetersiz ifadesi. "Özellikle de artık birlikte yaşarken, gerçekten rahatlayabiliyor ve birbirimizin tadını çıkarabiliyoruz, geçici bir şeymiş gibi hissetmeden."

"Kalıcı olmasını istiyorsan, üzerine bir taş koyana kadar bekle!" Yine kızardım. "Bundan emin değilim."

"Evet, var ve o adam bir kedi yavrusu gibi vurulmuş durumda."

Annabelle alt kattaki banyolardan birine girerken ben de mutfaktaki bazı cam eşyaları temizlerken duraklıyorum. Max'ten öğrendiklerimi ona açmanın bir yolunu ya da açıp açmamam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. Biliyorum ki pozisyonlarımız değişseydi, evlenmeden ve 'evet' demeden önce onun gizli bir çocuğu olduğunu bilmek isterdim. Ama Annabelle her zaman olaylara farklı bir açıdan bakıyor gibi görünmüştür.

Burnumu istemediğim bir yere sokmuş olur muyum?

Yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum ve başka bir şişe seçmek için Saint'in şarap koleksiyonuna göz atıyorum. "Fransa'da takılmak eğlenceliydi," diyorum gelişigüzel. "Belki biraz fazla eğlenceliydi."

Annabelle bir kahkaha atıyor. "Max'in zaman zaman stres atmaya ihtiyacı oluyor, hepsi bu. Zarar yok, ziyan yok, siz Amerikalılar böyle demiyor musunuz?"

Tam olarak aşk çocuğu diyemem ama konuyu nasıl açacağımı düşünmeden Annabelle bana bakıyor. "Sana babamla Cyrus Lancaster'ın birlikte iş yaptıklarını söylemiş miydin?"

Göz kırpıyorum. "Hayır, yapmadın."

"Babamın işi geçen yıl batmak üzereydi ve Cyrus büyük bir yatırımla onu kurtardı. Şimdi araları çok iyi, düğün için sabırsızlanıyorlar. Gördüğünüz gibi başlık bu," diye sırtıyor. "Cyrus her ne kadar

Kendi kendini yetiştirmiş bir adam olmakla övünmek yerine, torunlarının İngiliz tahtına oturacağı düşüncesiyle çılgına dönüyor. Bu yüzden Max'in beni asla utandırmayacağına güvenebileceğimi biliyorum," diye ekliyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Pisliklerini temizlemek ve babasını mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bu da beni mutlu eder. Ooh, bir '97 Dom!"

Ben daha sözlerini anlamlandıramadan, gülümseyerek bir şişe sallıyor. "Geri dönmeliyiz," diyor güneşli bir sesle. "Tanrı bilir biz olmadan neler yapıyorlar."

Kolunu benimkine doluyor ve beni bahçeye geri götürüyor. Ateş çukurunun yanındaki kanepelere geçtiler ve ben de Saint'in yanında bir yere kayarak onun kucaklamasının sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, kontrol ediyor.

Başımı sallıyorum, çünkü öyle. Annabelle, Max'in dolapta sakladığı bazı skandallar olduğunu bildiğini ve bunların gün ışığına çıkmasını istemediğini kendi üslubuyla açıkça ortaya koydu. Bunu gerçekten anlamıyorum ama seçimine saygı duymak zorundayım. Ve üzerimde asılı kalan son bitmemiş işin de bir kenara bırakılabileceğine dair bir rahatlama dalgası hissediyorum.

Geleceğin önü açık gibi.

"Yarın yağmur yağacak," diyorum Saint'e, daha da sokularak. Ateşin başındaki rahat öğleden sonralarını ve rüzgara karşı sımsıkı sarınarak nehir kenarında yürümeyi düşünüyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sen," diye mırıldanıyor ve bana için için yanan bir bakış atıyor. Gülüyorum. "Bütün gün mü?"

"Bütün hafta. Bütün yıl," diyor, yüzümü yukarı kaldırıp bir öpücük konduruyor ve başımı döndürüyor. Diğerleri iyi huylu bir şekilde yuh alıyor ve alay ediyor.

Sonunda tekrar yüzeye çıktığımızda Hugh, "Bir oda tut derdim ama zaten tuttun," diye takılıyor.

"Haklısınız. Hepiniz defolun!" Aziz ayağa kalktı. "Parti bitti!"

Şaka yaptığını düşünüyorum, ta ki beni aniden itfaiyeci kaldırışıyla omzuna alıp eve doğru adım atana kadar. "Çıkın dışarı!" diye sesleniyor arkamızdan. "Başka işimiz yok!"

"Aziz!" Beni içeri taşıırken baş aşağı sallanarak protesto edercesine gülüyorum. "Kendi partimizi öylece bırakamayız!"

"Neden olmasın?" Saint merdivenleri tırmanıyor ve beni sağ taraftaki misafir odasına yerleştiriyor. "Canımız ne isterse onu yapabiliriz."

Bir anda beni duvara yasladı, bileklerim yanlarımdan sıkıştı ve bedenim onunkine hapsoldü. Nabzım atıyor, arzu kanımda alevleniyor. "Hepsi bilecek, sen... Biliyorsun..." Daha da kızardım.

"Külotunu yırtıp atacak ve o lezzetli amcığını çığlık atana kadar yalayacak mısın?"

Aziz dizlerinin üzerine çöktü, kotumu çözmeye başladı bile. *Tanrım*, beni soyarken tarif edilemeyecek kadar ateşli görünüyor. Duvara yaslanıyorum, bacaklarım güçsüzleşiyor. Yatak odasının kapısı hâlâ ardına kadar açık ve açık pencereden aşağıdaki bahçede ayrılmaya hazırlanan herkesin sesini duyabiliyorum.

Bilirler.

Bu bilgi sıcak ve heyecan verici ve Saint külotumu aşağı çekip parmaklarını bacaklarımın arasına daldırdığında, beni ıslak ve onun için ağrıyor bulduğunda inlemekten kendimi alamıyorum.

"Bu doğru..." Başını kaldırıp bana bakıyor ve midemi bulandıran bir sırıtış atıyor. "Seyircilerin olmasını seviyorsun, değil mi bebeğim? Güzelce ve yüksek sesle inlersen, dilimi amında ne kadar çok sevdiğini hepsi duyacak."

Ağzını bana dayıyor, yalıyor ve emiyor ve *lanet olsun*, zevkten haykırmamak için ağzıma bir yumruk sokmak zorunda kalıyorum.

Bu çok iyi. Dilinin içimde gezinme hissi, açık kapının baş döndürücü riski... Heyecan kan dolaşımında bir uyuşturucu gibi parıldıyor ve çok geçmeden saçlarını tutuyor, sıkıca kavıyor, inanılmaz yüksekliğin peşinden koşarken utanmadan ağzına doğru eğiliyor, artık kendimi tutamayana kadar inlemelerimi bastırıyor ve geliyor - *kahretsin* - beni kimin duyduğunu umursamadan adını haykırarak geliyor.

İçimde paramparça olan zevkten başka hiçbir şey umurumda değil, asla eşleştiremeyeceğim bir yüksek.

"İşte benim iyi kızım..." Saint beni yalıyor, ta ki ben kollarına yığılmaya hazır olana kadar. Ayağa kalkıyor ve beni yatağa atıyor, kıyafetlerini çıkarmaya başlamış bile. Bahçeden artık hiçbir şey duyamıyorum ve Tanrı'ya herkesin gitmiş olması için dua ediyorum, çünkü sikini serbest bırakıp sert uzunluğunu yumruklarken Saint'in gözlerindeki bakış sadece açgözlü olarak tanımlanabilir.

"Ama bu sadece ısınma turuydu," diyor ilerleyerek. "Ve sana bu siki aldığını bütün mahallenin duymasını istediğimi söylediğimde ciddiym. O yüzden bacaklarını aç ve benim için çığlık at bebeğim."

Ben de öyle yapıyorum.

İKİ SAAT ve beş vahşi orgazmdan sonra, kimsenin gürültü şikâyetiyle polisi aramamış olmasına şaşıyorum. "Komşuların benden nefret edecek," diye gülüyorum nefes nefese, kollarında çıplak ve ter içinde.

"Şaka mı yapıyorsun? Hepsi senin sesinle otuz bir çekiyor," diye cevap veriyor Saint, tembelce omurgamda daireler çizerek.

Bu fikir karşısında ürperiyorum ve o da kıkırdıyor. "Oh, gerçekten mi?" diye sırtarak bana doğru dönüyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Belki..." Ben de ona gülümsüyorum, gizli arzularımla bu kadar uyumlu olması hoşuma gidiyor.

"Bunu aklımda tutmalıyım," diyor Saint yavaşça ve ben şimdiden onun pis, muhteşem zihninin fazla mesai yaptığını görebiliyorum. "Kulüpte bir şeyler ayarlanabileceğine eminim..."

Memnuniyetle içimi çektim ve bu esnemeye dönüştü.

"Hadi uyu," diyor ve alnıma şefkatli bir öpücük bırakıyor. "Uzun bir gün oldu."

"Ama alt kattaki tüm o karmaşa..."

"Bununla sabah ilgileneceğim."

"Kahretsin," diye fark ettim, etrafıma bakarken. "Telefonumu dışarıda unutmuşum." "Ben bakarım," diye teklif ediyor Saint ama ben yataktan sıvışıyorum.

"Benim de biraz su almam lazım. Hemen döneceğim."

Bir bornoz alıp yalınayak aşağıya indim. Düzenli bir melek -muhtemelen Imogen- tabakların ve cam eşyaların çoğunu getirmiş ve mutfığa yığmış. Partiden apar topar çıkışımızı hatırlayarak tekrar kızarıyorum ama vücudum hâlâ öyle bir memnuniyetle uğulduyor ki utanacak bir şey bulamıyorum.

Muhtemelen artık Saint'in çılgınlıklarına alışmışlardır.

Dışarıda bahçe karanlık ve gölgeler arasında telefonumu ararken keşke ışık panelinin nerede olduğunu bilseydim diyorum. Şöminenin yanında bir yerde değil miydi?

Bahçenin uzak ucundan ani bir tıkırtı sesi geliyor. Donup kaldım.

Zifiri karanlık ve gölgelerden başka bir şey göremiyorum. Tenim karıncalanıyor, buz gibi bir farkındalık damlası omurgamdan aşağı akıyor.

O zaman başka bir Gürültü geliyor, ve
thud . biri vurmak ve aceleci ayak sesleri.

Orada biri var.

Kalbim küt küt atıyor.

"Alo?" Sakin kalmaya çalışarak sesleniyorum. "Orada kimse var mı?"

Karanlığa bakarak yaklaştığımda cevap gelmiyor. Belki bir hayvan orada kapana kısılmıştır ya da bir tür yuva yapmıştır.

"Şşşt, çığlık atma."

Karanlıktan bir ses yükseliyor, o kadar tanıdık ki bir şeyler duyduğuma yemin edebilirim.

Olamaz.

Sonra davetsiz misafir gölgelerin arasından çıkıyor ve kalbim göğsümde atmaya bırakıyor.

"Hayır..." Orada tamamen inanmaz bir halde durarak
fısıldıyorum. "Evet. Benim, Tessa," diye cevap
veriyor hayalet.

Ama bir şekilde, bu bir hayalet değil. Bir rüya da değil. Çünkü baktığım kadını nefes aldığım ilk günden beri tanıyorum. Cenazesinde ağlayıp son kez veda ettikten bir yıl sonra, boyalı saçları ve endişeli gözleriyle gölgelerde gizlense bile onu her yerde tanıyabilirdim.

Ölmedi. Gitmedi. Burada.

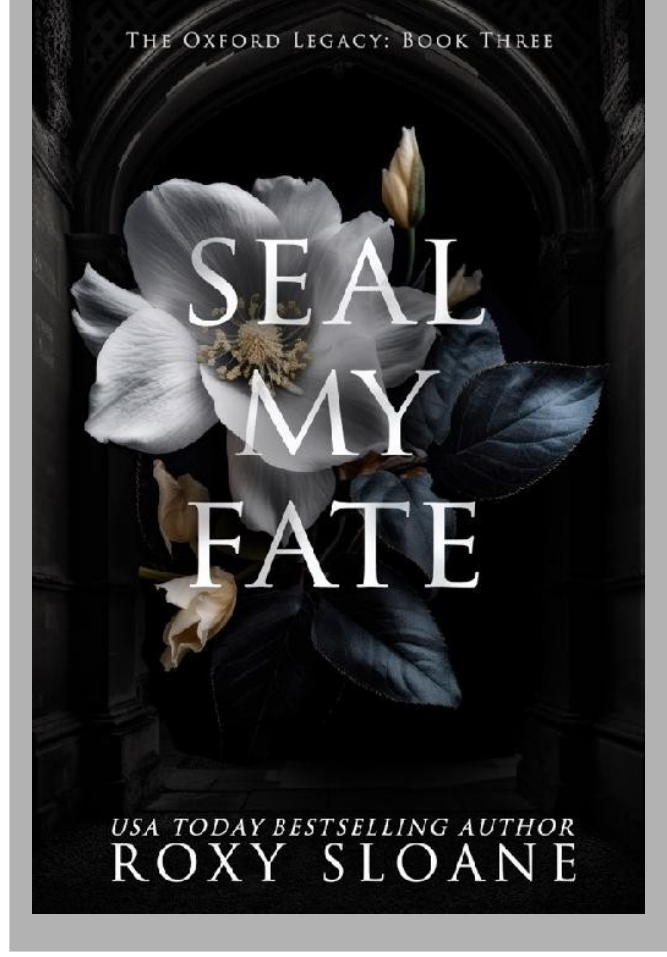
Wren.

DEVAM EDECEK...

Bundan sonra ne olacak? Tessa ve Saint'in heyecan dolu aşk hikayesi sona
eriyor

Oxford Mirası üçlemesinin son kitabı [Kaderimi Mühürle](#)'de patlayıcı sonuç,
şimdi satışta!

*** [Kindle Unlimited ile ücretsiz okumak için TIKLAYIN!](#) ***

Oxford Mirası: Üçüncü Kitap SEAL
MY FATE

Oxford'a kız kardeşimin intikamını almak için geldim ama onun yerine bir
yalanlar ağı buldum.

Eski sadakatler. Günah üzerine kurulu
servetler. Korumak için her şeyi
yapabilecekleri zenginlikler.

İmparatorluklarını çökertebilecek kişi benim.
Ama sevdiğim adamı yok edebilir miyim?

Zaman tükeniyor.

OXFORD MİRASI ÜÇLEMESİ:

1. [Cross My Heart](#)

2. [Kurallarımı Yıkın](#)
3. [Kaderimi Mühürle](#)

*** [Kindle ile okumak için BURAYA TIKLAYIN](#) ***

[*OceanofPDF.com*](#)

Roxy Sloane, dünya çapında 2 milyondan fazla kitabı satılan USA Today oksatan yazarıdır. Büyüleyici alfa kahramanlar, şehvetli tutku ve heyecan dolu bir aşkla dolu sayfa eviren baharatlı romantizm yazmayı seviyor. bir tutam ihtişam. Los Angeles'ta yaşıyor ve yerel kafelerde yazarken dizüstü bilgisayarının ekranına bakanları şok etmekten hoşlanıyor.

Ücretsiz kitaplar, haberler ve daha fazlasını almak için VIP listeme kaydolmak üzere BURAYA TIKLAYIN!

www.roxysloane.com roxy@
roxysloane.com

OceanofPDF.com

Kindle Unlimited'ta da mevcuttur:

KUSURSUZ ÜÇLEME:

1. [Kusursuz Arzu](#) (Caleb & Juliet)
2. [Kusursuz Harabe](#) (Caleb & Juliet)
3. [Kusursuz Ödül](#) (Caleb & Juliet)

ACIMASIZ ÜÇLEME:

1. [Acımasız Kalp](#) (Nero & Lily)
2. [Acımasız Oyunlar](#) (Nero & Lily)
3. [Acımasız Yemin](#) (Nero & Lily)

PAHA BİÇİLEMEZ ÜÇLEME

1. [Paha Biçilemez Öpücük](#) (Sebastian & Avery)
2. [Paha Biçilemez Sır](#) (Sebastian & Avery)
3. [Paha Biçilemez Kader](#) (Sebastian & Avery)

GÜNAH DÜETİ:

1. [Bir Günaha](#)
2. [İki Kural](#)

KINGPIN DÜETİ:

1. [Kingpin](#)
2. [Kraliçesi](#)

[Açık: Tek Başına Bir Roman](#)

Ayrıca Roxy Sloane
tarafından... SEDUCTION

SERİSİ:

1. [Baştan Çıkarma](#)
2. [Pazarlık](#)
3. [Davetiye](#)
4. [Serbest Bırakma](#)

5. Sunum

6. Sır

7. İfşaat

8. Açığa Çıkarma

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.